

Nước Mắt Vợ Yêu

Contents

Nước Mắt Vợ Yêu	1
1. Chương 1: Chúng Ta Ly Hôn Đi	2
2. Chương 2: Có Thai Rồi	5
3. Chương 3: Sét Đánh Ngang Tai	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5: Hoàn Toàn Tỉnh Ngộ	13
6. Chương 6: Mất Tất Cả	16
7. Chương 7: Có Thai Bao Giờ	19
8. Chương 8: Sao Cô Không Chết Đi	23
9. Chương 9: Người Mẹ Vừa Mất Con	26
10. Chương 10: Quyết Định Sai Lầm Nhất	29
11. Chương 11: Xử Lí Luôn Cô Ta	32
12. Chương 12: Tỉnh Lại Cho Tôi	34
13. Chương 13: Hả Hê Lòng Người	37
14. Chương 14: Không Thấy Người Xưa Khóc	40
15. Chương 15: Hôn Lễ Thế Kỷ	43
16. Chương 16: Con Lạnh Quá	46
17. Chương 17: Cô Ta Muốn Tham Dự Hôn Lễ Của Con	49
18. Chương 18: Thật Ám Quẻ	52
19. Chương 19: Hãy Đưa Ra Bằng Chứng	55
20. Chương 20: Tiếng Súng	58
21. Chương 21: Xin Lỗi	61
22. Chương 22: Không Thể Sinh Con	64
23. Chương 23: Sét Đánh	66
24. Chương 24: Không Ngủ Với Anh	69
25. Chương 25: Là Con Mặt Dày	72
26. Chương 26: Thằng Thẩn Phản Kháng	75
27. Chương 27	78

Nước Mắt Vợ Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn Tình, Ngược, HĐ, HECô cứ nghĩ cuộc sống hôn nhân của mình sẽ được hưởng hạnh phúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-vo-yeu>

1. Chương 1: Chúng Ta Ly Hôn Đi

Nhiệt độ giảm dần.

Trong phòng đồ đạc bừa bộn, nào tất, nào quần, nào Tshirt rải rác khắp sàn, còn có cả đồ lót bị xé làm đôi. Tàn Phi không mảnh vải che thân, cô dùng chân quần chặt lấy người, trên làn da lộ ra ngoài vẫn còn vết bị cào cào.

“Bốp!” một tiếng, một xấp tiền được ném vào mặt cô, sau đó bay tung tóe, rơi xuống giường.

“Thưởng cho cô!”

Giọng nói của Mặc Thiên Vũ vang từ trên xuống, đầy vẻ khinh miệt và xem thường.

Đã hai năm rồi, mỗi lần anh ngủ với cô xong đều “có thưởng hậu hĩnh”, và “khoản tiền thưởng” này cũng là nguồn thu nhập duy nhất của cô.

Cho dù họ là vợ chồng hợp pháp thì anh vẫn dùng cách này để sỉ nhục cô.

Mặc Thiên Vũ chậm rãi mặc quần áo, khi bước chân chuẩn bị bỏ đi thì sau lưng vang tới tiếng nói khàn đục.

“Chúng ta ly hôn đi.”

Tàn Phi cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa.

Cô không muốn tiếp tục sống như một cô gái làng chơi.

Mặc Thiên Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, quay người lại.

“Sao, chê ít?”

Mặc Thiên Vũ móc ví rút tiếp ra một xấp tiền, bước tới trước mặt Tàn Phi, những tờ tiền mới tinh đập vào mặt Tàn Phi, phát ra âm thanh giòn giã.

“Ả đào trụ cột của hộp đêm một tối cũng chỉ kiếm được vài triệu, cô hãy nhìn lại mình xem, sao lại đòi nhiều vậy chứ, hừm?”

Tàn Phi ngược mắt nhìn người đàn ông lạnh lùng kia.

“Chúng ta ly hôn đi, tôi là vợ của anh, không phải gái làng chơi, anh đã dùng cách này sỉ nhục tôi hai năm, chắc đủ rồi chứ?”

Mặc Thiên Vũ siết chặt cằm Tàn Phi, mạnh tới mức muốn bóp nát xương của cô.

“Không đủ! Tàn Phi, hồi đó khi chuốc thuốc mê cho tôi cô nên biết sẽ có ngày hôm nay!”

Anh rít lên từng chữ, lời nói ngập tràn căm hận.

“Anh muốn tôi phải nói bao nhiêu lần anh mới chịu tin tôi, người chuốc thuốc mê cho anh không phải tôi!”

Giọng Tần Phi rất bình tĩnh, cùng một lời nói cô đã phải nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần nhưng Mặc Thiên Vũ vẫn không tin cô.

“Thiên Vũ, coi như tôi cầu xin anh, chúng ta ly hôn đi, không phải anh yêu Nhược Nhược sao? Hai người là thanh mai trúc mã nhiều năm, anh không cưới cô ấy thì thật đáng tiếc, hãy coi như vì Nhược Nhược, chúng ta ly hôn đi.”

“Vì Nhược Nhược? Trước đây khi cô gài bẫy để lên giường với tôi sao không nghĩ tới người em gái song sinh của cô?”

Mặc Thiên Vũ lạnh lùng mỉm cười.

“Anh nói tôi gài bẫy anh, nhưng tại sao chứ? Tôi... đâu hề yêu anh!”

Nói ra điều này, Tần Phi vội vàng nhìn sang một bên.

Cô yêu thầm Mặc Thiên Vũ tám năm, đây là một bí mật không ai biết cả.

Mặc Thiên Vũ cảm thấy tim mình giống như bị cái gì đó đâm vào.

“Nhưng cô thích cái này!”

Mặc Thiên Vũ cầm một xấp tiền đưa qua đưa lại trước mặt Tần Phi.

“Năm đó Tần gia nhà các người phá sản, cô thi vào một trường đại học hạng ba, không tìm được việc làm, thấy những ngày tháng làm đại tiểu thư đã kết thúc, liền muốn tìm một chỗ dựa! Tần Phi, đừng tưởng rằng tôi không biết suy nghĩ của cô!”

Tần Phi gượng cười, thì ra trong mắt người cô yêu, cô dè hèn tới vậy.

Tại thành phố M, không ai không biết Mặc Thiên Vũ và Tần Nhược là thanh mai trúc mã, vô cùng thân thiết, từ nhỏ đã trở thành kim đồng ngọc nữ, ai cũng nói họ là một cặp trời sinh.

Nhưng không ai ngờ rằng, trong bữa tiệc sinh nhật của Mặc Thiên Vũ, người lên giường với anh lại là Tần Phi!

Để chịu trách nhiệm, nhà họ Mặc liền để Mặc Thiên Vũ cưới Tần Phi.

Chuốc thuốc mê Mặc Thiên Vũ, cướp chồng chưa cưới của em ruột.

Từ đó, ở thành phố M, Tần Phi có thêm một biệt danh: Á điểm thủ đoạn

Mặc Thiên Vũ dứt khoát bỏ đi.

Tần Phi ôm chặt lấy mình, nước mắt giàn dụa.

Tại sao? Tại sao lại thế này?

Cô không thể tiếp tục chịu đựng những ngày tháng như thế này nữa!

Cô nhất định phải ly hôn!

Ngày hôm sau, Tần Phi ngủ tới khi tự nhiên tỉnh giấc, Mặc Thiên Vũ lần nào cũng đòi hỏi rất nhiều, mạnh bạo làm chuyện ấy trên người cô, không bao giờ suy nghĩ tới cảm giác của cô.

Mỗi lần anh tới, toàn thân cô đều đau đớn tới độ mất hết cảm giác.

Tần Phi chậm rãi trở dậy, thu dọn gọn gàng xong xuống lầu, hôm nay cô cần về nhà ngoại.

Vừa bước xuống lầu đã nhìn thấy một quý bà ngồi trên sofa trong phòng khách, đang nho nha uống trà.

Vu Tử Lan, mẹ chồng của cô, mẹ kế của Mặc Thiên Vũ.

“Mẹ, mẹ tới có việc gì vậy?”

Tần Phi lập tức xuống lầu, vào phòng khách.

Vu Tử Lan liếc mắt lườm cô.

“Thiếu phu nhân của nhà họ Mặc sống thoải mái gớm nhỉ, mặt trời lên cao rồi mới dậy!”

Cô xấu hổ cúi đầu.

“Tối qua con không được khỏe, vì thế dậy hơi muộn.”

“Cũng không có gì, thiếu phu nhân của nhà họ Mặc không cần làm gì, ăn no rồi ngủ, ngủ chán rồi ăn cũng không sao, có điều... việc cần làm thì vẫn phải làm, tôi hỏi cô, cô có thai chưa?”

Vu Tử Lan chuyển giọng, lập tức chất vấn.

Lần nào bà ta tới đây cũng chỉ có một việc đó là giục đẻ.

“Chưa ạ.”

“Chưa sao?”

Vu Tử Lan ngồi bật dậy trên sofa.

“Vậy mà cô cũng nói ra được sao? Hai năm rồi, bụng cô không hề có chút động tĩnh gì cả!”

“Con...”

Không đợi Tần Phi dứt lời, Vu Tử Lan lập tức tát cô đôm đốp hai cái.

“Cô còn định cãi sao? Đồ đàn bà không biết đẻ! Cô hãy nhìn xem cô có điểm gì bằng em gái mình chứ, dung mạo tầm thường, vóc dáng xấu xí, khí chất chả ra sao, bây giờ tới mang thai cũng khó khăn!”

“...”

Tần Phi mím chặt môi, từ đầu chí cuối chỉ biết cúi đầu.

“Nói cũng kỳ, cùng một mẹ sinh ra, một người là kiều nữ sắc nước hương trời, một người thì là đồng bần nhào vô dụng! Từ bé tới lớn, Tần Nhược luôn luôn hơn hẳn cô, cô không thấy xấu hổ sao? Tôi còn cảm thấy mất mặt thay cô!”

Lại là em gái của cô...

Từ nhỏ tới lớn cô sống dưới vầng hào quang của Tần Nhược, kết hôn rồi cũng vẫn vậy.

Tần Nhược là thiên nga trắng ai gặp cũng yêu còn cô thì là vịt con xấu xí ai thấy cũng có thể bắt nạt.

“Thấy cô ta tốt như thế, ba mẹ hãy cưới về làm con dâu đi.” Tần Phi nghiêng răng nói.

“Cô nói gì? Cô nói lại xem nào!” Vu Tử Lan chỉ vào mặt Tần Phi, ngón tay như muốn đâm thẳng vào đầu Tần Phi.

Tần Phi lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, dù sao thì những tháng ngày thế này cô cũng chịu đựng đủ rồi!

“Con nói là nhà họ Mặc hãy cưới Tần Nhược về đi, con muốn ly hôn với Mặc Thiên Vũ!”

Vu Tử Lan giơ tay tát thêm cho cô một cái.

“Cô dám nói ly hôn sao? Cho dù có ly hôn thật thì cũng không tới lượt cô nói ra! Con đã mất dạy! Trước đây cô giở thủ đoạn leo lên giường của Thiên Vũ, bây giờ lại dám nhắc ly hôn!”

Tần Phi ôm mặt, cắn rách môi chảy máu.

“Con không ép nhà họ Mặc các người phải cưới con, là các người nhất quyết đòi cưới con về!”

“Cô... Cô còn dám cãi tôi! Tiểu Liên, Thúy Bình, hãy dạy bảo ả đàn bà không biết liêm sỉ này cho tôi!”

“Vâng, phu nhân.”

Người làm có tên Tiểu Ly tìm được một chiếc chổi lông gà ở trong phòng vung lên đánh Tần Phi.

Vu Tử Lan ngồi trên sofa, quay đầu sang một bên, càng nhìn Tần Phi bà ta sẽ càng thêm khó chịu.

Tiểu Liên và Thúy Bình từ trước tới giờ không bao giờ nung tay, cho dù Tần Phi đã ngã xuống đất họ vẫn vùng chỗi lông gà quất thật mạnh, lông gà bay tứ tung.

“Được rồi, được rồi.” Vu Tử Lan xua tay.

Tiểu Liên và Thúy Bình liền dừng lại.

“Tôi nói cho cô biết, biết điều thì mau có thai, nếu không cẩn thận tôi lột da cô!”

Vu Tử Lan dẫn theo hai người làm bỏ đi.

Thím Trương bảo mẫu và Anh Hoa trong nhà vội chạy tới đỡ Tần Phi ngã trên mặt đất dậy.

“Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?”

Cảm giác đau rát lan tỏa khắp cơ thể, Tần Phi lặng lẽ thở dài.

Cuộc hôn nhân này cô nhất định phải ly hôn.

Cô không thể tiếp tục chịu đựng thêm một ngày nào nữa.

Tần Phi ngồi xuống bàn ăn sáng, thím Trương và Anh Hoa đưa mắt ra hiệu cho nhau.

“Có gì thì cứ nói đi.” Tần Phi chậm rãi lên tiếng.

- - Hết - -

2. Chương 2: Có Thai Rồi

Thím Trương tỏ vẻ khó xử, nhưng vẫn lên tiếng.

“Thiếu phu nhân, hôm qua nhân viên quản lý tài sản tới thu phí tài sản, tổng cộng là năm trăm triệu.”

“Ừ...”

Tâm trạng Tần Phi dần dần trùng xuống.

Bản lĩnh hành hạ người khác của Mặc Thiên Vũ đúng là không hề nói xuông, anh ta không cho phép cô đi làm, nói là mất mặt nhà họ Mặc, toàn bộ thu nhập của cô đều tới từ “khoản tiền thưởng” mà anh ta cho cô sau mỗi lần quan hệ xong.

Thế mà anh ta lại sắp xếp cho cô sống trong căn biệt thự cao cấp này, còn bố trí hai người giúp việc chăm sóc cô, mọi khoản chi tiêu ở đây đều do cô thanh toán.

Khi biết cô thiếu tiền, anh lại cố tình dăm bữa nửa tháng không tới.

“Tôi không có tiền, hãy chờ đợi.”

Ba trăm triệu?

Cô lấy đâu ra ba trăm triệu đây?

“Thiếu phu nhân, mẹ tôi bị bệnh phải nằm viện, cô xem có thể ứng trước cho tôi lương tháng này được không? Cũng chỉ còn mấy ngày nữa là tới ngày phát lương rồi.”

Anh Hoa vội vàng bước tới nói.

“Đợi chút!”

Tần Phi quay người lên lầu, nhặt từng đồng tiền tới qua Mặc Thiên Vũ vứt lại lên, tổng cộng có bốn mươi triệu.

Vừa đủ để trả tiền công cho họ, chỉ có điều sau khi thanh toán, cô không còn một xu dính túi.

Tần Phi mặc kệ, dù sao thì hôm nay cô đi sẽ không có ý định quay trở về, thôi thì trả luôn tiền công cho hai người bọn họ.

Thu dọn xong đồ đạc của mình, cô liền bước ra khỏi cửa.

Dùng mấy trăm ngàn còn lại trên người để bắt xe.

Khi ngồi lên xe, cô nhìn lại căn biệt thự mà mình đã sinh sống suốt hai năm.

“Thiên Vũ, em đi đây...”

Tần Phi quay mặt đi, nước mắt giàn dụa.

Cô yêu Mặc Thiên Vũ, cô yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng từ cô nhỏ có nước da ngăm đen, không xinh xắn như em gái, thành tích học tập cũng không tốt, lại không khéo mồm khéo miệng như em, trong đám đông, không ai chú ý tới cô cả.

Vì thế, khi Mặc Thiên Vũ và Tần Nhược trở thành một đôi, Tần Phi không hề cảm thấy bất ngờ.

Biết rằng mình không xứng với Mặc Thiên Vũ, cô chỉ biết thầm yêu anh, cho tới ngày sinh nhật hai mươi hai tuổi của Mặc Thiên Vũ.

Cô vốn dĩ đi cùng người nhà tới chúc mừng sinh nhật của Mặc Thiên Vũ, nhưng nào ngờ khi tỉnh lại thì thấy Mặc Thiên Vũ sắc mặt giận dữ nhìn mình chằm chặp, còn mình thì không mảnh vải che thân, dưới người còn có chút máu đỏ.

Từ ngày hôm đó cô trở thành kẻ bị người người chửi rủa, trở thành ả điểm thú đoạn trong suy nghĩ của tất cả mọi người.

Có lẽ do sẽ được gả cho người đàn ông mà mình yêu nên cô nhận nhin tất cả.

Hai năm qua, cô đã tìm mọi cách để lấy lòng Mặc Thiên Vũ nhưng cô càng nịnh nọt anh anh càng ghét cô.

Những chuỗi ngày như vậy cuối cùng cũng tới điểm kết thúc.

Tiếng chuông điện thoại kéo suy nghĩ của cô trở về.

Điện thoại hiển thị trung tâm kiểm tra sức khỏe, thời gian trước cô có đi kiểm tra sức khỏe.

“Alo, xin chào Tần tiểu thư, kết quả kiểm tra sức khỏe của cô đã có rồi, kết quả cho thấy cô đã mang thai, cần tiến hành kiểm tra thêm.”

“Anh nói gì cơ?”

“Chúc mừng cô, Tần tiểu thư, cô đã có thai rồi.”

Nghe giọng nói trong điện thoại, Tần Phi chỉ cảm thấy như sét đánh ngang tai.

Cô có thai rồi!

Tần Phi lập tức kêu lái xe quay đầu tới bệnh viện phụ sản trung tâm để tiến hành kiểm tra xét nghiệm.

Cô hồi hộp ngồi trong phòng làm việc của bác sỹ, không thể nào, chắc chắn trung tâm kiểm tra sức khỏe đã nhầm lẫn.

Hai năm rồi, cô không có thai, sao đột nhiên bây giờ lại có thai!

“Phi Phi?” Tống Liên cầm kết quả xét nghiệm bước vào.

“Liên Liên, mình không có thai phải không?”

Sắc mặt Tống Liên có chút phức tạp, ngồi xuống bàn làm việc.

Tống Liên là bạn thân của Tần Phi, hai năm qua cô đều tìm Tống Liên khám bệnh, hai người rất thân thiết.

“Phi Phi, cậu thực sự đã có thai, được sáu tuần rồi.”

Tâm trạng Tần Phi trùng xuống.

Có thai sáu tuần.

Tối qua khi cô và Mặc Thiên Vũ vẫn quan hệ mạnh bạo, trong bụng cô có em bé.

Sáng nay lại bị Vu Tử Lan đánh đập, trong bụng cô cũng có em bé.

“Có điều...” Tống Liên xoay sang chuyện khác.

“Có điều gì cơ?” Tần Phi vội ngẩng đầu lên.

“Hiện cậu đang có dấu hiệu dọa sảy, mình khuyên cậu nên nằm viện theo dõi, bây giờ là thời kì quan trọng, mẹ chồng cậu đã hối cậu hai năm rồi, khó khăn lắm mới có thai, đừng để...”

Tống Liên biết rất rõ tình hình hiện tại của Tần Phi.

“Nhưng...”

Tần Phi vẽ mặt bối rối.

“Mình không có tiền... Tiền khám hôm nay, e là mình...”

Tống Liên nhún mày, thở dài.

“Nhưng bây giờ cậu có thai rồi, đây là cốt nhục nhà họ Mặc, bọn họ không thể nào bỏ mặc được.”

Tần Phi gượng gạo mỉm cười.

Ông trời sao lại có thể đối xử tàn nhẫn với cô như vậy, khi cô quyết định ly hôn thì lại đùa giỡn với cô thế này.

“Liên Liên, tình trạng của mình có nghiêm trọng không?”

“Việc này rất khó nói, chỉ là dọa sảy, thai còn quá nhỏ, hiện chưa biết chắc được điều gì, cậu có triệu chứng gì không?”

Tần Phi lắc đầu.

“Vậy thì tốt, dấu hiệu này được căn cứ trên chỉ tiêu y học, nhưng mỗi người mỗi khác, cậu cũng đừng quá áp lực.”

“Vậy mình không nằm viện nữa.”

Tống Liên lắc đầu.

“Thế này đi, mình kê đơn thuốc cho cậu, sau khi về nhà cậu hãy cố gắng nằm giường nghỉ ngơi, sau đó thương lượng với Mặc Thiên Vũ, dù sao đó cũng là con của hai người.”

“Ừ, phí khám lần này...”

“Mình ứng trước cho cậu.”

“Cám ơn, mình sẽ trả cho cậu.”

Tống Liên kê đơn thuốc cho Tần Phi, Tần Phi liền rời đi.

Trên đường đi, đầu óc Tần Phi vô cùng rối loạn.

Trước đây không phải cô không muốn mang thai, Vu Tử Lan hối thúc liên tục, quan hệ của cô và Mặc Thiên Vũ lại vô cùng căng thẳng, cô cũng muốn mang thai để làm dịu mối quan hệ hai người.

Nhưng cô phát hiện tất cả đều là vô ích.

Tần Phi vẫn về nhà họ Tần, cô cần tìm người để thương lượng, nhà ngoại đương nhiên sẽ là chỗ dựa cho cô.

Tần Phi bước xuống xe, biệt thự của nhà họ Tần trống trải, nhà họ Tần trước đây mặc dù không thể một tay che trời như nhà họ Mặc nhưng cũng là quý tộc quyền thế, chỉ có điều, Tần Trung cha của Tần Phi làm ăn thua lỗ dẫn tới phá sản.

Hai năm nay cuối cùng cũng có chút khởi sắc.

Mấy người giúp việc đang rất bận rộn, nhìn thấy cô thì lơ đi coi như không thấy.

Ả điểm thủ đoạn trong mắt người dân toàn thành phố M đương nhiên cũng bao gồm cả người nhà họ Tần.

Người giúp việc nhìn thấy cô cũng coi như không thấy.

Tần Phi sớm đã quen với việc này, cô xách túi lên lầu, chuẩn bị về phòng cũ của mình nghỉ ngơi.

“Ba con nói công ty nhà ta lại chuẩn bị lên sàn rồi, hai năm qua nhà ta nhìn chung cũng đã ổn thỏa hơn.”

Trong phòng vọng ra tiếng của mẹ cô, Lâm Huệ Chi.

“Mẹ, đây đều là công của con, mẹ phải nói rõ với ba!” là giọng của Tần Nhược, “Nếu không phải con đưa bà chị ngốc nghếch kia lên giường của Thiên Vũ, nhà tao sao có được ngày hôm nay?”

“Đúng, đúng thế, là công lao của con cả! Con yên tâm đi, ba con đã nói rồi đợi khi công ty lên sàn, chắc chắn sẽ không thiếu cổ phần của con!”

Tần Phi đứng như trời trồng ở trước cửa.

Em gái ruột của cô đưa cô lên giường của Mặc Thiên Vũ?

Thông tin này giống như sét đánh ngang tai!

- - Hết - -

3. Chương 3: Sét Đánh Ngang Tai

Hai mẹ con đang rôm rả trò chuyện trong phòng, chỉ nghe “rầm” một tiếng, cánh cửa phòng bị đập tung.

Hai người giật nảy mình quay đầu lại nhìn thì thấy Tần Phi đang nổi giận đùng đùng đứng ở trước cửa.

“Tại sao cô lại làm vậy? Tại sao lại hại tôi?”

Tần Phi gào lên.

Tần Nhược không hề sợ hãi, khẽ mỉm cười ngồi xuống ghế.

“Chị à, sao tôi lại hại chị chứ? Tôi đang giúp chị mà, bằng không sao chỉ có thể trở thành thiếu phu nhân của nhà họ Mặc được? Người hưởng phú quý vinh hoa ở nhà họ Mặc là chị, thiên kim tiểu thư lâm vào cảnh khốn cùng, bị cướp mất thanh mai trúc mã là tôi, tôi mới là người bị hại.”

Tần Phi giận dữ tới mức toàn thân run rẩy.

“Nhược Nhược, chẳng phải cô yêu Thiên Vũ sao? Cô và anh ấy yêu nhau tám năm, thanh mai trúc mã tám năm! Sao cô có thể làm vậy?”

Tần Phi không hiểu, nghĩ tới nghĩ lui cũng đều không hiểu.

Tần Nhược vẫn coi như không có chuyện gì.

“Chị gái ngốc nghếch của tôi ơi, nhà họ Tần phá sản rồi, nhà mẹ đẻ lụn bại, cứ thế gả đi, tôi đâu có lợi lộc gì? Tôi phải làm thiếu phu nhân danh giá, không thể làm một thiếu phu nhân cùng cực!”

Đôi mắt Tần Nhược ánh lên vẻ căm hận.

“Cô...”

Tần Phi chỉ tay vào Tần Nhược, cô luôn tưởng rằng em gái mình là một tiểu thư đài các xinh đẹp hiểu chuyện, không ngờ cô ta lại...

“Vì thế, cô có thể bán đứng chị gái của mình? Lợi dụng tình yêu của mình?”

Tần Nhược cười nhạt.

“Vậy thì đã sao? Chị à, nhà họ Tần chúng ta đã khởi sắc trở lại, ở đây có cả công lao của chị, trước đây nhà họ Mặc đưa sang ba mươi tỷ tiền sinh lễ, chị lại đóng góp toàn bộ trang sức nhà họ Mặc cho chị, Thiên Vũ cảm thấy có lỗi với tôi nên âm thầm đầu tư cho nhà họ Tần ba mươi lăm tỷ, còn cho tôi mười tỷ rưỡi, nhà chúng ta dùng vào những khoản tiền này để làm lại từ đầu đây.”

“...”

“Nhưng chẳng có ai biết ơn chị cả, mọi người đều nói chị là ả điểm thủ đoạn, những món trang sức chị mang ra chẳng qua là do chị thấy áy náy mà thôi, mọi người chỉ cho rằng chị thân là thiếu phụ nhân của nhà họ Mặc vậy mà chỉ mang ra một chút ít trang sức, thật bủn xỉn, thật keo kiệt! Mọi công lao đều là của tôi, ha ha ha...”

Tiếng cười của Tần Nhược vô cùng chói tai, đồng thời cũng khiến trái tim Tần Phi đau nhói.

Cô không ngờ em gái của mình lại là người như vậy.

Tần Phi lập tức nhìn Lâm Huệ Chi.

“Mẹ, mẹ cũng mặc kệ sao? Nhược Nhược làm ra việc như vậy mẹ cũng mặc kệ sao?”

Ánh mắt Lâm Huệ Chi khinh miệt.

“Tôi thấy tôi chẳng làm gì sai cả.”

Nghe nói vậy, Tần Phi cảm thấy ngực mình đau nhói!

Đây chính là mẹ đẻ của cô!

Hai người họ là chị em song sinh, vì Tần Nhược từ nhỏ đã thông minh lại xinh đẹp, có tài ăn nói nên rất được cha mẹ yêu quý.

Cha mẹ thiên vị là điều khó tránh.

“Mẹ, hồi nhỏ mẹ thiên vị đã đành, nhưng trước những vấn đề đúng sai rõ ràng, ít nhất mẹ cũng phải bảo vệ lẽ phải chứ? Nhược Nhược hãm hại con, sao mẹ lại chỉ khoanh tay đứng nhìn?”

Tần Phi nghiêng chặt răng, nhìn xoáy vào Lâm Huệ Chi.

Lâm Huệ Chi thản nhiên nhắc tách trà trên bàn lên nhấp một ngụm.

“Tần Phi à, hôm nay tôi cũng không ngại nói với cô, cô đấy, căn bản không phải con gái của tôi.”

“Cái gì?”

Tần Phi trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Lâm Huệ Chi.

“Ba cô là một kẻ lẳng nhăng, ở nhà có vợ rồi nhưng vẫn nuôi nhân tình ở bên ngoài, tôi và mẹ cô có thai gần như cùng thời điểm, có điều mẹ cô kém cỏi, chết khi sinh cô, ba cô liền nhân cơ hội đó rước tôi về nhà, tôi thấy cô đáng thương, vừa mới ra đời đã mồ côi mẹ, thế là tôi nuôi cả cô, ba cô không muốn người khác lời ra tiếng vào, nên mới nói hai đứa là chị em song sinh.”

Tần Phi như thể bị sét đánh ngang tai.

Mình đã gọi người đàn bà trước mặt này là mẹ suốt hơn hai mươi năm, không ngờ bà ta chẳng qua chỉ là nhân tình mà ba cô nuôi ở ngoài! Không phải là mẹ ruột của mình!

Lâm Huệ Chi liếc nhìn Tần Phi một lượt.

“Nói cô ngu cô cũng ngu thật, cô không thử nhìn lại mình xem, cô có điểm nào sánh bằng Nhược Nhược của tôi? Lại còn chị em song sinh với Nhược Nhược? Sao tôi có thể sinh ra một đứa con gái ngu xuẩn như cô được?”

Tần Nhược đứng bên cạnh cũng bật cười.

“Các... các người...”

Tần Phi giận dữ, lao thẳng lên túm lấy cổ áo Lâm Huệ Chi.

“Sao bà có thể đối xử với tôi như vậy? Sao có thể chứ?”

Tần Nhược bước tới, đẩy Tần Phi ra.

Tần Phi không ăn sáng, không có sức lực, bị đẩy một cái liền ngã xuống đất, cô vội vã đưa tay giữ chặt bụng.

“Có trách thì cô hãy tự trách mình ngu! Sao lại đi trách người khác!”

Tần Phi cẩn trọng bò dậy, vì lo lắng cho con nên cô biết mình không thể liều lĩnh làm bừa.

“Được, tôi đi tìm ba, tôi phải nói cho ba biết mọi chuyện!”

“Cô đi tìm ông ấy cũng vô dụng thôi, nếu ba cô quan tâm tới cô thì khi xưa đã không đón tôi về khi mẹ cô vừa mới qua đời, hưởng hồ, mọi việc ba cô đều biết cả.”

Tần Phi cắn chặt môi, máu tươi chảy vào miệng lúc nào không hay!

“Ba tôi cũng biết cả sao?”

“Đương nhiên rồi, ông ấy chẳng quan tâm con gái mình được gả cho ai, ông ấy chỉ quan tâm khi nào nhà họ Tần có thể vực dậy, ba cô bây giờ đang bận rộn chuẩn bị tham gia sản chứng khoán, nếu cô không muốn bị mắng thì cứ đi đi.”

Tần Phi giận dữ bỏ đi!

Tần Nhược và Lâm Huệ Chi nhìn Tần Phi phẫn nộ bỏ đi ngược lại càng thêm vui vẻ, nét mặt hai mẹ con không giấu vẻ vui mừng.

Chỉ có điều nụ cười trên mặt Lâm Huệ Chi nhanh chóng biến mất.

“Nhược Nhược, nếu như con muốn giành lại Thiên Vũ vậy thì phải tranh thủ liền đi, nhờ Tần Phi mang thai thì sao?”

Tần Nhược nghe vậy liền mỉm cười.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, cô ta có thai thì càng tốt!”

“Cái gì? Ngốc à! Nếu cô ta mang thai cốt nhục của nhà họ Mặc, chắc chắn sẽ không thể ly hôn, nhờ sinh được con trai vậy thì càng nan giải, cho dù ly hôn, con gả qua bên đó...”

Tần Nhược thấy Lâm Huệ Chi lo lắng vội vàng ngắt lời.

“Mẹ yên tâm đi, con đã bố trí thím Trương lo liệu đồ ăn của Tần Phi rồi, mỗi lần Thiên Vũ tới, thím Trương sẽ nấu canh cho cô ta, trong canh có bài thuốc mà con kêu người kê đơn.”

Tần Nhược ghé vào tai Lâm Huệ Chi, “là thuốc tránh thai.”

Lâm Huệ Chi giật nảy mình.

“Tránh thai?”

“Không sai, nếu không tại sao đã hai năm mà cô ta vẫn không có thai? Đều là do đã uống hai năm thuốc tránh thai, cơ thể đã bị thuốc hủy hoại, cho dù có thai cũng sẽ xảy thai, thậm chí nếu cô ta phúc lớn mệnh lớn sinh con ra thì nói không chừng cũng dị tật, tới khi đó nhà họ Mặc sẽ càng căm ghét cô ta hơn.”

Nét mặt Tần Nhược lộ vẻ dữ dằn.

Lúc này Lâm Huệ Chi mới yên tâm.

“Như vậy là tốt nhất, có điều Nhược Nhược à, mẹ có một việc không hiểu, khi sửa sao con lại nghĩ tới việc đưa Tần Phi lên giường Thiên Vũ? Đi đường vòng như vậy có đáng không?”

4. Chương 4

Lúc trước, khi Tần Nhược nói kế hoạch của mình cho Lâm Huệ Chi, Lâm Huệ Chi cũng giật mình sợ hãi.

Dù sao thì bà ta cũng chứng kiến Tần Nhược và Mặc Thiên Vũ là thanh mai trúc mã từ nhỏ.

Nhắc tới việc này, Tần Nhược khẽ thở dài.

“Mẹ, có lẽ mẹ không biết, người mà Thiên Vũ yêu không phải là con mà là Tần Phi.”

Lâm Huệ Chi sững người, sau đó bật cười.

“Sao có thể như thế được? Con và Tần Phi đứng cạnh nhau, chỉ cần không bị mù sẽ nhất định chọn con? Huống hồ, mấy năm nay, Thiên Vũ cũng vẫn ở bên con, còn Tần Phi chắc chả trò chuyện được mấy câu.”

Tần Nhược lắc đầu.

“Con cũng tưởng rằng con hơn hẳn Tần Phi về mọi mặt, Thiên Vũ chắc chắn yêu con, những năm qua, anh ấy cũng đối xử với con rất tốt, mọi người đều cho rằng Thiên Vũ yêu con, nhưng...”

Tần Nhược lộ vẻ dữ dằn, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tất cả chỉ là giả dối!”

“Giả dối? Không thể nào!” Lâm Huệ Chi vẫn không dám tin.

“Chính tai con nghe được, Thiên Vũ nói với Lâm Mặc Sinh, anh ấy nói ngay từ đầu đã yêu Tần Phi, anh ấy biết với tính khí và cách giáo dục của cha mình, ông tuyệt đối không thể để anh lãng phí thời gian và sức lực cho chuyện tình cảm, vì thế anh càng yêu ai, bác Mặc sẽ càng không để anh cưới người đó!”

Lâm Huệ Chi há hốc miệng, không nói được lời nào.

“Vì thế, Thiên Vũ mới sắp đặt cạm bẫy, anh ấy giả vờ yêu con, giả vờ cực kì yêu con, hai nhà Tần Mặc có hôn ước, nhà họ Mặc nhất định sẽ để anh ấy chọn con hoặc Tần Phi, anh ấy yêu con như vậy, bác Tần chắc chắn sẽ bắt anh ấy cưới Tần Phi!”

“Thiên Vũ trên thực tế là muốn cưới Tần Phi?”

Tần Nhược gật đầu, gương mặt nở nụ cười lạnh lùng nham hiểm.

“Vì thế con làm như không biết gì, đưa Tần Phi lên giường của Thiên Vũ, Thiên Vũ rất ghét những cô nàng thích giở thủ đoạn, tới khi đó anh ấy nhất định sẽ tưởng rằng Tần Phi làm vậy vì tiền, lúc đó anh ấy sẽ rất căm ghét Tần Phi!”

Lâm Huệ Chi thở phào.

“Cũng may con biết trước được kế hoạch của cậu ta, nếu không sẽ thiệt đủ đường.”

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, vị trí thiếu phu nhân của nhà họ Mặc chỉ có thể là của con!”

Lâm Huệ Chi vỗ nhẹ lên tay Tần Nhược.

“Ừ, cũng chỉ có Nhược Nhược nhà ta mới xứng đáng với thân phận thiếu phu nhân nhà họ Mặc! Tới lúc đó Tần gia nhà ta sẽ khôi phục lại những huy hoàng trước đây, con cũng có thể trụ vững ở nhà họ Mặc!”

Hai mẹ con nhìn nhau mỉm cười.

Tần Phi ra khỏi nhà họ Tần, bước trên đường mà thấy người mình nhẽ bẫng.

Chỉ trong tích tắc, cô thậm chí không còn mẹ.

Người mẹ mà mình gọi suốt hai mất năm chẳng qua là nhân tình của ba ở bên ngoài, là tình địch của mẹ mình!

Tại sao vậy?

Tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy?

Cô đã rất thê thảm rồi, tại sao lại còn hành hạ cô vậy chứ?

Tần Phi vốn định bắt taxi về nhà nhưng chợt nhận ra mình không còn tiền, đừng nói tới bắt taxi, tới mấy nghìn ngồi xe bus cũng không có!

Điện thoại vang lên.

Là Mặc Thiên Vũ gọi tới.

Vừa hay cô cũng định tìm anh thương lượng.

“Tần Phi! Cô hơi thật quá quắt! Dám cãi lời mẹ tôi? Cô tưởng mình là ai chứ?”

Tần Phi không dám phản bác, cũng không có tâm trạng phản bác.

“Mẹ lại tới giục đẻ, nói rất khó nghe, em chỉ phản bác mấy câu.”

“Mẹ là bề trên! Nói gì cô cũng nên nghe! Cũng may cô không có thai, nếu không một kẻ độc ác như cô, sinh con ra cũng độc ác y như cô vậy!”

Tần Phi đặt tay lên bụng mình một cách vô thức.

Độc ác...

Trong lòng người đàn ông mà cô yêu nhất, cô chính là một kẻ chẳng ra gì.

Tần Phi cố gắng nuốt giận.

“Thiên Vũ, tối nay anh về nhà đi, em có việc muốn nói với anh.”

Mặc Thiên Vũ ở đầu bên kia bỗng cười nhạt một tiếng.

“Có việc muốn nói với tôi? Hết tiền rồi chứ gì? Muốn ngủ với tôi? Hừm, cô từ bỏ ý định đó đi, tháng này tôi sẽ không tới đâu, tôi muốn xem cô có chết đói không!”

“Em có...”

“Tút TUT TUT...”

Điện thoại đã bị ngắt.

Tần Phi còn chưa nói hết, cô đau khổ nhắm chặt mắt lại.

Hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má.

Cho dù anh ấy biết cô có thai thì đã sao chứ?

“Kẻ độc ác như cô, sinh con ra cũng độc ác y như cô vậy!”

Chắc anh ấy cũng sẽ mắng chửi con mình giống như mắng chửi mình?

Tần Phi lắc đầu.

Không, đây là con của cô, ai cũng có thể chà đạp lên cô nhưng tuyệt đối không được chà đạp con cô!

Hộp đêm Dạ Phồn Hoa.

Đây là một quán bar đặc biệt, nhân viên phục vụ trong bar mặc trang phục người hầu xinh đẹp, đeo mặt nạ động vật.

Có lẽ vì loại hình dịch vụ đặc biệt này mà việc kinh doanh của quán bar rất phát đạt, bây giờ mới là chín giờ, bên trong quán bar đã rất đông đúc.

Tần Phi mặc trang phục người hầu đen trắng bưng một chiếc khay len lõi trong đám đông.

Mặc Thiên Vũ không cho cô đi làm, nhưng có lúc cô thực sự không còn tiền đành phải tới quán bar này làm công.

Cũng may ở quán bar này cần đeo mặt nạ để làm việc, sẽ không có ai nhận ra cô.

Cô cần tiền, rất cần tiền.

Nhìn thái độ của Mặc Thiên Vũ, đứa con trong bụng cô cũng không thể trông mong gì ở anh ta, nhà ngoại, không, cô đã không còn nhà ngoại nữa rồi.

Bị ép tới đường cùng, cô đành tới quán bar này.

“Em ơi, cho một ly rượu!” Một giọng nói say mềm vang lên.

Tần Phi lập tức bước tới.

“Tiên sinh, rượu của ngài đây!”

Ly rượu còn chưa kịp đặt lên bàn, một bàn tay béo ú túm chặt lấy cổ tay cô.

“Em gái, em có xinh không? Bỏ mặt nạ xuống anh xem nào!”

Tần Phi cố gắng vùng vẫy, người này túm rất chắc, cổ tay cô như thể sắp bị bẻ gãy.

“Tiên sinh, xin hãy tự trọng!”

“Ha ha! Anh không tự trọng đấy! Làm gì được anh?”

Người đàn ông tai to mặt lớn, uống say bí tỉ rút từ trong ví ra một xấp tiền đặt trên bàn.

“Cho anh nhìn một lát, chỗ này sẽ là của em!”

“Anh uống say rồi, cứ làm vậy tôi sẽ gọi bảo vệ đấy.”

“Em đừng có kiêu rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!” Gã đàn ông đứng bật dậy, một tay túm chặt cổ tay Tần Phi, một tay chỉ vào mặt Tần Phi.

“Buông tôi ra!” Tần Phi ra sức vùng vẫy, nhưng căn bản không phải đối thủ của gã say rượu này.

“Tôi không buông đấy, làm gì được tôi?”

Tiếng ồn ào bên này lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Trong đám đông có một chàng trai tuấn tú, khí chất âm áp bước tới.

“Anh trai, tới đây tiêu khiển là được rồi, hà tất phải nổi cáu với một nhân viên phục vụ? Nể mặt tôi lần này, có được không?”

“Mày là cái thá gì? Tại sao tao lại phải nể mặt mày?”

Tần Phi cũng nhận ra Lâm Mặc Sinh, vội quay mặt đi chỗ khác.

“Hay là thế này đi, tôi mời anh uống hai ly có được không, chi phí hôm nay của anh tôi bao tất!”

“Hôm nay ông đây chỉ muốn xem cô ta trông như thế nào? Tránh ra!”

Người đàn ông tai to mặt lớn nhân lúc Tần Phi không chú ý, giơ tay giật mặt nạ của cô ra!

Tần Phi lập tức lấy tay che mặt.

- - Hết - -

5. Chương 5: Hoàn Toàn Tỉnh Ngộ

Lâm Mặc Sinh nhìn thấy Tần Phi cũng giật nảy mình.

Gã đàn ông tai to mặt lớn vẫn không chịu dừng lại, thấy Tần Phi quay đi liền chuẩn bị bước tới.

Lâm Mặc Sinh lập tức cản trước mặt Tần Phi.

“Tiên sinh, uống quá chén rồi say rượu gây gổ ở đây không thích hợp đâu nhỉ? Có cần tôi gọi bảo vệ tới giúp anh tỉnh rượu không?”

Gã đàn ông tai to mặt lớn định nói tiếp thì bị người khác ngăn lại.

“Anh còn gây sự nữa sao, đây là Lâm thiếu gia của tập đoàn Lâm Thị! Anh dám đắc tội sao?”

Gã đàn ông tai to mặt lớn lập tức im thin thít, vội vã khom người chấp tay thi lễ, vẻ mặt cũng thay đổi hẳn.

“Trời ơi, thì ra là Lâm thiếu gia, thực sự xin lỗi, xin lỗi!”

Lâm Mặc Sinh không quan tâm tới những việc này, anh quay người nhìn Tần Phi, thì chỉ thấy cô vội vã bỏ đi, Lâm Mặc Sinh lập tức đuổi theo.

“Phi Phi!”

Tần Phi dừng bước, quay người lại, vẻ mặt lúng túng.

“Sao em lại ở đây?”

Tần Phi gượng cười, cô phải trả lời câu hỏi này sao đây?

Không cần hỏi Lâm Mặc Sinh cũng có thể đoán được đôi điều.

“Anh ta sao có thể đối xử với em như vậy? Đi! Anh dẫn em đi gặp anh ta nói cho ra lẽ!” Lâm Mặc Sinh nắm lấy cổ tay Tần Phi, chuẩn bị kéo cô đi.

“Á...”

Tần Phi cảm thấy bụng đau quặn.

“Sao vậy?” Lâm Mặc Sinh liền buông tay, thấy Tần Phi ôm bụng, lập tức hỏi: “Em không được khỏe sao?”

Tần Phi lắc đầu.

“Không sao.”

Tần Phi đau tới mức mặt biến sắc nhưng vẫn cố gắng đứng thẳng người.

“Hôm nay cảm ơn anh nhé, có điều việc này không liên quan gì với anh ta!”

“Sao lại không liên quan gì? Nếu như không phải anh ta, sao em có thể rơi vào bước đường này?”

Lâm Mặc Sinh vô cùng tức giận.

“Không liên quan gì với anh ta, càng không liên quan gì... với anh.”

Khi Tần Phi nói những lời này liền quay đầu sang một bên.

Lâm Mặc Sinh sững sờ giây lát sau đó cúi đầu, đúng thế, có liên quan gì với anh chứ, đây là việc riêng nhà người ta.

Tần Phi không phải không biết Lâm Mặc Sinh thích mình, anh từng tỏ tình với cô, chỉ đáng tiếc khi đó cô vẫn đang yêu thâm Mặc Thiên Vũ, nên đã từ chối Lâm Mặc Sinh.

Bây giờ cô đã kết hôn cùng Mặc Thiên Vũ, mặc dù quan hệ vợ chồng không hòa hợp nhưng đối diện với người đàn ông từng thích mình, Tần Phi vẫn biết chùng mực.

“Phi Phi, việc của em và Mặc Thiên Vũ anh không tiện xen vào, nhưng anh hi vọng em đừng tự làm khổ mình, nếu không có người sẽ đau lòng.”

“Em biết, cảm ơn ý tốt của anh, em về đây, chào anh.”

Nói xong, Tần Phi lập tức bước vào phòng thay đồ của nữ.

Đúng là đã đến giờ tan ca, cô nhanh chóng thay đồ, vì là làm thêm nên lương được trả trong ngày, tính thêm rượu bán được, cô nhận được gần hai triệu, cũng coi như không phí công.

Trên đường về nhà, Tần Phi chỉ cảm thấy bụng mình đau quặn từng cơn, cô vội vã lấy thuốc mà Tống Liên kê đơn ra uống mấy viên.

Về tới nhà, khi vào nhà vệ sinh cô vẫn nhìn thấy máu tươi.

Tần Phi không dám chậm trễ, cô lập tức gọi điện cho Tống Liên.

- -

Sau khi Tần Phi rời khỏi quán bar, Lâm Mặc Sinh một mình ngồi uống rượu giải sầu, nhìn Tần Phi như vậy anh vô cùng đau lòng.

Người đàn ông lạnh lùng tuấn tú đi qua đám đông ồn ào bước đến bên Lâm Mặc Sinh.

Thái độ của Mặc Thiên Vũ lạnh giống như mặt anh vậy.

“Tìm mình có việc gì?”

Hai người lớn lên cùng nhau, là anh em tốt, đặc biệt là Mặc Thiên Vũ từ nhỏ đã khó gần, Lâm Mặc Sinh là người bạn duy nhất của anh.

Nhưng, từ khi họ cùng yêu một người con gái, mối quan hệ này lập tức trở lên vô cùng tế nhị.

Lâm Mặc Sinh đặt chén rượu xuống, bất ngờ dấm một cú lên mặt Mặc Thiên Vũ.

Mặc Thiên Vũ không đề phòng, sau khi đứng vững liền lau vết máu trên khóe miệng.

Lâm Mặc Sinh túm chặt cổ áo Mặc Thiên Vũ.

“Mặc Thiên Vũ! Cậu có còn là đàn ông nữa hay không? Nếu đã cưới rồi thì hãy đối xử tốt với cô ấy! Cậu xem cậu đã hành hạ cô ấy thành ra như thế nào?”

Mặc Thiên Vũ cười nhạt một tiếng.

“Thì ra vì cô ta, mình đã bảo sao cậu lại rảnh rỗi hẹn gặp mình?”

Lâm Mặc Sinh buông Mặc Thiên Vũ ra, ngồi xuống.

“Cậu có biết ở quán bar này, mình vừa nhìn thấy ai không?”

“Ai?” Mặc Thiên Vũ ngồi xuống bên cạnh Lâm Mặc Sinh.

“Tần Phi.”

Mặc Thiên Vũ sững người, Tần Phi tới quán bar?

“Cô ấy tới làm nhân viên phục vụ, bán rượu!”

Bàn tay cầm ly rượu của Mặc Thiên Vũ khẽ run lên.

“Cô ấy là thiếu phụ nhân, nhà họ Mặc các người đối xử với thiếu phụ nhân nhà các người như vậy sao? Mặc Thiên Vũ, cậu đối xử với vợ mình như vậy sao?”

Mặc Thiên Vũ bình tĩnh nâng ly rượu lên uống một ngụm.

“Đáng đời cô ta!”

“Đáng đời! Vậy mà cậu cũng nói ra được sao? Nếu cậu không cưới cô ấy, cô ấy có rơi vào tình cảnh này không? Nếu cậu đã cưới cô ấy thì phải chịu trách nhiệm!”

“Nếu như lúc trước cô ấy không giở thủ đoạn thì giờ đây cũng không rơi vào hoàn cảnh này!”

Mặc Thiên Vũ gầm lên.

Nếu như mọi chuyện diễn ra theo kế hoạch của anh, có lẽ anh và Tần Phi đã được sống những tháng ngày ngọt ngào rồi!

Lâm Mặc Sinh thở dài.

“Về việc cậu bị chuốc thuốc mê, mình không muốn nói nhiều, dù sao thì mình không phải là người trong cuộc, nhưng Thiên Vũ, cậu hãy tự hỏi lòng mình, Tần Phi mà cậu quen biết có phải là loại người đó không?”

Mặc Thiên Vũ giật mình.

Gương mặt lạnh mạn, thơ ngây hồi nhỏ của Tần Phi xuất hiện trước mắt anh.

“Mình còn nhớ cậu từng nói với mình, lần đầu tiên nhìn thấy Tần Phi cậu đã bị nụ cười trong trẻo của cô ấy hút hồn, cô ấy có thể thoải mái cười đùa, không bị gò bó, chính nét trong sáng ngây thơ đó đã thu hút cậu, vì thế, cậu thực sự nghĩ rằng Tần Phi có thể làm ra việc đó sao?”

Mặc Thiên Vũ lặng yên.

Từ sau khi bị chuốc thuốc mê, kế hoạch của anh hoàn toàn bị đảo lộn, anh dường như đã bị sự phẫn nộ làm cho mù mịt, cho rằng Tần Phi là người đánh thuốc mê, cho rằng Tần Phi là người đàn bà hám của, một mực dùng cách riêng của mình để trừng phạt cô.

Nhưng anh quên mất rằng mình đã yêu người con gái ấy như thế nào.

“Thiên Vũ, nếu như cậu thực sự ghét Tần Phi, vậy hãy buông tha cho cô ấy, hà tất phải giày vò cô ấy? Giày vò cô ấy cũng là giày vò chính bản thân cậu.”

Mặc Thiên Vũ hừm một tiếng.

Lâm Mặc Sinh bảo vệ Tần Phi khiến anh cảm thấy rất tức tối.

“Cô ấy là vợ mình, mình muốn làm gì thì làm, không cần cậu phải lo!”

Mặc Thiên Vũ đặt ly rượu xuống bước đi ra ngoài.

“Mình sẽ cướp lại cô ấy!” Lâm Mặc Sinh giận dữ gầm lên.

Bước chân Mặc Thiên Vũ dừng lại, không nói gì, tiếp tục rời đi.

Anh ngồi trong xe của mình, hút thuốc, khói thuốc khiến gương mặt lạnh lùng của anh càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị.

Lời Lâm Mặc Sinh nói cứ vang vọng bên tai anh.

Hai năm qua, Tần Phi luôn nói rằng người chuốc thuốc mê cho anh không phải cô.

Người cả thành phố M đều biết Tần Phi chuốc thuốc mê, Tần Phi là một ả điểm thủ đoạn!

Tại sao anh cũng như những người khác, không nghe cô giải thích?

Có lẽ đã đến lúc anh và cô nên ngồi lại nói chuyện rõ ràng.

Mặc Thiên Vũ khởi động xe chuẩn bị về nhà, đúng lúc này chuông điện thoại vang lên dồn dập.

- - Hết - -

6. Chương 6: Mất Tất Cả

Trong phòng phẫu thuật

Tần Phi nằm trên giường bệnh lạnh lẽo, sắc mặt trắng bệch giống như một tờ giấy trắng, trán ướt đầm mồ hôi hột, cảm giác đau đớn lan tỏa khắp toàn thân, dần dần tê dại.

Đôi mắt cô đờ đẫn nhìn trần nhà, như người mất hồn.

Con của cô đã mất.

Tại sao ông trời lại thích đùa giỡn với cô như vậy?

Sáng nay cô mới biết sự tồn tại của con, khi cô muốn phấn đấu vì con thì con đã không còn.

Cô đau đớn nhắm chặt mắt, nước mắt lăn dài khỏi khóe mắt.

Tống Liên giúp cô lau nước mắt.

“Đừng khóc nữa, sảy thai cũng phải nằm cữ, cậu cứ thế này sẽ thành bệnh đấy.”

“Liên Liên, mình đã gây ra tội nghiệt gì mà ông trời trừng phạt mình thế này?”

Giọng Tần Phi nhẹ nhàng, như thể gió thổi sẽ bay.

Tống Liên thở dài.

“Đừng buồn nữa, con mất rồi cũng là việc tốt, tên khốn Mặc Thiên Vũ đó không xứng đáng để cậu sinh con cho anh ta!”

Tần Phi gượng cười.

“Phi Phi, dù sao con cũng không còn, cậu đừng nghĩ ngợi nhiều, dù sao thì mẹ chồng cậu cũng không biết, hãy coi như không có việc này. Còn về Mặc Thiên Vũ, Phi Phi, hãy ly hôn đi, có được không? Đừng giày vò mình thêm nữa.”

Tần Phi vẫn khóc, không nói lời nào.

“Liên Liên, mình không có mẹ, cũng không có nhà ngoại, không có em gái song sinh, đứa con này cũng mất rồi, mình chả còn gì nữa...”

Nước mắt Tần Phi không ngừng tuôn rơi.

Tống Liên cố nén nước mắt.

“Nhưng cậu vẫn phải tiếp tục sống, nếu cậu chết rồi, những kẻ làm hại cậu sẽ càng vui mừng! Phi Phi, chúng ta có thể không giành giật nhưng chúng ta phải sống thật vui vẻ, được không?”

“Mình sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”

Tần Phi đau khổ nhắm mắt lại.

“Cậu đừng như vậy nữa, Phi Phi, nghe mình nói, hãy về tìm Mặc Thiên Vũ nói rõ ngọn ngành, nếu anh ta vẫn như vậy thì hãy ly hôn đi, được không? Cho dù anh ta không đồng ý, mình sẽ giúp cậu kiện ra tòa, nếu vẫn không được thì cậu hãy bỏ đi, rời khỏi nơi khiến cậu đau khổ!”

“Mình mệt rồi, muốn ngủ một lát.”

Tống Liên biết Tần Phi không muốn nghe những điều này.

“Vậy cậu hãy ngủ đi, nghỉ ngơi một lát.”

Tống Liên lo lắng Tần Phi nghĩ quẩn nên không dám rời đi.

Ba ngày sau.

Tống Liên lại đích thân đưa Tần Phi về nhà.

“Phi Phi, mấy ngày nay mình không đi đâu cả, ở đây cùng cậu, cậu muốn ăn gì?”

Sắc mặt Tần Phi vẫn rất xanh xao, đôi môi cũng nhợt nhạt.

“Liên Liên, mình đã làm phiền cậu mấy ngày rồi, tiền thuốc và tiền lệ phí mấy bữa nằm viện mình sẽ nghĩ cách trả lại cho cậu.”

“Nói vớ vẩn gì vậy? Có cần phải khách sáo với mình vậy không?”

Tống Liên vừa định nói gì thì nhận được điện thoại từ bệnh viện.

“Viện trưởng, em thực sự không đi được, em đã xin nghỉ phép rồi, anh xem... thôi được.”

Ngắt điện thoại, nét mặt Tống Liên nhăn nhó.

“Liên Liên, cậu cứ đi làm việc của mình đi, mình không sao cả.”

“Bệnh viện hiện đang thiếu người, không cho phép mình nghỉ phép, đợi mình bận nốt mấy bữa nữa sẽ lập tức về với cậu, cậu đừng nghĩ quẩn đấy.”

Tần Phi gương cười.

“Cậu yên tâm đi.”

Tống Liên sao có thể yên tâm được? Mấy ngày nay Tần Liên gần như không nói lời nào, hai mắt vô hồn, giống như cô đã nói, cô đã mất tất cả, sống còn có ý nghĩa gì đâu?

Vì bên bệnh viện yêu cầu, Tống Liên không thể không đi, trước khi đi còn dặn dò thím Trương và Anh Hoa, nhờ họ hãy để ý Tần Phi giúp.

Anh Hoa nấu canh trong bếp, liên tục thở ngắn than dài.

“Thiếu phu nhân thật đáng thương!”

Thím Trương đứng rửa bát bên cạnh, sắc mặt cũng không được tự nhiên.

“Thím Trương, thím nói xem thiếu phu nhân trẻ như vậy, sao lại đột nhiên sảy thai chứ?”

Tay thím Trương run rẩy, bát rơi thẳng xuống bồn rửa, nước bắn tung tóe, ướt hết hai người.

“A, xin lỗi.”

“Thím Trương, thím cẩn thận một chút!”

“Ừ, được.” Thím Trương nhặt bát lên, ánh mắt không thể che giấu sự hoang mang.

Anh Hoa lại thở dài.

“Thím Trương, thím nói có kì không chứ, thiếu gia cũng rất chăm tới đây, tuy thi thoảng dăm bữa nửa tháng không tới, cũng có khi tới liên tục mấy ngày liền, vậy mà hai năm rồi thiếu phu nhân không có thai, khó khăn lắm mới có thai, vừa mới biết liền bị sảy. Thiếu phu nhân nhìn rất khỏe mạnh mà, hơn nữa lại còn rất trẻ.”

“Việc... việc mang thai... ai nói trước được? Nói không chừng thiếu phu nhân mắc bệnh gì đó?”

“Cháu hỏi thiếu phu nhân rồi, cô ấy đã đi khám sức khỏe mấy lần, lần nào cũng nói không sao cả, chỉ là kinh nguyệt không đều, nhưng kinh nguyệt không đều không phải là bệnh không có thai, thể gian này mấy ai kinh nguyệt bình thường chứ!”

Thím Trương cất gọn bát đĩa.

“Mau đi hầm canh đi, tôi đi xem thiếu phu nhân sao rồi.”

“Vâng.” Anh Hoa đáp lời không hề để ý tới thím Trương.

Nói xong, thím Trương vội vàng rời khỏi nhà bếp.

Tại sao Tần Phi không thể có thai? Tại sao Tần Phi sảy thai?

E rằng không ai biết rõ hơn thím Trương.

Tập đoàn Mặc Thị

Trong văn phòng tổng giám đốc.

Mặc Thiên Vũ khẽ bóp trán, đầy mắt thâm quầng.

Tối hôm đó anh vốn định tìm Tần Phi nói chuyện nhưng nhận được điện thoại từ công ty, hacker tấn công, cổ phiếu bất ổn, tập đoàn Mặc Thị cũng bị ảnh hưởng, cũng may anh ra sức cứu vãn, mất ba ngày mới ổn định được giá cổ phiếu.

Thư ký gõ cửa bước vào.

“Mặc tổng, vấn đề đã giải quyết hết rồi, mấy bữa nay anh đã vất vả rồi, có cần nghỉ ngơi vài hôm không?”

Mặc Thiên Vũ ngẩng đầu lên.

Anh còn phải đi tìm Tần Phi.

“Hãy lùi toàn bộ công việc của tôi lại một tuần, bắt đầu từ hôm nay.”

Thư ký ngạc nhiên.

“Mặc tổng, anh có việc quan trọng gì phải giải quyết sao?”

“Đúng vậy.”

Không việc gì quan trọng hơn việc của anh và Tần Phi.

Ba ngày nay mặc dù anh bận rộn làm việc, nhưng chính lúc bận rộn đầu óc anh lại càng tỉnh táo.

Anh vẫn còn yêu cô như thuở nào.

Vì thế, anh quyết định sẽ nói chuyện rõ ràng với Tần Phi, cho dù là cô chuốc thuốc mê thì đã sao? Chỉ cần từ nay về sau cô toàn tâm toàn ý với anh là được, anh có thể bỏ qua mọi chuyện!

“Được, Mặc tổng, tôi đi xử lý liền.”

“Tôi nghỉ ở nhà, nếu có việc gấp hãy gọi điện cho tôi, nếu việc không gấp thì đợi tôi lên công ty rồi tính.”

Nói xong, Mặc Thiên Vũ liền đứng dậy.

“Được.”

Mặc Thiên Vũ tắt máy tính, cầm áo khoác treo trên cửa đang chuẩn bị đi về thì ngoài cửa xuất hiện một bóng người.

“Thiên Vũ!” Tần Nhược khẽ gọi một tiếng.

“Tần Nhược?”

Mặc Thiên Vũ nhíu mày, “Sao em lại tới đây?”

Trước đây anh giả yêu Tần Nhược chỉ vì muốn kết hôn với Tần Phi, anh ít nhiều cũng có chút áy náy.

Vì thế, khi kết hôn với Tần Phi, để bù đắp cho Tần Nhược anh đã bồi thường ba mươi lăm tỷ cho Tần Nhược.

Sau khi kết hôn họ cũng ít qua lại.

- - Hết - -

7. Chương 7: Có Thai Bao Giờ

Tần Nhược mỉm cười, tay cầm mấy hộp đồ bỏ.

Thư ký lập tức ra khỏi phòng.

Mặc Thiên Vũ liền mời Tần Nhược vào trong phòng làm việc.

“Thiên Vũ, em vốn định tới nhà thăm chị, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chị em vẫn luôn có thái độ thù địch với em, có lẽ để bụng chuyện tình cảm của chúng ta trước đây, vì thế em tới tìm anh.”

Mặc Thiên Vũ cúi đầu nhìn chỗ đồ trong tay Tần Nhược.

Tất cả đều là đồ bỏ máu.

“Em nghe nói chị em làm phẫu thuật phá thai, vì thế em mua ít đồ bỏ cho chị ấy, đừng xem thường việc phụ nữ phá thai, cũng cần phải ở cữ.”

“Em nói sao?”

Mặc Thiên Vũ mặt biến sắc, chăm chăm nhìn Tần Nhược.

Tần Nhược ngạc nhiên.

“Sao vậy? Em nói gì sai sao?”

“Em nói ai phá thai?”

“Chị gái em, không phải mấy ngày trước chị ấy vừa phá thai sao?” Tần Nhược tròn mắt nhìn Mặc Thiên Vũ, gương mặt ngây thơ trong sáng.

“Sao lại như vậy? Cô ấy có thai khi nào?” Mặc Thiên Vũ giận dữ thét lên, nắm chặt lấy cổ tay Tần Nhược, nhắc lên cao.

Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta.

Tần Nhược cũng bị bộ dạng này của Mặc Thiên Vũ làm cho sợ hãi.

“Chính là mấy hôm trước, chị gái em... chị ấy về nhà một chuyến, nói... nói mình có thai, muốn phá thai.”

Mặc Thiên Vũ nhíu chặt mày.

“Lẽ nào anh không biết việc này?”

Tần Nhược cảm thấy xương mình sắp bị bóp vỡ, “Anh buông em ra! Anh làm em đau rồi!”

Mặc Thiên Vũ liền buông tay.

Tần Phi có thai!

Tần Phi đã phá thai...

Tại sao anh không hề hay biết?

Tần Nhược nhìn thấy Mặc Thiên Vũ kinh ngạc, liền bước lên.

“Mấy hôm trước chị gái em về nhà nói muốn phá thai, em và mẹ đều khuyên chị ấy đừng làm vậy nhưng chị ấy nói, chị ấy và anh còn trẻ, hiện anh vẫn còn đang phấn đấu sự nghiệp, không muốn có con sớm, còn nói anh muốn sống cuộc sống riêng tư của hai người, vì thế hai anh chị cùng quyết định không sinh đứa bé này!”

“Cô ấy nói vậy sao?”

Mặc Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Tần Nhược.

Tần Nhược sợ hãi run rẩy!

Nhưng vẫn gật đầu.

“Đúng vậy, em và mẹ đã hết lời khuyên nhủ nhưng chị ấy vẫn nói đó là ý của anh, mẹ em không biết nói gì nữa, Thiên Vũ, việc chị em có thai lẽ nào anh không biết?”

“Rầm.”

Mặc Thiên Vũ đấm mạnh lên tường.

Anh giận dữ như muốn nổ tung!

“Anh còn không biết cô ấy đã có thai!”

“Trời ơi! Khi đó em cũng lấy làm lạ, hai người sao có thể không muốn có con? Mặc dù anh bận nhưng chị em không cần làm việc, chị em thật hồ đồ! Đó là một sinh mạng bé bỏng! Chị ấy nói phá là phá!”

Tần Nhược lo lắng giậm chân.

“Không, không thể nào! Cô ấy không tàn nhẫn như vậy đâu! Cô ấy không thể nào tàn nhẫn như vậy được!”

Mặc Thiên Vũ lẩm bẩm trong miệng.

Tần Nhược cố rặn ra hai giọt nước mắt, giọng nói cũng nghẹn ngào.

“Thiên Vũ, sao chị ấy lại không nhẫn tâm được chứ? Em là em gái của chị ấy, ai không biết chúng ta là thanh mai trúc mã tám năm, nhưng chị ấy vì muốn làm thiếu phụ nhân, cũng đâu tiếc giờ trò chia rẽ chúng ta? Khi đó em tưởng rằng chị ấy là chị gái của em, chỉ cần chị ấy đối xử tốt với anh thì em cũng chấp nhận, nhưng em không ngờ...”

Tần Nhược bật khóc nức nở.

“Không! Cô ấy không tàn nhẫn như vậy đâu! Đó là con của chúng tôi!”

Tần Nhược lau nước mắt.

“Chị ấy rất tính toán, có lẽ vì đứa bé đó là con gái...”

“Con gái?”

Tần Nhược gật đầu.

“Em nghe chị ấy nói với mẹ, chị ấy tìm một bác sỹ trung y già ở bệnh viện phụ sản bắt mạch cho chị ấy, nói tám phần là con gái, mẹ em có nói thai còn quá nhỏ, hơn nữa trung y cũng chưa chắc đã chuẩn, nhưng chị ấy nói vị trung y già đó bắt mạch rất chuẩn, chị ấy đã tìm hiểu kỹ rồi, còn biểu bao thơ cho người ta nữa, tuyệt đối không bị lừa được!”

“...”

“Chị ấy nói, phải sinh con trai thì mới có thể trụ vững ở nhà họ Mặc, con gái là vô dụng!” Tần Nhược bổ sung thêm một câu.

Mặc Thiên Vũ nghe vậy, dùng dùng nổi giận bỏ đi!

Không, những việc này không phải là sự thật!

Chắc chắn không phải!

Mặc Thiên Vũ vừa đi khỏi, Tần Nhược liền thở phào, mặt lộ ra nụ cười gian xảo.

“Chị gái ngốc nghếch của tôi ơi, hãy đợi bị đuổi ra khỏi nhà đi, muốn đấu với tôi... hừ!”

Tần Nhược bật cười.

Mặc Thiên Vũ lập tức tới bệnh viện phụ sản, Tần Nhược nói, anh không hề tin một chữ nào!

Anh phải đích thân đi điều tra!

Dựa vào thanh thế của nhà họ Mặc, Mặc Thiên Vũ tới thẳng chỗ viện trưởng Châu của bệnh viện phụ sản.

“Mặc thiếu gia, ngọn gió nào đưa anh tới đây?”

Viện trưởng Châu lập tức mời Mặc Thiên Vũ vào trong phòng làm việc, ngồi xuống ghế sofa.

“Viện trưởng Châu, tôi cũng không vòng vo với anh, anh lập tức lấy thông tin danh sách phá thai một tuần gần đây của bệnh viện phụ sản ra đây cho tôi xem!”

“Mặc thiếu gia, việc này...”

Viện trưởng Châu không hiểu cho lắm.

“Không cần hỏi nhiều vậy.”

“Được, tôi lập tức đi tìm!”

“Đợi một chút, nghe nói ở bệnh viện có một vị bác sỹ trung y rất có tiếng, có thể bắt mạch biết được trai hay gái?” Mặc Thiên Vũ sắc mặt sa sầm.

“Ồ, đúng là có một bác sỹ trung y khám bệnh khá ổn, có điều trung y bắt mạch phán đoán trai gái không chuẩn lắm, hơn nữa nhà nước quy định không cho phép nói giới tính thai nhi.” Viện trưởng Châu vội vàng giải thích.

“Không sao, anh hãy mời vị đó tới đây là được.”

“Được thôi.”

Một lát sau, một danh sách phẫu thuật xuất hiện trên tay Mặc Thiên Vũ.

Anh lật xem từng trang, sắc mặt vẫn lạnh lùng.

Phẫu thuật phá thai không phải là đại phẫu, giống như sản xuất dây chuyền ở bệnh viện phụ sản vậy.

Hàng ngày có rất nhiều người vì nhiều lí do khác nhau tới nạo phá thai, vì thế số người thực hiện trong tuần này vô cùng nhiều.

Mặc Thiên Vũ sốt ruột nhìn danh sách phẫu thuật, cho tới khi tên một người xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Tần Phi.

Khi đọc tới trang này trái tim anh như bị xé nát.

Vốn dĩ anh vẫn ôm một tia hi vọng, hi vọng khi anh lật tới trang cuối cùng cũng không nhìn thấy cái tên này.

Bên trên ghi rõ tên của Tần Phi, mọi thông tin đều ứng với cô, còn có cả chữ kí của cô nữa.

Bút tích của Tần Phi, Mặc Thiên Vũ cũng nhận ra.

Con...

Cô ấy thực sự đã phá thai.

“Mặc thiếu gia, đây là bác sỹ Trương của bệnh viện chúng tôi, làm bên trung y.”

Mặc Thiên Vũ đặt danh sách phẫu thuật sang một bên, hít thật sâu.

“Viện trưởng Châu, anh ra ngoài một lát, tôi muốn nói chuyện riêng với bác sỹ Trương.”

“Được.” Viện trưởng Châu lập tức đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Bác sỹ Trương là một bác sỹ trung y gần sáu mươi tuổi, tóc đã lốm đốm bạc.

“Cho hỏi, anh tìm tôi có việc gì không?”

“Anh hãy nhớ kĩ lại xem gần đây có ai tìm anh, nhờ anh xem giúp con trai hay con gái không.”

“À.. thực sự xin lỗi, hàng ngày tôi tiếp xúc với rất nhiều sản phụ, họ đều hỏi việc này nhưng nhà nước có quy định không được nói ra.”

Bác sỹ Trương vội vàng xua tay.

“Không cần phải giả vờ hồ đồ! Chỉ cần tôi muốn, anh làm việc gì, nhận bao nhiêu tiền tôi đều rõ hết!”

Mặc Thiên Vũ nghiêng răng.

Bác sỹ Trương lập tức hoảng sợ.

“Mặc thiếu gia, oan uổng quá!”

- - Hết - -

8. Chương 8: Sao Cô Không Chết Đi

“Oan uổng?”

Mặc Thiên Vũ cười nhạt một tiếng.

“Tôi và viện trưởng Châu có chút giao tình, nếu như anh thật thà trả lời câu hỏi của tôi, tôi nhất định sẽ giữ bí mật cho anh.”

Bác sỹ Trương sợ hãi hai chân run lập cập.

“Mặc thiếu gia, anh hãy hỏi đi! Tôi nhất định không dám giấu diếm!”

“Gần đây có người phụ nữ nào tên là Tần Phi tới nhờ anh bắt mạch xem thai trai hay gái không?”

Ánh mắt Mặc Thiên Vũ sáng quắc.

“Có!”

“Anh chắc chắn chứ?”

Bác sỹ Trương gật đầu.

“Gần đây bệnh viện kiểm tra rất gắt gao, tuyệt đối không được tiết lộ giới tính thai nhi, mấy ngày nay tôi chỉ nhận có một ca đó, cô ấy vừa khóc vừa nói, nhà chồng hối dữ quá, nhất định phải sinh con trai nếu không sẽ không giữ được mạng, tôi thấy cô ấy đáng thương nên mới nói cho cô ấy biết thai trong bụng của cô ấy tám phần là con gái!”

Mặc Thiên Vũ đau đớn, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Không sai chứ?”

“Không, tôi nhớ tên trên sổ khám bệnh của cô ấy là Tần Phi, vì chỉ nói với một mình cô ấy nên tôi nhớ rất rõ.”

Mặc Thiên Vũ đứng bật dậy, bước nhanh ra khỏi phòng.

Bác sỹ Trương thở phào, rút điện thoại ra gửi một dòng tin nhắn.

“Tần tiểu thư, việc cô bảo tôi làm đã hoàn thành, hi vọng cô tha cho tôi.”

Mặc Thiên Vũ một mình lái xe về nhà.

Nói là nhà không bằng nói là nhà của Tần Phi, sau khi kết hôn, căn biệt thự cao cấp này chỉ có một mình Tần Phi sinh sống, Mặc Thiên Vũ chỉ thi thoảng mới tới, cho dù có tới cùng không qua đêm ở đây, quan hệ xong anh lập tức bỏ đi.

Mặc Thiên Vũ giận dữ xông vào, bộ dạng khiến Anh Hoa sợ hãi.

Anh Hoa đang bưng canh gà chuẩn bị lên lầu.

“Thiếu... thiếu gia, anh tới rồi sao?”

Mặc Thiên Vũ đi qua Anh Hoa, thấy cô đang bưng canh liền giằng lấy hất xuống đất.

Anh Hoa sợ hãi run lấy bẫy.

“Cô ta mà cũng xứng đáng uống canh sao?”

Nói xong, Mặc Thiên Vũ lên lầu, đập tung cửa phòng ngủ.

Trong phòng, thím Trương đang khuyên Tần Phi ăn, hai người bị tiếng động lớn làm giật mình.

“Cút ra ngoài!”

“Thiếu gia...”

Thím Trương đương nhiên cũng nhìn thấy Mặc Thiên Vũ sắc mặt sa sầm đang nổi giận, cũng là thím Trương tiết lộ việc Tần Phi sảy thai cho Tần Nhược biết, cô ta đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân vừa mới sảy thai, cơ thể rất suy nhược, anh...”

“Tôi bảo cô rút ra ngoài!” Mặc Thiên Vũ gầm lên.

Thím Trương sợ hãi chạy ra khỏi phòng.

Tần Phi giống như người mất hồn ngồi không nhúc nhích, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Mặc Thiên Vũ túm lấy áo của Tần Phi, nhấc bổng cô lên khỏi giường.

“Tần Phi! Tại sao cô lại làm vậy? Đó là con của tôi, của tôi!”

Tần Phi bất giác cười nhạt một tiếng.

“Con của anh? Chẳng phải anh nói cho dù tôi có thai, đứa con sinh ra cũng độc ác giống như tôi sao?”

Giọng Tần Phi khàn đục, yếu ớt.

Nhìn gương mặt không chút biểu cảm của Tần Phi, Mặc Thiên Vũ lại tức giận đùng đùng, anh túm chặt áo của cô, kéo cô lại gần mình.

“Từ lúc nào cô biến thành thế này? Sao cô tàn nhẫn tới vậy? Rắn rết cũng không bằng! Hổ dữ còn không ăn thịt con, sao cô lại vì lợi ích cá nhân...”

Mặc Thiên Vũ vô cùng căm hận, anh giận tới run người.

Đây còn là Tần Phi thơ ngây, lãng mạn mà anh từng quen biết năm xưa không?

Anh từng ngỡ rằng nụ cười của cô là nụ cười trong sáng nhất thế gian, anh mù rồi sao?

“Tại sao cô vẫn còn sống? Tần Phi, cô còn mặt mũi nào để sống, cô nên đi chết đi! Sao cô không chết đi?”

Gương mặt Mặc Thiên Vũ vô cùng dữ dằn, chỉ muốn băm vằm Tần Phi thành muôn ngàn mảnh.

Đó là con của anh!

Là cốt nhục ruột thịt của anh!

Anh còn không biết tới sự tồn tại của con thì đã bị người đàn bà độc địa này giết chết rồi!

Anh chỉ muốn băm vằm người đàn bà trước mặt mình.

Tần Phi vẫn đờ đẫn nhìn Mặc Thiên Vũ.

“Vậy anh giết tôi đi.”

“Cô tưởng rằng tôi không dám sao?”

Hai tay Mặc Thiên Vũ đổi vị trí, mới đầu là túm cổ áo Tần Phi, bây giờ là hai tay bóp cổ cô!

Vì quá phần nộ, lồng ngực Mặc Thiên Vũ nhấp nhô liên tục.

Anh nhìn gương mặt nhợt nhạt của Tần Phi chỉ muốn bẻ gãy cổ cô, báo thù cho đứa con chưa từng gặp mặt của mình.

Có điều trong đầu anh lại xuất hiện bóng dáng của Tần Phi trước đây, vẫn là nụ cười trong trẻo, gương mặt điềm tĩnh đó.

Tần Phi đau khổ nhắm chặt mắt.

Mấy ngày nay cô vẫn muốn tìm tới cái chết, có điều khi ở Viện, có Tống Liên chăm sóc, về tới nhà có thím Trương và Anh Hoa, cô vẫn chưa tìm được cơ hội.

Bây giờ, cuối cùng có thể kết liễu rồi!

Bỗng nhiên Mặc Thiên Vũ buông tay ra, xô Tần Phi ngã xuống giường!

“Rầm!”

“Xoảng!”

Mọi thứ trong phòng, Mặc Thiên Vũ nhìn thấy là đập phá, cầm lên là vứt đi.

Anh không thể nào tận tay giết chết người con gái mà mình yêu suốt nhiều năm liền, đành phải trút giận lên những đồ vật khác.

Thím Trương và Anh Hoa chỉ có thể đứng ngoài cửa, nghe động tĩnh trong phòng đều vô cùng lo lắng.

Rất lâu sau, khi sàn nhà phòng ngủ toàn mảnh vỡ, Mặc Thiên Vũ cuối cùng cũng dừng lại.

Anh dường như đã trút giận xong, liền lao ra khỏi cửa.

Trước khi đi cũng không nhìn Tần Phi lấy một lần.

Mặc Thiên Vũ vừa đi khỏi, thím Trương và Anh Hoa lập tức xông vào phòng ngủ.

“Thiếu phu nhân, cô không sao chứ?”

Nhìn sàn nhà bừa bộn, Anh Hoa và thím Trương đều rất sợ hãi.

Tần Phi giống như người mất hồn, ngồi đờ đẫn trên giường, không nói lời nào.

Hai người lập tức thu dọn phòng.

“Hai người không cần thu dọn nữa, lại cả đây, tôi có điều muốn nói.”

Giọng nói của Tần Phi yếu ớt, không rõ ngữ khí.

Thím Trương và Anh Hoa đưa mắt nhìn nhau, cùng bước tới mép giường.

“Tôi biết hoàn cảnh nhà hai người đều không khá giả gì, nếu không cũng không đi làm người giúp việc, có điều thật sự xin lỗi, tôi không có cách nào tiếp tục thuê hai người nữa, tình trạng của tôi hai người cũng thấy rồi đấy.”

“Thiếu phu nhân...” Nhìn Tần Phi như vậy, nước mắt Anh Hoa giàn giụa.

Tần Phi gắng gượng đứng dậy, kéo ngăn kéo tủ gỗ đầu giường, lấy ra một hộp trang sức.

“Anh Hoa, mẹ cô bị bệnh phải không? Đôi vòng ngọc này của tôi cũng đáng giá chút ít, cô hãy cầm lấy.”

Tần Phi đưa vòng ngọc cho Anh Hoa.

“Thiếu phu nhân, sao tôi có thể...”

“Tôi bảo cô cầm thì cô cứ cầm đi, hai người theo tôi phải chịu không ít khổ cực, cho cô những thứ này tôi cũng cảm thấy xấu hổ lắm rồi.”

Anh Hoa cầm lấy vòng ngọc trong tay.

“Thím Trương, chồng thím chân bị tàn tật, thường xuyên phải uống thuốc, miếng ngọc quan âm và cả sợi dây chuyền vàng này nữa, thím hãy cầm lấy.”

Thím Trương run rẩy đón lấy những món đồ kia.

“Không cần dọn phòng nữa đâu, hai người hãy thu dọn đồ đi đi, tôi có thể tự chăm sóc bản thân.”

“Thiếu phu nhân...”

“Hai người không đi, ở lại đây cũng không có tác dụng gì, tôi đã không thể trả tiền công cho hai người nữa rồi.”

Hai người quay người bước đi, bước từng bước ra cửa.

Thím Trương nhìn ngọc quan âm và dây chuyền vàng trong tay, lòng đau như cắt.

Đây là những món đồ đáng giá cuối cùng của Tần Phi! Vậy mà cô ấy vẫn nghĩ cho người giúp việc là hai người bọn họ!

“Thiếu phu nhân!”

Thím Trương bất ngờ quay lại, quỳ sụp xuống đất.

“Tôi có lỗi với cô! Tôi có lỗi với cô!”

- - Hết - -

9. Chương 9: Người Mẹ Vừa Mất Con

Anh Hoa không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tần Phi cũng sửng sốt.

“Thím Trương, thím làm sao vậy? Mau đứng lên, đừng như vậy nữa!”

Anh Hoa lập tức chạy tới đỡ thím Trương nhưng cô ta vẫn quỳ dưới đất không chịu đứng dậy.

“Thiếu phu nhân, là tôi có lỗi với cô, tôi có lỗi với cô! Cô đối xử tốt với tôi như vậy nhưng tôi lại hại cô, tôi không phải là người, không phải là người!”

Thím Trương vừa nói vừa tát mạnh vào mặt mình.

“Thím Trương, rốt cuộc là sao? Cô mau đứng dậy đi!”

Thím Trương vừa lau nước mắt vừa nói: “Thiếu phu nhân, cô có biết tại sao mình không có thai được không? Vì... vì tôi thường bỏ thuốc tránh thai vào trong canh nấu cho cô!”

Tần Phi mở tròn hai mắt, nhìn thím Trương kinh ngạc.

Anh Hoa cũng giật mình.

“Thím Trương, sao cô có thể làm ra việc này?”

Thím Trương khóc lóc.

“Thiếu phu nhân, tôi xin lỗi, là tôi đã hại cô, không những hại cô không thể có thai, còn hại cô bị sảy thai...”

Tần Phi liền đưa tay xuống xoa lên vùng bụng bằng phẳng của mình.

Con của cô...

“Tôi là người từng trải, cô uống thuốc tránh thai trong thời gian dài, cơ thể đã bị hủy hoại, cho dù có thai, đứa bé cũng không thể giữ được... Thiếu phu nhân, tôi có lỗi với cô!”

Thím Trương nước mắt nước mũi giàn giụa.

“Thím Trương, cô nói thật sao?”

Tần Phi không dám tin, cô đối xử với hai người giúp việc như người thân, chưa từng ra vẻ thiếu phu nhân, nhưng thím Trương lại...

“Thiếu phu nhân, tôi cũng bị ép buộc, chân của chồng tôi bị tàn tật, không thể đi làm, con trai lại đi học, cả nhà dựa vào một mình tôi, tiền lương hàng tháng không đủ tiêu! Vì thế tôi mới đồng ý nghe theo Tần Nhược tiểu thư!”

“Tần Nhược? Cô nói là Tần Nhược?”

Hai tay Tần Phi túm chặt lấy chân, chăm chú nhìn thím Trương, toàn thân run rẩy.

“Đúng vậy, cô ta nói chỉ cần mỗi lần thiếu gia tới, tôi cho thuốc vào trong canh của cô thì mỗi tháng cô ta sẽ cho tôi thêm bảy triệu, thiếu phu nhân, bảy triệu này đối với tôi mà nói là tiền cứu mạng, tôi...”

Thím Trương khóc rống lên.

Tần Phi mím chặt môi, đau khổ nhắm mắt, nước mắt lã xuống gò má.

Tần Nhược...

Không ngờ lại là Tần Nhược!

Thì ra không phải cô vô dùng không giữ được con, thì ra ngay từ đầu con của cô đã không thể giữ được!

“Tần Nhược! Cô tàn nhẫn quá!”

“Thiếu phu nhân, Tần Nhược tiểu thư cũng thật đáng ghét, tới tôi cũng biết, uống nhiều thuốc tránh thai rất có hại, nghiêm trọng hơn hết là có thể dẫn tới vô sinh, quê tôi có một chị vì mới đầu không muốn có con, uống thuốc tránh thai một năm, kết quả là sau này muốn có con, không kịp điều dưỡng, con sinh ra đã bị dị tật.”

Anh Hoa cũng rất phẫn nộ.

“Dị tật?”

Tần Phi đột nhiên bật cười lạnh lẽo, tiếng cười giống như phát ra từ địa ngục.

Ván bài của Tần Nhược thật đẹp biết bao, tính toán vô cùng tỉ mỉ, chu tất!

Chắc cô ta sợ mình mang thai con nhà họ Mặc, tới lúc đó sẽ ngăn cản cô ta gả cho Mặc gia? Vì thế mới bố trí người cho mình uống thuốc tránh thai, như vậy hoặc là mình không thể sinh con, hoặc là sinh ra đã bị dị tật...

“Được, được lắm! Tần Nhược, cô được lắm!”

Ánh mắt Tần Phi ngập tràn thù hận.

Cô xoa nhẹ lên bụng mình, con của cô đã mất rồi...

Không, cô phải báo thù cho con!

Cô tuyệt đối không thể để cho những kẻ xấu xa kia đạt được mục đích!

Tiếng điện thoại vang lên.

Tần Phi cầm điện thoại lên thì thấy tin nhắn của Mặc Thiên Vũ.

“Tám giờ sáng mai gặp nhau ở trước cửa phòng dân chính, làm thủ tục.”

Khi đọc tin nhắn, Tần Phi chỉ cảm thấy tim mình bị kéo mạnh.

Cuối cùng anh cũng đồng ý ly hôn.

“Thiếu phu nhân, về việc cô bị sảy thai cũng là tôi đã lén báo cho Tần Nhược tiểu thư biết.” Thím Trương nói tiếp.

“Ồ.”

Vậy không cần nghĩ của biết, chắc chắn là Tần Nhược nói cho Mặc Thiên Vũ đứa bé là do cô cố tình phá bỏ, vì thế Mặc Thiên Vũ mới giận dữ như vậy.

“Thiếu phu nhân, mau nói những việc này cho thiếu gia biết! Cô tuyệt đối không thể tiếp tục chịu uất ức nữa!” Anh Hoa vội vàng nói.

Tần Phi nắm chặt điện thoại không nói gì.

Cho dù cô nói ra, anh có tin không?

Trong đầu Tần Phi xuất hiện một dấu hỏi lớn.

Gửi xong tin nhắn cho Tần Phi, Mặc Thiên Vũ coi như cũng yên tâm.

Hãy coi như anh bị mù, người đàn bà độc ác như vậy, chỉ nhìn thôi cũng thấy kinh tởm!

Ngày hôm sau, Mặc Thiên Vũ tới phòng dân chính đúng giờ.

Anh đeo kính râm, một lúc sau Tần Phi xuất hiện trong tầm mắt anh.

Hôm nay Tần Phi có trang điểm nhẹ, bình thường cô không hề trang điểm, sau khi trang điểm gương mặt xinh xắn hơn, chỉ có điều sắc mặt vẫn rất nhợt nhạt.

Cô mặc một chiếc váy liền thân màu hồng, váy dài tới gối làm tôn lên đôi chân dài miên man của cô.

Ai cũng nói con gái dậy thì sẽ thay đổi một trời một vực, Tần Phi cũng vậy, hồi nhỏ cô vừa đen vừa gầy, bây giờ đã trở thành chim sa cá lặn, rất hấp dẫn.

Chỉ có điều càng như vậy, Mặc Thiên Vũ càng cảm thấy kinh tởm.

“Thật không ngờ, một người mẹ vừa mất con có thể trang điểm lòe loẹt như vậy, cô không sợ đem gặp ác mộng, con tìm về báo thù sao?”

Mặc Thiên Vũ cười nhạt.

Tần Phi đón nhận ánh mắt của anh.

“Tôi tin rằng oan có đầu nợ có chủ, mắt của con tôi sẽ phân biệt phải trái rõ ràng.”

“Mắt nó đương nhiên sẽ có thể phân biệt rõ ràng! Vì đó là con tôi! Tần Phi, tôi tưởng rằng hôm nay cô sẽ không tới, lẽ nào tôi qua cô không nên tự vẫn sao?”

Mặc Thiên Vũ hần học nói.

Có trời mới biết được, anh thực sự chỉ muốn bẻ gãy cổ cô.

“Tôi chết đi há chẳng phải sẽ vừa lòng một ai đó sao?”

Mặc Thiên Vũ bóp chặt cằm Tần Phi.

“Cô là người đàn bà độc ác nhất mà tôi từng gặp, Tần Phi! Tôi nói cho cô biết, cô đừng hòng lấy được một xu nào từ tôi!”

Mặc Thiên Vũ nghiêng răng, người đàn bà rước mặt khiến anh vô cùng căm hận.

Tần Phi cười nhạt.

“Trong lòng anh, có phải tôi là một người chỉ biết đến tiền không?”

“Đương nhiên! Trong mắt cô ngoài tiền ra thì chẳng còn gì, nhìn thấy cô là tôi thấy kinh tởm, mau đi làm thủ tục đi!”

Mặc Thiên Vũ buông tay ra, bước nhanh vào phòng dân chính.

Đúng tám giờ, chưa tới giờ phòng dân chính mở cửa nhưng đã có nhân viên đợi sẵn ở đó.

Mặc Thiên Vũ đã báo trước với phòng dân chính, nhân viên lập tức dẫn họ vào phòng làm việc.

Người có thân phận như Mặc Thiên Vũ đương nhiên sẽ được đặc cách.

Hai người ngồi đối diện với nhân viên.

Nhân viên đưa thỏa thuận ly hôn cho Tần Phi.

“Mặc tiên sinh, Tần tiểu thư, mời hai người kí tên vào đây, kí tên xong là có thể đưa đơn ly hôn cho hai vị, quan hệ hôn nhân của hai vị sẽ chấm dứt.”

Mặc Thiên Vũ nhanh chóng kí tên lên thỏa thuận ly hôn, bản thỏa thuận ly hôn này là do anh kêu luật sư soạn thảo.

Tần Phi cầm bản thỏa thuận ly hôn nhưng không ký tên.

“Thiên Vũ, chúng ta có thể nói chuyện không?”

- - Hết -

10. Chương 10: Quyết Định Sai Lầm Nhất

Mặc Thiên Vũ cười nhạt một tiếng:

“Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không để cô lấy được từ tôi một xu nào đâu.”

Tần Phi gượng cười.

“Thiên Vũ, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau em mười lăm tuổi, tới giờ đã tám năm rồi, tám năm qua, mặc dù chúng ta rất ít khi trò chuyện cùng nhau, nhưng số lần anh qua nhà em nhiều vô kể, anh có từng thấy ai nói em làm việc gì mất hết tính người không?”

Mặc Thiên Vũ có phần không hiểu lời nói của Tần Phi.

Nhưng những gì Tần Phi nói đúng là sự thật, họ quen biết tám năm, số lần trò chuyện ít tới đang thương.

Đó là vì, Mặc Thiên Vũ phải cố tình thể hiện ra rằng mình không có hứng thú với Tần Phi, để che mắt thiên hạ, có trời mới biết được anh phải nhẫn nhịn khổ sở thế nào!

“Rốt cuộc cô muốn nói gì?”

Tần Phi hít một hơi thật sâu.

“Vứt bỏ hết những điều anh nghe được, nhìn thấy, hãy nói riêng những việc, nhà em phá sản, để cho mình có thể tiếp tục sống trong vinh hoa phú quý, em đã chuốc thuốc mê hại em gái mình, lên giường với anh, còn độc ác tận tay giết chết con ruột của mình, anh thấy rằng em có thể làm những việc này không?”

Giọng nói của Tần Phi vô cùng bình tĩnh.

Mặc Thiên Vũ ngây người.

“Nói cách khác, nếu như có người chỉ trần thuật lại việc này, không thêm bất cứ ngữ khí và nhận định cá nhân vào, anh có tin không?”

“Lẽ nào những việc này không phải cô làm sao?”

Mặc Thiên Vũ nhíu chặt mày, anh đã không còn muốn nghĩ lại nữa.

“Nếu em nói với anh là Tần Nhược chuốc thuốc mê cho em, đưa em lên giường của anh, anh có tin không?”

Tần Phi quay đầu lại nhìn Mặc Thiên Vũ.

Mặc Thiên Vũ lập tức bật cười, tiếng cười ngạo mạn và khinh miệt.

“Tần Phi, không ngờ những lời như vậy mà cô cũng có thể nói ra được? Cô tận tay giết chết con ruột của mình, bây giờ lại đổ tội cho em gái mình? Cô thật ác độc, thật nực cười!”

“Anh có tin không?” Tần Phi vẫn không từ bỏ, hỏi lại lần nữa.

“Được, muốn tôi tin cô cũng được, cô nói nghe Tần Nhược có lý do gì làm vậy? Tại sao cô ấy lại phải đưa cô lên giường tôi?”

Tần Phi không biết nói sao, nếu như cô nói ra toàn bộ, anh có tin không?”

“Không nói được phải không? Khi muốn đổ tội cho người khác thì phiền cô hãy nghĩ kĩ những lời cần nói! Nói dối cũng phải nói cho hợp lý hợp tình, tránh sau này lại tự tát vào mặt mình!”

“Chính là cô ta! Là Tần Nhược!” Tần Phi giận dữ thét lên.

“Cô nói là Tần Nhược chuốc thuốc mê cho tôi, cô ấy có lý do gì làm việc đấy? Cô ấy và tôi yêu nhau nhiều năm như vậy, hơn nữa nhà họ Tần các người lại phá sản, gả cho tôi là lựa chọn tốt nhất của cô ấy, tình cảm Tần Nhược dành cho tôi, tin rằng cô cũng rất rõ! Đừng nói tôi không tin, cả thành phố M này đều không có ai tin cả.”

Tần Phi chỉ cảm thấy hơi thở trong lòng ngực mình đang từ từ trùng xuống.

Đúng vậy, đúng nói Mặc Thiên Vũ không tin, người cả thành phố M này đều không tin!

Tần Phi gật đầu, cố gắng để nước mắt không rơi xuống.

“Được!”

Mặc Thiên Vũ một tay túm lấy áo Tần Phi, kéo cô lại gần mình.

“Bây giờ hối hận rồi? Nếu như bây giờ trong bụng cô còn có đứa bé, nói không chừng tôi sẽ nể mặt con mà không vứt bỏ cô, chỉ ít cũng để cô cõm no áo ấm, Tần Phi, tôi nói cho cô biết, cô có một quyết định sai lầm nhất thế gian!”

Tần Phi nhìn Mặc Thiên Vũ không hiểu.

“Mặc Thiên Vũ tôi không thích con trai, tôi thích con gái, rất tiếc, mọi toan tính của cô đã đi tong rồi!”

Mặc Thiên Vũ đẩy Tần Phi ra, gương mặt dữ dần ban nãy lập tức trở lên nghiêm túc.

“Ký tên ngay đi! Đừng lãng phí thời gian của tôi!”

Tần Phi lạnh lùng mỉm cười.

Biết ngay là Tần Nhược thuê dợt lời bịa đặt liên hoàn.

Biết ngay là mình nói gì Mặc Thiên Vũ cũng đều không tin!

Cô cúi đầu nhìn thỏa thuận ly hôn trên tay, bất ngờ đứng bật dậy, xé tan tành!

“Cô điên rồi sao?”

Tần Phi xé vụn thỏa thuận ly hôn, vứt lên không.

“Vậy tôi cũng nói cho anh biết, Mặc Thiên Vũ! Anh đã có hai quyết định sai lầm nhất trên thế gian này! Một là yêu Tần Nhược, một ả đàn bà lòng dạ hiểm độc! Một là lấy tôi!”

Mặc Thiên Vũ đứng bật dậy.

“Tần Phi! Rốt cuộc cô định giở trò gì?”

“Tôi nói cho anh biết, khi xưa cho dù anh đã ăn nằm với tôi cũng nên cưới người mà anh yêu! Bây giờ, xin lỗi nhé, vị trí này là của tôi! Chẳng ai có thể cướp được!”

Tần Phi liếc nhìn Mặc Thiên Vũ phẫn nộ, nhanh chóng bước ra ngoài.

“Tần Phi! Cô quay lại cho tôi!”

Tần Phi không hề ngoảnh lại.

Mặc Thiên Vũ nhìn theo bóng dáng kiên quyết của Tần Phi, không hề đuổi theo.

Không biết tại sao, anh không muốn đuổi theo, có lẽ đuổi theo sẽ chắc chắn phải ly hôn?

Nhà họ Tần.

“Cô tận mắt nhìn thấy họ vào phòng dân chính sao?”

Tần Nhược vui vẻ nghe điện thoại.

Lâm Huệ Chi ngồi bên cạnh cũng vội vàng quay đầu nhìn Tần Nhược.

“Được, tôi biết rồi.”

Ngắt điện thoại, Tần Nhược hào hứng nhào vào lòng Lâm Huệ Chi.

“Mẹ, mẹ nghe thấy chưa? Nghe thấy chưa?”

“Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi, hai người đó đã ly hôn rồi phải không?”

Tần Nhược gật đầu như bở củ.

“Người con sai đi theo dõi Thiên Vũ nói anh ấy đã hẹn Tần Nhược sáng nay tới phòng dân chính, hai người đó ly hôn rồi! Tốt quá, thật tốt quá!”

Tần Nhược vui mừng nhảy lên.

Lâm Huệ Chi cũng thở phào.

“Trước đây mẹ cứ sợ Tần Phi sẽ giữ chặt vị trí đó không buông tha, bây giờ xem ra cô ta cũng là một kẻ yếu hèn! Giống hệt mẹ của cô ta!”

Ánh mắt Lâm Huệ Chi lộ vẻ khinh miệt.

“Xem ra Thiên Vũ sớm muộn gì cũng là của con!” Tần Nhược hai tay ôm ngực, không giấu vẻ vui mừng.

“Có điều Nhược Nhược à, nếu như con gả vào nhà họ Mặc nhất định phải ghi nhớ bài học của Tần Phi!”

Lâm Huệ Chi vừa nói vừa gõ nhẹ lên mũi Tần Nhược.

“Sao thế ạ?”

“Đừng thấy ai nói gì cũng tin? Khi xưa, mẹ của Tần Phi là Đỗ Hân Viên chính là người ai nói gì cũng tin, không hề biết rằng người đó là người mẹ sắp đặt, hàng ngày đều cho thêm một vài thứ vào trong canh cô ta ăn, nếu không đang khỏe mạnh sao có thể chết vì sinh khó, con bé Tần Phi cũng lớn mạng, không chết giống như bà mẹ ngu xuẩn của cô ta.”

“Mẹ, mẹ đừng nói việc này nữa!”

Tần Nhược đưa mắt nhìn quanh.

“Là mẹ muốn nhắc nhở con, thiếu phu nhân của gia đình quyền quý đâu dễ làm, cần phải có đầu óc.”

Tần Nhược cười rạng rỡ.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, con được mẹ chân truyền, ai dám hại con con nhất định sẽ đáp trả gấp mười lần, trăm lần.”

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài vọng lại tiếng gõ cửa:

“Phu nhân, nhị tiểu thư, đại tiểu thư đã về rồi!”

Tần Nhược và Lâm Huệ Chi sững người ngạc nhiên.

“Đại tiểu thư nào?”

Tần Phi lâu rồi không về nhà, mọi người đều sắp quên đi việc cô là đại tiểu thư của nhà họ Tần.

“Là Tần Phi, mau xuống xem thế nào, lão gia cũng ở nhà.”

Tần Nhược và Lâm Huệ Chi đồng loạt nhú mày.

“Nhược Nhược, việc Tần Phi ly hôn, con hãy giả vờ như không biết nhé!”

“Con biết rồi, nhưng cô ta về đây làm gì?”

- - Hết - -

11. Chương 11: Xử Lí Luôn Cô Ta

Hai mẹ con vừa lẩm bẩm vừa xuống lầu.

Trong phòng khách, Tần Phi đáng ngồi trên sofa không có thái độ gì, Tần Trung cũng đang ngồi rất nghiêm nghị.

Lâm Huệ Chi đưa mắt ra hiệu cho Tần Nhược, hai người vội vàng bước tới.

“Phi Phi về rồi sao?” Lâm Huệ Chi bước tới ngồi cạnh Tần Trung, “Cả nhà đang nhắc tới con, lâu rồi con cũng không về nhà, mẹ nhớ con lắm, chị Lý, hôm nay hãy dọn đầu bếp làm sườn xào chua ngọt, cà tím xào, làm tất cả những món... Phi Phi thích ăn.”

Tần Phi nhìn bộ dạng “mẹ hiền dâu thảo” của Lâm Huệ Chi, lập tức cảm thấy ghê tởm.

Tần Nhược cũng ngồi xuống bên cạnh Tần Phi.

“Chị, lâu lắm rồi chị không về nhà, em rất nhớ chị.”

“Tôi mới về mấy hôm trước đây thì? Trí nhớ của mẹ kể và em gái kém quá nhỉ?” Tần Phi lạnh nhạt nói.

Tần Nhược và Lâm Huệ Chi mỉm cười lúng túng.

“A... Xem đầu óc của mẹ này, quên mất, cũng vì nhớ con quá đấy mà, chẳng phải là vì muốn con về thăm nhà nhiều hơn đó sao?” Lâm Huệ Chi vỗ đùi nói.

Tần Phi mặc kệ Lâm Huệ Chi, đưa mắt nhìn Tần Trung.

“Ba, mẹ con sao lại qua đời?”

Lâm Trung sững người, nghe Tần Phi nói “mẹ kế”, ông liền có dự cảm chẳng lành.

“Phi Phi, mẹ chẳng phải vẫn còn sống đó sao? Sao con lại nói những lời như vậy?” Lâm Huệ Chi vội vàng nói.

“Hà tất phải đóng kịch nữa? Việc này không phải bà nói với tôi sao?”

Tần Trung lập tức nhìn Lâm Huệ Chi, trừng mắt giận dữ.

Lâm Huệ Chi lập tức hạ giọng.

“Ông xã, không phải em cố ý đâu, lần trước là em vô tình lỡ lời, kết quả bị Phi Phi nghe được, thực sự không phải tại em...”

“Không phải anh đã nói với em rằng, việc này coi như chưa từng xảy ra sao?” Tần Trung giận dữ trách móc.

Nước mắt Lâm Huệ Chi lập tức tuôn trào.

“Sao có thể oán trách em được? Em vất vả nuôi cô ta khôn lớn, coi cô ta như con ruột của mình, nhưng cô ta thì sao, cướp chồng chưa cưới của con em, bản thân sống cuộc sống của thiếu phụ nhân gia đình quyền quý, em chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, em không thể oán thán vài câu sao? Kết quả liền bị cô ta nghe được!”

Lâm Huệ Chi kéo tay Tần Trung, nước mắt nhạt nhòa.

“Ông xã, anh hãy tự hỏi lương tâm mình xem, nếu không phải là em, cô ta có thể lớn được bằng nhường này không? Bây giờ anh lại trách em? Em không thiết sống nữa? Hãy để em chết đi cho rồi!”

“Được rồi, được rồi! Động một cái là đòi chết! Có thôi đi không! Em có công lao, điều này anh biết! Vấn đề anh muốn nói là nói cho Phi Phi biết việc này!”

Tần Trung bực tức trách móc.

Lâm Huệ Chi lau nước mắt, “Em đâu có cố ý đâu.”

Thấy Lâm Huệ Chi đóng kịch, Tần Phi chỉ cảm thấy hai người này không hổ là mẹ con!

“Phi Phi, nếu con đã biết rồi thì cũng không phải giấu giếm nữa, mẹ con khó sinh khi sinh con, cơ thể lại suy nhược, không trách được người khác, mặc dù Huệ Chi không phải mẹ đẻ của con, nhưng từ nhỏ coi con như con ruột, việc này không ai được nhắc tới nữa.”

“Được, việc này có thể không nhắc tới, nhưng cổ phần của nhà họ Tần chắc cũng nên xem xét phải không?”

Lâm Huệ Chi và Tần Nhược đều nhất loại nhìn Tần Phi, ánh mắt cảnh giác.

“Cổ phần?”

Tần Trung không hiểu.

“Con cũng là người nhà họ Tần, công ty sắp sửa lên sàn chứng khoán, cổ phần của nhà họ Tần lẽ nào không có phần của con?” Ánh mắt Tần Phi kiên quyết.

Lâm Huệ Chi đưa mắt ra hiệu cho Tần Nhược.

“Ba, cổ phần được nhiên phải có phần của chị con, ba quên rồi sao, khi trước nhà ta có thể vực dậy là nhờ vào sính lễ của nhà họ Mặc, chị con còn mang trang sức nhà họ Mặc cho chị ấy ra, đây đều là công lao của chị con.”

Tần Nhược ôm tay Tần Phi nhưng Tần Phi hất ra.

Tần Phi đoán biết Tần Nhược sẽ nói vậy, cô ta muốn bảo vệ hình ảnh ngoan ngoãn hiền chuyện của mình chắc chắn sẽ nói vậy.

Vì thế cô mới dám về nhà đòi cổ phần.

“Đúng vậy đấy ông xã, không thể bỏ qua công lao của Tần Phi, nhất định phải cho con nó cổ phần, mặc dù số tiền con nó bỏ ra không bằng Nhược Nhược, nhưng trong mắt em Phi Phi và Nhược Nhược đều là công gái của em, cổ phần nên chia như nhau.”

Tần Trung nhìn Lâm Huệ Chi lại nhìn Tần Nhược, mỉm cười gật đầu.

“Không ngờ mẹ con em lại hiểu đạo lý tới vậy!”

Tần Trung nắm lấy tay Lâm Huệ Chi.

“Nếu mọi người đã đồng ý, vậy đợi tới khi công ty tham gia sàn chứng khoán, Phi Phi sẽ có cổ phần, có điều, Phi Phi đã gả vào nhà họ Mặc rồi, để cho an toàn ba sẽ không cho con quá nhiều, con hiểu chứ? Không phải không nỡ cho con, mà là lo nhà họ Mặc!”

“Con biết rồi, vậy con về trước đây.”

Tần Phi đứng dậy, đi ra khỏi nhà.

Tần Nhược và Lâm Huệ Chi về phòng, Lâm Huệ Chi lập tức chửi bới.

“Con khôn chết tiệt! Dám tới tranh cổ phần! Xem ra vẫn quá xem nhẹ cô ta rồi!”

Tần Nhược ngồi bần thần, dường như đang toan tính điều gì đó.

“Nhược Nhược, Nhược Nhược!” Lâm Huệ Chi lắc người Tần Nhược, cuối cùng cũng khiến cô bừng tỉnh.

“Sao vậy mẹ?”

“Con nói xem, tại sao Tần Phi không nói việc cô ta ly hôn rồi? Nói ra, ba con nói không chừng sẽ cho cô ta thêm cổ phần!”

Tần Nhược liếc nhìn Lâm Huệ Chi.

“Mẹ, mặc dù mẹ thông minh mưu trí, nhưng đối với vấn đề kinh doanh mẹ lại không hề am hiểu, nhà chúng ta tại sao có thể vực dậy, hiện nay lại chuẩn bị tham gia sàn chứng khoán, chẳng phải điều dựa vào nhà họ Mặc sao, nếu như ba biết Tần Phi ly hôn rồi, không có cuộc hôn nhân này, ba có còn cho cô ta cổ phần nữa hay không?”

Lâm Huệ Chi vỗ tay.

“Cũng đúng, xem ra con nhỏ đó cũng thông minh lắm! Chúng ta không thể không đề phòng!”

“Xem ra chúng ta nên dứt khoát xử lý luôn cô ta đi!”

Lâm Huệ Chi khiếp đảm nhìn Tần Nhược.

“Nhược Nhược, tuyệt đối không được! Giết người làm phạm pháp đấy!”

Tần Nhược mỉm cười.

“Mẹ, mẹ tưởng con ngốc vậy sao? Đương nhiên không thể để lộ vết tích, vừa hay Tần Phi mới ly hôn với Mặc Thiên Vũ, cứ nói là cô ta tự sát!”

Tần Nhược ghé sát vào tai Lâm Huệ Chi thì thầm to nhỏ một hồi.

Lâm Huệ Chi lập tức vui mừng ra mặt.

“Như vậy cũng được, để cô ta khỏi tới tranh giành cổ phần! Cũng không để cô ta tiếp tục quấy rầy Thiên Vũ, một mũi tên trúng hai đích!”

Lâm Huệ Chi thở phào.

“Vậy hãy để cô ta đi xuống với bà mẹ ngu xuẩn của cô ta đi! Hai mẹ con cũng có thể bầu bạn!”

Sau khi rời khỏi nhà họ Tần, Tần Phi phát hiện mình không tìm được nơi nào để đi.

Toàn tâm toàn ý muốn báo thù cho con của mình nhưng bây giờ cô không làm gì được cả, chỉ có thể đợi tới khi công ty của nhà họ Tần lên sàn chứng khoán, như thế cô mới có thể lấy được cổ phần, có tài sản, cũng có thể thực hiện các kế hoạch tiếp theo.

Bây giờ, điều duy nhất cô có thể làm là đợi.

Tần Phi phát hiện ra mình bắt giắc đi đến bờ sông, nước sông chảy chậm chậm.

Nhìn ngắm dòng sông, Tần Phi chỉ cảm thấy lòng mình buồn bã, trống trải.

Cô ngồi xuống một mỏm đá ven sông.

Trời tối dần.

Không biết cô đã ngồi đó bao lâu, nhưng cô vẫn không nghĩ ra mình có thể đi đâu.

Thôi vậy, đi tìm Tống Liên thôi!

Đành phải tiếp tục làm phiền cô ấy vậy.

Tần Phi vừa chuẩn bị đứng dậy, bỗng nhiên tóc cô bị túm thật chặt, cô bị ấn xuống nước!

- - Hết - -

12. Chương 12: Tỉnh Lại Cho Tôi

Tần Phi bị ấn đầu xuống nước sông lạnh giá.

Cô cố gắng giãy giụa nhưng người ấn cô xuống rất khỏe, người này vừa buông tay ra, đẩy một cái, Tần Phi lập tức bị đẩy xuống sông.

Tần Phi chỉ cảm thấy mình toàn thân lạnh giá, lạnh tới tê tái, không thể nhúc nhích được.

Ý thức của cô dần dần biến mất.

Cơ thể chỉ có thể mặc cho nước sông xô đẩy.

“Lẽ nào tôi lại chết thế này sao?” Trong đầu Tần Phi không ngừng vang vọng câu nói này.

Câu đầu thể ngờ rằng, Lâm Huệ Chi và Tần Nhược vì không muốn có lấy được cổ phần nên đã nghĩ tới chiêu giết người này!

Tần Phi cuối cùng cũng kiệt sức, cô từ từ nhắm mắt lại.

Cô không thể cầm cự thêm được nữa rồi...

- -

Một tuần sau

Tại sở cảnh sát.

Mặc Thiên Vũ ngồi trong phòng làm việc, sắc mặt thờ ơ, một người cảnh sát bước vào, tay cầm một xấp tài liệu.

“Mặc tiên sinh, đã có kết quả khám nghiệm tử thi rồi, căn cứ vào DNA cho thấy, người chết đích thực là vợ của anh, Tần Phi.”

Nghe vậy, Mặc Thiên Vũ chỉ cảm thấy tim mình bị thức gì đó đập mạnh, đập nát tan, vô cùng đau đớn.

“Căn cứ kết quả điều tra, loại trừ bị giết, là tự nhảy xuống sông tự tử, Mặc tiên sinh, anh là chồng của cô ấy, chúng tôi làm theo thông lệ sẽ cần ghi báo cáo, mong anh hỗ trợ chúng tôi.”

Ánh mắt Mặc Thiên Vũ đờ đẫn, không nói lời nào.

“Mặc tiên sinh, cho hỏi gần đây giữa hai người có mâu thuẫn tình cảm không? Có tranh cãi không?”

“Gần đây chúng tôi đang làm thủ tục ly hôn.”

“Ồ, ra vậy, vậy gần đây có ấy có xảy ra chuyện gì khác không?”

“Mấy hôm trước cô ấy làm phẫu thuật phá thai.”

“Vậy thì có thể hiểu được, người chết Tần Phi chắc vì vấn đề tình cảm nên nghĩ quẩn tự tử, Mặc tiên sinh, anh yên tâm đi, nhà họ Tần đã lên tiếng nói rằng không truy cứu việc này, người chết là do tự sát, vụ án này đã có thể kết thúc rồi.”

“Tôi có thể đi xem cô ấy không?”

“Việc này... Tôi khuyên anh không nên đi xem, thi thể ngâm trong nước khoảng một tuần, đã thối rữa không còn nguyên dạng, không xem thì hơn.”

Mặc Thiên Vũ vẫn tới nhà xác của bệnh viện.

Nhà xác vô cùng tĩnh mịch, yên ắng tới rợn người.

Thư kí của Mặc Thiên Vũ vẫn đi theo anh, đây là lần đầu tiên anh ta tới một nơi như thế này, ánh mắt nhìn khắp xung quanh.

“Mặc tổng, hay là chúng ta đừng đi nữa, người ta đều nói xác chết đã không còn nguyên vẹn nữa rồi!” Thư kí kéo Mặc Thiên Vũ lại.

Mặc Thiên Vũ ngừng đầu nhìn thư kí, gỡ tay anh ta ra.

“Cậu đứng ở ngoài đợi tôi.”

Nói xong, Mặc Thiên Vũ một mình đi vào.

Nhân viên nhà xác kéo xác của Tần Phi ra.

Một tấm vải trắng che trên xác chết, phẳng phất có thể ngửi thấy mùi hôi thối.

Mặc Thiên Vũ đứng phía trước, nhìn cô.

Kì lạ, người đàn bà chuốc thuốc mê cho anh, người đàn bà tận tay giết chết cốt nhục của anh, người đàn bà chỉ biết đến tiền này cuối cùng đã chết. Anh phải vui mừng mới đúng chứ?

Nhưng tại sao anh không thể vui mừng được, lồng ngực như có gì đó đè nặng, vô cùng khó chịu.

Miệng như bị đồ chì, không nói được lời nào.

Mặc Thiên Vũ đau khổ nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Trong đầu anh toàn là hình bóng của Tần Phi, không ngờ lần gặp gỡ tại phòng dân chính lại là lần cuối cùng anh gặp cô.

Anh đột nhiên hiểu ra, tại sao Tần Phi lại trang điểm, ăn vận xinh đẹp tới vậy.

Thì ra cô đã muốn chết từ trước đó, cô muốn để lại cho anh hình ảnh đẹp nhất của mình.

Là như vậy sao, Phi Phi?

“Phi Phi, em hãy tỉnh dậy đi! Chẳng phải em rất độc ác sao? Tới cốt nhục ruột thịt của mình cũng không buông tha, còn có việc gì em không thể làm?”

“Chúng ta vẫn chưa ly hôn mà? Em có thể quấy rầy, có thể không cần giải thích, thậm chí có thể dùng thủ đoạn để gây sự với anh, tranh giành với anh?”

Mặc Thiên Vũ không thể khống chế được tình cảm của mình, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

“Tại sao lại phải làm thế này? Vì không còn gì cả? Vì biết không thể lấy được tiền của anh?”

“Phi Phi, em thật ngốc, em biết không em là kẻ ngốc nhất thất gian! Người anh yêu là em, anh chưa từng yêu Tần Nhược, anh ở bên cô ta chỉ để cho ba anh thấy, người anh thực sự muốn cưới là em!”

“Em có biết vì để cưới được em, hàng ngày anh đều phải đóng kịch cho người khác thấy anh vô cùng yêu Tần Nhược, như vậy mới khổ sở làm sao? Nhưng tại sao em lại không thể kiên nhẫn? Cho dù em không chuốc thuốc mê cho anh, người anh cưới vẫn là em mà!”

“Em biết những được này có hối hận không? Nếu hối hận rồi thì em hãy tỉnh lại đi! Anh muốn em tỉnh lại, nghe thấy không?”

Mặc Thiên Vũ nghiêng chặt răng, anh chưa bao giờ đau khổ như thế này.

Năm xưa vì lừa ba mình, anh giả vờ yêu Tần Nhược, luôn phải đóng kịch trước đám đông, cảm thấy vô cùng khổ sở, nhưng mỗi khi nghĩ tới việc chả bao lâu nữa sẽ có thể ở bên Tần Phi anh lại cố vượt qua, tiếp tục chịu đựng!

Nhưng bây giờ thì sao?

Anh lấy gì để làm dịu nỗi khổ đau của mình?

Hết rồi!

Chẳng còn gì cả!

Mặc Thiên Vũ khẽ giơ tay lên, tay anh run rẩy.

Anh muốn vén tấm vải trắng lên nhìn cô một lát, chỉ một lát.

Tay của Mặc Thiên Vũ bỗng dừng lại.

“Thị thể ngâm trong nước khoảng một tuần, đã thối rữa không còn nguyên dạng, không xem thì hơn.” Lời nói của nhân viên cảnh sát vang lên bên tai, hãy để hình ảnh đẹp nhất của cô ở mãi trong tim anh.

Mặc Thiên Vũ hạ tay xuống.

“Chị ơi! Sao chị lại ngốc vậy?”

“Con gái đáng thương của tôi! Sao con lại tự tử chứ?”

Cùng với tiếng khóc lóc thảm thiết, Tần Nhược và Lâm Huệ Chi chạy vào, phía sau là Tần Trung.

Họ khóc lóc vật vã, phá tan sự yên ắng của nhà xác.

Mặc Thiên Vũ thôi khóc, đỡ Tần Nhược dậy.

Tần Nhược nhào vào lòng Mặc Thiên Vũ.

“Thiên Vũ, chị em sao lại ngốc vậy chứ? Tại sao lại chết? Tại sao? Em và chị ấy từ nhỏ lớn lên bên nhau, chị ấy chết rồi, em phải làm sao? Sau này ai trò chuyện cùng em, ai tâm sự cùng em?”

“Đừng buồn, người chết không thể sống lại.”

Mặc Thiên Vũ giống như an ủi người khác cũng giống như an ủi chính mình.

Hai nhà Tần, Mặc cùng lo hậu sự cho Tần Phi, việc này cuối cùng đã kết thúc.

Nhà họ Tần.

Lâm Huệ Chi ngồi trên ghế, Tần Nhược bóp vai cho bà ta.

“Ôi, hai ngày nay lo việc ma chay khiến mẹ mệt đứt người, con bé chết tiết đó, chết rồi cũng vẫn còn làm khổ người khác!”

Lâm Huệ Chi than phiền.

“Mẹ, người đã chết rồi còn so đo gì nữa.”

“Nể tình cô ta mang lại vô số lợi ích cho chúng ta, mẹ sẽ đốt cho cô ta thêm chút tiền, Nhược Nhược à, công ty nhà ta tuần sau sẽ hoàn tất lên sàn chứng khoán, sắp tới hãy để ba con tới nhà họ Mặc bàn chuyện cưới hỏi cho con và Thiên Vũ.”

Tần Nhược có phần do dự.

- - Hết - -

13. Chương 13: Hả Hê Lòng Người

“Mẹ, tang lễ của Tần Phi vừa mới lo xong, nhà chúng ta lại lập tức lo chuyện hôn sự của con và Thiên Vũ, có khi nào sẽ khiến người ta nghi ngờ không?”

Những lo lắng của Tần Nhược không phải không có lý, dù sao thì cô ta vẫn muốn cùng với Mặc Thiên Vũ chung sống hạnh phúc.

“Tần Phi vừa chết, mọi cô gái chưa chồng của thành phố M đều nhắm vào nhà họ Mặc, mẹ nghe nói, khi tang lễ của Tần Phi còn chưa làm đã có người tới tìm Vu Tử Lan mai mối rồi, nếu chúng ta không tranh thủ thời gian sẽ bị người khác tranh mất! Hơn nữa, vị trí thiếu phu nhân của nhà họ Mặc đáng lý đã thuộc về con từ hai năm trước rồi.”

Tần Nhược thở dài.

“Được thôi, vậy hãy xác định việc hôn sự trước, đợi thêm một thời gian nữa rồi lo đám cưới.”

“Gần đây con hãy tiếp xúc với Thiên Vũ nhiều hơn, cứ nói là tới an ủi cậu ta.”

Tần Nhược lập tức hiểu ý.

Ở nghĩa trang.

Mặc Thiên Vũ ngồi bên bia mộ, trước bia mộ có đặt một bó hoa cúc tươi đẹp và một vài địa điểm tâm.

Tần Phi trên bia mộ cười tươi rạng rỡ.

“Em có ngạc nhiên không? Anh biết em thích hoa cúc, nhưng chưa bao giờ có cơ hội tặng em, còn có những món mà em thích ăn nữa, em rất thích ăn đồ ngọt, vì ăn ngọt mà bị sâu răng.”

Mặc Thiên Vũ gượng cười.

“Thực ra anh không hề biết rằng, anh biết tất cả về em, chỉ là luôn ghi nhớ trong lòng, nghĩ rằng khi kế hoạch của anh thành công, anh sẽ cho em một điều bất ngờ, tiếc là...”

Mặc Thiên Vũ không nói tiếp.

“Khi em còn sống, chúng ta không trò chuyện được mấy câu, sau khi kết hôn thì luôn cãi cọ, không ngờ đợi tới khi em không còn nữa mới có thể bình tĩnh trò chuyện.”

Từ sau khi Tần Phi qua đời, Mặc Thiên Vũ thường tới mộ của cô, lần nào tới cũng mang hoa cúng và những món ngọt mà Tần Phi thích ăn tới.

“Em hãy nói xem có phải em ngốc lắm không? Nếu như em không chuốc thuốc mê cho anh, bây giờ chúng ta nhất định rất hạnh phúc, Phi Phi, em ở dưới đó nghe thấy những lời này có hối hận không?”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Mặc Thiên Vũ nhìn màn hình sau đó tắt đi.

“Anh phải về nhà rồi, khi khác sẽ tới thăm em.”

Mặc Thiên Vũ quay người lại, ngón tay cái miết nhẹ lên tấm hình của Tần Phi, sau đó đứng dậy.

Về tới nhà, vừa bước vào cửa, Vu Tử Lan đã ra đón.

“Thiên Vũ, con về rồi sao? Mau lại đây, ba mẹ có việc quan trọng muốn nói với con.”

Trong phòng khách, Mặc Thần ngồi uy nghiêm trên sofa, lúc nào ông cũng như vậy, không cười bao giờ.

Mặc Thiên Vũ ngồi ở sofa đối diện, Vu Tử Lan ngồi bên cạnh Mặc Thần.

“Thiên Vũ, Tần Phi đã chết rồi, chết cũng tốt, người đàn bà đó quá nhiều thủ đoạn, trước đây mẹ có nói nếu như cô ta sinh cho nhà ta một đứa con sẽ chấp nhận cô ta, nào ngờ cô ta lại là một con gà mái không biết đẻ trứng.”

“Mẹ, người đã chết rồi, mẹ hãy tích chút khẩu đức đi.” Mặc Thiên Vũ lạnh lùng nói.

“Cũng được, chúng ta không nhắc tới cô ta nữa! Bây giờ có thiên kim tiểu thư của mấy nhà đang đợi con chọn! Tuy nhiên, mẹ vẫn phải hỏi ý của con, con thấy Nhược Nhược thế nào? Hôm nay Lâm Huệ Chi có dẫn Nhược Nhược tới nhưng con không có nhà, cũng có nói chuyện với mẹ về việc này.”

Mặc Thần hắng giọng nói:

“Đàn bà chỉ là công cụ để nối dõi tông đường, lấy ai cũng như nhau, đàn ông phải làm việc lớn, không thể lãng phí thời gian và sức lực cho đàn bà được!”

Vu Tử Lan lộ vẻ bối rối, có điều những năm qua đã rất quen với cách nói của Mặc Thần.

“Thiên Vũ, nhà ta và nhà họ Tần có hôn ước, Tần Phi chết rồi thì cũng nên kết hôn với Tần Nhược, hưởng hồ, bây giờ nhà họ Tần khác trước rồi, công ty sắp lên sàn, thị trường cổ phiếu rất có triển vọng, nếu như kết mối thông gia với nhà họ, sau này sẽ không có nhà nào sánh bằng nhà họ Mặc chúng ta.”

Mặc Thần cũng coi trọng điểm này, nếu không chắc chắn sẽ không để Mặc Thiên Vũ kết hôn với Tần Nhược.

Mặc Thiên Vũ đứng dậy.

“Ba đã nói rồi, lấy ai chả như nhau, vậy ba mẹ cứ quyết định đi, con không có ý kiến.”

Nói xong, Mặc Thiên Vũ bỏ lên lầu.

Điều này khiến Vu Tử Lan sửng sốt.

“Con nó làm sao vậy?”

Mặc Thần gạt đầu, “Con nó là người làm việc lớn, bây giờ đã hiểu chuyện rồi.”

“Vậy việc hôn sự này?”

“Chọn Tần gia, anh tin con nó biết chừng mực.”

“Được.”

Mặc Thiên Vũ về lại phòng của mình.

Đối với anh, người phụ nữ mà mình yêu đã không còn, lấy ai cũng như nhau, hà tất phải cố chấp?

Cho dù Tần Phi vừa mới qua đời không bao lâu nhưng việc đính hôn giữa hai nhà Mặc, Tần cũng nhanh chóng lan truyền khắp thành phố.

Bất ngờ là không có ai cảm thấy có gì bất ổn, ngược lại đều thấy đó là một việc tốt!

“Người tốt sẽ được báo đáp! Hãy nhìn nhị tiểu thư nhà họ Tần đi, chồng chưa cưới bị cướp nhưng vẫn rất lễ độ, kính trọng chị gái của mình!”

“Tần Phi chết là đáng đời! Ai bảo cô ta không biết an phận! Ông trời cuối cùng cũng không tha cho cô ta...”

...

Khắp nơi, mọi người đều bàn tán như vậy.

Cái chết của Tần Phi khiến người người hả hê, Tần Nhược và Mặc Thiên Vũ đính hôn, mọi người đều cho là một việc tốt.

Nhà họ Mặc.

Tần Nhược lại mang theo rất nhiều đồ bổ tới thăm Vu Tử Lan, luôn miệng gọi bác già, khiến Vu Tử Lan rất vui.

“Nhược Nhược à, con và Thiên Vũ đính hôn rồi, cũng nên thay đổi cách gọi thôi.”

Tần Nhược thẹn thùng cúi đầu.

“Chúng con vẫn chưa chính thức kết hôn mà!”

“A, xem ra bác quá sốt ruột rồi!”

“Bác gái, thực ra, con rất muốn gọi bác là chị! Bác nhìn xem, bác còn trẻ thế này, nước da lại đẹp, đi trên đường không ai bảo bác là bề trên, chắc chắn sẽ nói chúng ta là chị em!”

Chỉ khen mấy câu thôi đã khiến Vu Tử Lan vui mừng ra mặt.

“Ôi, xem Nhược Nhược mới biết ăn nói làm sao!”

“Điều con nói đều là sự thật!”

Hai người bật cười.

“Nhược Nhược à, bác nói câu này con đừng giận.”

“Bác gái, bác cứ nói đi.”

“Con cũng biết đấy, Tần Phi gả cho Thiên Vũ hai năm mà không có thai, bác và bác trai con tuổi tác đã cao, đều mong có cháu bé! Các con còn trẻ không lo, nhưng hai bác lo!”

Tần Nhược cúi đầu.

“Con hiểu rồi.”

Vu Tử Lan nắm tay Tần Nhược.

“Vì thế, con hãy dành thời gian đi kiểm tra sức khỏe, con và Thiên Vũ cũng sắp kết hôn rồi, hãy coi như kiểm tra trước khi cưới, con thấy sao?”

Nét mặt Tần Nhược có phần bối rối, thì ra Vu Tử Lan có ý này.

“Bác không có ý, chỉ là Tần Phi hai năm không có thai, trong lòng bác rất lo lắng, nếu không có vấn đề gì thì tốt còn nếu có vấn đề thì có thể kịp thời phát hiện và điều trị, con thấy sao?”

Tần Nhược gật đầu.

“Bác gái, con nghe theo bác.”

“Bác biết con là đứa hiểu chuyện! Tốt hơn Tần Phi hàng trăm lần!”

Vừa lúc này, Mặc Thiên Vũ về nhà.

“Thiên Vũ, con về thật đúng lúc! Bữa nào hãy dẫn Nhượng Nhượng tới bệnh viện phụ sản kiểm tra, việc này cần có người đàn ông đi cùng!”

“Con biết rồi!” Mặc Thiên Vũ vẻ mặt lạnh lùng bước lên lầu.

- - Hết - -

14. Chương 14: Không Thấy Người Xưa Khóc

Tại bệnh viện phụ sản.

Tần Nhượng ôm tay Mặc Thiên Vũ, bước tới phòng khám theo sự chỉ dẫn của hộ lý.

“Thiên Vũ, em... chưa từng tới nơi thế này bao giờ, em hơi sợ.”

“Lát nữa sẽ có hộ lý dẫn em đi, không có gì phải sợ hết.”

Lời nói của Mặc Thiên Vũ tuy là an ủi nhưng không hề có chút tình cảm nào, giống như đang nói một việc không hề đáng quan tâm.

Mặc dù thời gian này, Tần Nhượng thường xuyên tới nhà họ Mặc, cũng rất hay tới tập đoàn Mặc Thị, không ngừng hỏi thăm an ủi nhưng Mặc Thiên Vũ vẫn rất lạnh nhạt với cô. Hơn nữa cô cũng không thấy anh cười bao giờ.

“Mặc tiên sinh, bên này không cho phép đàn ông vào, mời anh đợi bên ngoài, tôi dẫn Tần tiểu thư vào là được.”

Nhân viên hộ lý dừng bước.

“Được.”

“Thiên Vũ, vậy em đi nhé, anh đợi em.”

“Ừ.” Mặc Thiên Vũ ngồi trên ghế dài bên ngoài.

Tần Nhượng đi theo hộ lý vào phòng khám.

Mặc Thiên Vũ ngồi nhàm chán liên rút điện thoại ra xem tin tức của bạn bè trên trang cá nhân.

“Về hãy chú ý nghỉ ngơi, em bé rất khỏe, nhất định sẽ là một em bé khỏe mạnh xinh đẹp.”

“Cảm ơn bác sỹ Tống.”

Tống Liên tiễn một sản phụ ra về, đảo mắt nhìn thấy Mặc Thiên Vũ ngồi trên ghế.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, đây là phòng khám VIP.

Mấy hôm trước, cô vừa nghe tin Mặc Thiên Vũ và Tần Nhượng đính hôn.

Tống Liên hai tay dứt túi áo blouse trắng bước về phía Mặc Thiên Vũ.

“Ô kìa, đây chẳng phải Mặc thiếu gia sao? Mặc tổng, hôm nay đưa ai tới vậy? Ồ, để tôi nghĩ thử xem, vợ chưa cưới phải không? Vợ cũ mới mất, vợ sắp cưới đã có thai sao? Tốc độ của Mặc tổng nhanh thật đấy!”

Mặc Thiên Vũ ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tống Liên.

Anh còn nhớ Tống Liên, Tần Phi không có nhiều bạn bè, cô rất thân với Tống Liên, vì thế anh có biết, chỉ là không quá thân quen.

Mặc Thiên Vũ mặc kệ Tống Liên, tiếp tục cúi đầu nhìn điện thoại.

Tống Liên đứng trước mặt Mặc Thiên Vũ.

“Chỉ thấy người này cười, đâu thấy người xưa khóc, hừ, Mặc Thiên Vũ, anh ngồi đây mà không thấy chột dạ sao? Nhớ khi trước...”

Tống Liên giơ tay lên, chỉ về phía phòng phẫu thuật ở phía trước: “Phi Phi đã mất đi đứa con của hai người ở chính nơi này.”

Mặc Thiên Vũ không muốn nhắc tới chuyện này.

“Đó là do cô ta tự chuốc lấy.”

Nếu như khi đó cô ấy không lựa chọn như vậy, có lẽ kết quả đã khác.

“Tự chuốc lấy? Mặc Thiên Vũ, những lời nói mất hết nhân tính như vậy mà anh cũng nói ra được sao? Nếu không phải tại anh, sao Phi Phi có thể sảy thai chứ?”

Mặc Thiên Vũ ngẩng đầu lên, nhìn Tống Liên không hiểu cô nói vậy là có ý gì?

“Cô nói vậy là có ý gì?”

“Tôi có ý gì lẽ nào anh không rõ sao? Mặc Thiên Vũ, là anh đã giết chết con của hai người! Cũng chính anh đã hại chết Phi Phi! Anh mới là hung thủ thật sự!”

“Tôi không hiểu cô đang nói gì!”

“Được, vậy tôi nói rõ cho anh biết! Ban đầu Phi Phi không hề biết mình có thai, vì mẹ anh giục đẻ, cô ấy bị bà ta tàn nhẫn đánh đập, về tới nhà lại biết mẹ đẻ của mình đã qua đời, do trên người không còn tiền nên phải tới quán bar làm công, vì thế mới khiến cô ấy bị sảy thai!”

Mặc Thiên Vũ đứng bật dậy.

“Cô nói gì? Là sảy thai? Không phải cô ấy tự đi phá thai ao?”

Tống Liên cười nhạt một tiếng.

“Tại sao cô ấy phải phá bỏ đứa con của mình? Hai năm rồi, cô ấy ngày ngày ngóng đêm mong đứa con này, bây giờ đã có, tại sao lại phá thai? Hơn nữa, mỗi lần mẹ anh tới giục đẻ đều đánh cô ấy, bây giờ cuối cùng đã có thai, có thể đổi đời, tại sao lại phải phá?”

Mặc Thiên Vũ giống như bị sét đánh ngang tai.

“Vì cô ấy biết là con gái, nhà tôi chỉ có con trai mới có thể trở thành người thừa kế, cô ấy sinh con gái cũng vô dụng!”

“Khốn nạn!”

Tống Liên chữi một tiếng.

“Những lời nói khốn nạn này là ai nói với anh? Phi Phi buổi sáng mới nhận được điện thoại từ trung tâm kiểm tra sức khỏe nói là cô ấy có thai, sau đó cô ấy tới bệnh viện tái khám, xác nhận thai đã được sáu tuần, ngay tối hôm đó cô ấy bị sảy thai, cô ấy đi đâu để kiểm tra giới tính thai nhi?”

“Trung y, chính là ở bệnh viện của các người!”

“Muốn đổ tội thì nói sao mà chả được, anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, tôi rất tiếc phải nói với anh rằng, nếu Phi Phi mang thai con gái cô ấy sẽ càng không nỡ phá thai, vì cô ấy thích con gái!”

Mặc Thiên Vũ cảm thấy mình như bị lừa gạt.

Rất cuộc chuyện này là thế nào?

Tổng Liên thấy Mặc Thiên Vũ không nói gì, tiếp tục nói:

“Ngoài ra, tôi còn muốn nói với anh là, những điều tôi vừa nói là nguyên nhân trực tiếp khiến Phi Phi sảy thai, còn có nguyên nhân gián tiếp nữa.”

“Nguyên nhân gián tiếp nào?”

“Khi Phi Phi tới viện khám, tôi đã kiểm tra được cô ấy có dấu hiệu dọa sảy, khi đó tôi khuyên cô ấy nên nằm viện nhưng cô ấy không chịu, vì cô ấy không có tiền, tiền khám là do tôi giúp cô ấy ứng trước. Anh biết vì sao cô ấy có dấu hiệu dọa sảy không? Tại sao kết hôn hai năm mà cô ấy không có thai không?”

“...”

“Là vì có người lén bỏ thuốc tránh thai vào trong đồ ăn của cô ấy!”

Mặc Thiên Vũ bàng hoàng tròn mắt.

“Là ai?”

“Mỗi lần hai người thân mật xong đều có người mang đồ ăn cho cô ấy, chỉ đáng tiếc cô ấy không biết, vì thế suốt hai năm tôi chỉ kiểm tra ra cô ấy kinh nguyệt không đều, không phát hiện ra bất cứ triệu chứng nào khác! Đây chính là nguyên nhân thực sự khiến cô ấy không thể có thai, có thai cũng sẽ bị sảy thai.”

Tâm trạng của Tổng Liên có phần kích động.

Mặc Thiên Vũ túm lấy cổ tay của Tổng Liên.

“Là ai?”

Tổng Liên hất tay Mặc Thiên Vũ ra.

“Anh hỏi tôi là ai? Tôi cũng rất muốn hỏi anh là ai đấy!”

Tổng Liên cảm hận nhìn Mặc Thiên Vũ sau đó bỏ đi.

Mặc Thiên Vũ đứng như trời trồng tại chỗ.

Cả người anh như thể không còn chút sức lực nào.

Không, nhất định không phải là sự thật!

Tần Nhược bước ra khỏi phòng khám.

“Thiên Vũ, em khám xong rồi, kiểm tra toàn bộ rồi, ngoại trừ...”

Tần Nhược e thẹn cúi đầu, “Trừ những mục con gái còn trinh không thể làm.”

“Ừ.”

Mặc Thiên Vũ hoàn toàn không để tâm.

“Vậy chúng ta về thôi?”

“Ừ.”

Tần Nhược ôm tay Mặc Thiên Vũ đi ra khỏi bệnh viện, Mặc Thiên Vũ đưa Tần Nhược về nhà họ Tần, nhưng anh không hề xuống xe.

“Thiên Vũ, anh vào nhà chơi một lát!”

“Thôi, công ty có việc, anh về trước.”

“Cũng được, anh đi đường cẩn thận nhé!”

Mặc Thiên Vũ không đáp lời, cứ thế quay đầu xe đi thẳng.

.....

Tần Nhược vui vẻ về nhà.

“Mẹ tôi đâu rồi?”

Tần Nhược hỏi người giúp việc.

“Phu nhân đang ngủ.”

“Mấy giờ rồi mà vẫn còn ngủ?”

Vừa nói Tần Nhược vừa lên lầu, đẩy cửa phòng Lâm Huệ Chi ra, Lâm Huệ Chi quả nhiên vẫn đang ngủ.

“Mẹ, mẹ ơi... mấy giờ rồi mà mẹ vẫn còn ngủ?”

“Đừng! Không phải tôi! Không phải tôi! Đừng tới tìm tôi! Đừng tới tìm tôi!”

Lâm Huệ Chi đột nhiên kinh hãi thét lên.

Tần Nhược lập tức lắc người Lâm Huệ Chi.

“Mẹ, mẹ sao vậy? Mau tỉnh lại!”

“A...”

Lâm Huệ Chi thét lên sau đó ngồi bật dậy.

- - Hết - -

15. Chương 15: Hôn Lễ Thế Kỷ

“Đừng giết tôi, đừng giết tôi!”

Lâm Huệ Chi ôm chặt lấy người mình, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

“Mẹ, là con, là con! Con là Nhược Nhược!”

“Nhược Nhược?”

Lâm Huệ Chi bao chăm lấy Tần Nhược, “Nhược Nhược, mẹ nằm mơ thấy Tần Phi!”

Tần Nhược khẽ vỗ nhẹ Lâm Huệ Chi.

“Mẹ, Tần Phi đã chết rồi!”

Lâm Huệ Chi vẫn còn hoảng hồn, Tần Nhược vội vàng rót cho bà ta một cốc nước, uống xong nước mới bình tĩnh lại.

“Nhược Nhược, mấy tối nay con ngủ có nghe thấy tiếng ai khóc không?”

Lâm Huệ Chi thần sắc tiêu tụy, hai mắt thâm quầng.

“Không có, mẹ, có phải gần đây mẹ mệt quá, hay tối đánh mặt chườm khuya quá, tinh thần sa sút?”

“Không phải, mẹ nghe rất rõ, đúng là có người đang khóc! Khóc rất thê thảm!”

Lâm Huệ Chi ôm ngực mình, sắc mặt lo lắng sợ hãi.

“Nhược Nhược, con nói xem có khi nào là Tần Phi về đòi mạng không?”

“Không thể nào! Mẹ ơi, trên thế giới này làm gì có ma quỷ, đều là do thần hồn nát thần tính! Bây giờ đã là thời đại nào rồi?”

Tần Nhược là người học qua đại học, cô không tin những chuyện ma quỷ.

“Nhược Nhược, nhiều chuyện không tin không được, đúng là...”

“Ôi, mẹ ơi, mẹ yên tâm đi, không có chuyện đó đâu! Tàn Phi là một kẻ hèn nhát, lúc sống còn chả có bản lĩnh đấu với mẹ con ta, chết rồi thì càng không thể!”

Tàn Nhược phản bác.

“Nhưng mấy hôm nay mẹ cứ nghe thấy tiếng khóc, thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy nó về tìm mẹ đòi mạng!”

Tàn nhược thở dài lắc đầu.

“Cho dù đòi mạng thì cũng tới tìm con, mẹ yên tâm đi, những việc này đều là do con làm, oan có đầu nợ có chủ, cô ta sẽ không tới tìm mẹ đâu.”

“Sao? Tìm con cũng không được!”

Tàn Nhược vỗ trán mình.

“Được rồi, những việc đó đều là do tâm lý ảnh hưởng, sau này mẹ hãy đốt nhiều tiền cho cô ta, sau đó con đi chùa xin cho mẹ một chiếc bùa hộ mệnh, như vậy có được không?”

“Được, con đi liền đi.”

Tàn Nhược gật đầu.

“Có điều hôn lễ của con và Thiên Vũ không thể kéo dài được nữa.”

“Tại sao vậy? Chẳng phải con đã nói Tàn Phi chết rồi, lúc này kết hôn sẽ khiến Thiên Vũ hiểu nhầm, đợi thêm một thời gian nữa rồi tính sao?”

“Nói là vậy nhưng con cứ cảm thấy Thiên Vũ rất lạnh nhạt với con, khiến con không an tâm, con sợ sự việc sẽ có thay đổi, để tránh đem dài lăm mộng cứ kết hôn sớm thì tốt hơn, con muốn Thiên Vũ đối xử tốt với con thì chắc chắn phải đem ngày như hình với bóng mới được.”

“Cũng đúng, vậy đi, để mẹ tới nhà họ Mặc bàn về chuyện này.”

“Mẹ, tới lúc đó mẹ hãy nói thế này.”

Tàn Nhược ghé sát tai Lâm Huệ Chi thì thầm.

- -

Nhà họ Mặc.

Trên chiếc sofa da thật cao cấp, Lâm Huệ Chi trang điểm đậm, ngồi uống trà, còn Vu Tử Lan thì đang cẩn thận xem kết quả khám sức khỏe của Tàn Nhược.

“Mặc phu nhân, trong kết quả khám có một số mục không thích hợp với Nhược Nhược, vì thế không khám.”

“Mục nào?”

Lâm Huệ Chi mỉm cười, Vu Tử Lan lập tức hiểu ý, “Ồ, ờ, hiểu rồi, hiểu rồi.”

“Nhược Nhược nhà chúng tôi có tình cảm sâu đậm với Thiên Vũ, con bé này cũng rất hiểu chuyện, mặc dù Phi Phi và Thiên Vũ đã kết hôn hai năm nhưng con bé vẫn không yêu ai khác, trong lòng vẫn không quên được Thiên Vũ.”

“Tôi cũng rất quý Nhược Nhược.”

Vu Tử Lan đặt bản kết quả xuống.

“Bác sỹ nói sức khỏe Nhược Nhược không vấn đề gì cả, Mặc phu nhân không phải lo lắng.”

Vu Tử Lan mỉm cười.

“Mặc phu nhân, thực ra tôi vốn không định nói điều này, chỉ có điều sau khi Phi Phi qua đời, bầu không khí nhà tôi rất ảm đạm, thường nghĩ tới việc Phi Phi còn trẻ vậy sao lại...”

Lâm Huệ Chi cúi đầu, vờ khóc lóc.

Vu Tử Lan lập tức đưa cho bà ta một tờ giấy.

“Đừng buồn nữa, người chết không thể sống lại.”

Lâm Huệ Chi sụt sùi.

“Vì thế, gia đình tôi có một mong muốn, hôn sự của Nhược Nhược và Thiên Vũ sớm cử hành có được không? Gia đình tôi vẫn bị bao trùm trong bầu không khí đau thương Phi Phi qua đời, tôi thực sự không thích bầu không khí này, tôi cũng biết người chết không thể sống lại, nhưng...”

Lâm Huệ Chi thở dài.

“Còn nữa, Thiên Vũ và Nhược Nhược đều còn trẻ, sinh lực dồi dào, gần đây Nhược Nhược và Thiên Vũ lại thường xuyên qua lại, Nhược Nhược nhà tôi hay xấu hổ, chúng tôi cũng sợ người khác sẽ nói ra nói vào... Tôi nghĩ thế này, Nhược Nhược còn trẻ, nếu như bây giờ có thể sinh con, cơ thể cũng hồi phục nhanh, con cũng khỏe mạnh, chị thấy sao?”

Vu Tử Lan nghe vậy thì vừa bất ngờ vừa vui mừng.

“Tôi đã nghĩ vậy từ lâu rồi! Tần phu nhân và tôi suy nghĩ thật giống nhau! Hôn sự của hai đứa tổ chức càng sớm càng tốt, kết hôn sớm chúng ta sẽ sớm được bế cháu, có đúng không?”

Hai người có ý định giống nhau.

Việc hai nhà Tần, Mặc tổ chức hôn lễ lập tức lan truyền khắp thành phố, thậm chí trọng điểm của báo giới cũng đều viết về Mặc Thiên Vũ và Tần Nhược.

Tiểu thư danh giá số một thành phố M gả cho thái tử gia của thành phố M, hai nhà môn đăng hộ đối, đúng là một cặp trời sinh.

Mọi bài báo đều khen ngợi hai người vô cùng đẹp đôi.

Mọi người đều như đã hẹn trước với nhau, quên sạch sẽ việc Tần Phi qua đời.

Không ai chỉ trích hôn lễ này.

Thậm chí có tờ báo còn nói rằng, đây là hôn lễ đến muộn, giúp mọi người tin tưởng rằng người có tình sẽ đến được với nhau.

Nghĩa trang.

Hôm nay là ngày cúng ba tuần đầu của Tần Phi, Lâm Huệ Chi, Tần Trung và Tần Nhược cùng tới thăm mộ cô, trước mặt Tần Trung, Lâm Huệ Chi và Tần Nhược ít nhiều vẫn phải làm bộ làm tịch.

Lâm Huệ Chi đốt tiền vàng trước mộ, miệng lầm rầm.

“Tần Phi à, có nhiều việc chúng tôi cũng là bất đắc dĩ, cô yên tâm, sau này tôi sẽ thường xuyên đốt tiền vàng, để cô ở dưới đó sống thoải mái, cô đừng về tìm tôi nữa.”

Do bà ta nói nhỏ nên người khác không nghe rõ.

“Em lẩm bẩm gì vậy?” Tần Trung hỏi.

“À, em nói Tần Phi hãy đi đầu thai vào nhà người tốt.”

Tần Trung cũng không nói gì thêm.

Đốt tiền vàng xong, Lâm Huệ Chi và Tần Nhược chuẩn bị đi về.

“Mọi người về trước đi, tôi muốn ở lại đây một lát.” Tần Trung thở dài, dù sao thì cô cũng là con gái ruột của ông.

Lâm Huệ Chi và Tần Nhược đưa mắt nhìn nhau cũng không nói gì mà đi về.

Nhìn Tần Phi trên bia mộ, Tần Trung cũng suy nghĩ rất nhiều.

Một lát sau, Mặc Thiên Vũ ôm một bó hoa cúc bước tới, hai người gặp nhau chỉ nhìn nhau gật đầu chào.

“Hôm nay cũng ba tuần đầu của Phi Phi, con còn nhớ tới thăm nó cũng thật hiếm có, khi Phi Phi còn sống đã làm rất nhiều điều sai trai, ba thay nó xin lỗi con, những chuyện đã qua hãy để nó qua đi.”

Mặc Thiên Vũ đặt bó hoa cúc xuống trước mộ.

“Vâng.”

Tần Trung buồn bã lắc đầu.

“Con nói sao Phi Phi lại ngốc vậy chứ? Ba đã đồng ý cho nó cổ phần rồi, cho dù hai đứa có ly hôn, nó cũng không tới mức mất hết tất cả, nhưng tại sao nó lại nghĩ quẩn chứ?”

Mặc Thiên Vũ nhú mày.

“Ba nói, ba đồng ý cho Phi Phi cổ phần?”

“Đúng vậy, ngày hôm đó nó về nhà, nói cổ phần cũng nên có phần của nó, ba cũng đồng ý rồi.”

- - Hết - -

16. Chương 16: Con Lạnh Quá

Tập đoàn Mặc Thị.

Mặc Thiên Vũ nhú mày lật xem hết xấp tài liệu này tới xấp tài liệu khác trên tay, trên bàn vẫn còn rất nhiều bài báo, viết về hôn lễ của anh và Tần Nhược, bên trên còn có mấy cỡ lớn rất bắt mắt: Hôn lễ thế kỷ.

Cổ phiếu của tập đoàn Mặc Thị và tập đoàn Tần Thị cũng tăng mạnh trong mấy ngày nay.

Đây chính là mục đích của hôn nhân.

Mọi người đều rất coi trọng cuộc hôn nhân này.

Thư ký gõ cửa bước vào, tay ôm tài liệu.

“Mặc tổng, việc anh kêu tôi điều tra, tôi đã điều tra được một ít rồi.”

Mặc Thiên Vũ với tay, “Mang lại đây.”

Thư ký lập tức đặt tài liệu lên tay Mặc Thiên Vũ.

Mặc Thiên Vũ vừa định mở tài liệu ra xem thì ngoài cửa vọng tới một giọng nói dịu dàng.

“Thiên Vũ!”

Mặc Thiên Vũ nhú mày, lập tức cất tài liệu vào trong ngăn kéo sau đó đứng dậy.

“Sao em tới đây?”

Mặc Thiên Vũ đưa mắt ra hiệu cho thư ký, thư ký lập tức rời khỏi phòng làm việc.

Tần Nhược mỉm cười tươi tắn bước vào.

“Em không làm phiền anh chứ?”

“Không.”

“Em đọc báo ngày hôm nay, nói anh nhận lời phỏng vấn, muốn cho em một hôn lễ thế kỷ?” Ánh mắt Tần Nhược ánh lên vẻ hào hứng, vui mừng.

“Em không thích sao?”

“Thích, đương nhiên là thích rồi!”

Tần Nhược vui mừng tới mức muốn nhảy lên!

Vốn tưởng rằng để Mặc Thiên Vũ đồng ý kết hôn sẽ phải tốn thêm chút công sức, không ngờ anh dứt khoát đồng ý lại còn nói sẽ cho mình một hôn lễ thể kỷ khi nhận lời phỏng vấn của báo giới.

“Nhưng, khi xưa chị em và anh kết hôn cũng không...”

Mặt Mặc Thiên Vũ lập tức biến sắc.

“Anh không muốn nhắc tới người đàn bà độc ác đó!”

Tần Nhược mừng thầm.

“Được, chúng ta không nhắc nữa, chị em đã qua đời rồi, bất luận chị ấy làm sai việc gì chúng ta cũng không nhắc lại nữa.”

“Em tìm anh có việc gì?” Mặc Thiên Vũ hỏi.

“Hôm nay em cần đi chọn áo cưới, vì thời gian không kịp nên không thể đặt may, chỉ có thể chọn đồ may sẵn, em muốn nhờ anh tư vấn giúp em...”

Mặc Thiên Vũ ngồi trên ghế, đóng ngăn kéo lại, chỉ vào xấp tài liệu chất cao như núi trên bàn.

“Em hãy nhìn đồng tài liệu này của anh.”

Tần Nhược bĩu môi.

“Nhưng áo cưới mặc để anh nhìn, nếu anh không giúp em chọn, nhờ tới lúc đó anh không thích thì làm sao?”

“Em mặc gì anh cũng thích, anh cũng muốn để dành bất ngờ trong hôn lễ.”

“Vậy sao?”

Mặc Thiên Vũ gật đầu.

“Em hãy bảo mẹ em đi chọn cùng, chọn bộ đắt nhất, đẹp nhất, chọn bộ em thích nhất là được, không cần giúp anh tiết kiệm tiền.”

Mặc Thiên Vũ mỉm cười nháy mắt.

Tần Nhược hiểu ý mỉm cười.

“Thiên Vũ, anh đối xử với em thật tốt!”

Tần Nhược ôm cổ Mặc Thiên Vũ, ngồi lên đùi anh.

“Đây đều là những thứ em đáng có, mọi người đều nói đây là hôn lễ đến muộn, nếu đã đến muộn thì nên dành cho em những gì tốt nhất.”

“Được thôi, em đi chọn áo cưới, anh làm việc đi, nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng để kiệt sức.”

“Yên tâm đi, gần đây bận rộn đấy nhanh tiến độ, nếu không chúng ta sẽ không thể đi hưởng tuần trăng mật được.”

“Hưởng tuần trăng mật?”

Tần Nhược vui mừng ra mặt.

“Đúng vậy, bây giờ em có thể suy nghĩ xem sẽ đi đâu, anh sẽ bố trí người mua vé đặt khách sạn, tới lúc đó có thể ở bên em lâu hơn!”

Tần Nhược vui như mở cờ trong bụng.

“Thiên Vũ, em yêu anh chết đi được!”

“Được rồi, mau đi đi, nếu không anh không làm xong việc, sao có thể đi cùng em!”

“Vâng, vậy em đi đây!” Tần Nhược vui vẻ hôn lên má Mặc Thiên Vũ, sau đó phấn khích rời đi.

Tần Nhược vừa đi khỏi, nụ cười trên mặt Mặc Thiên Vũ lập tức biến mất.

Anh ngồi trên ghế cảm thấy toàn thân khó chịu, đành phải vào phòng nghỉ ở phía sau phòng làm việc, một lát sau anh mới quay ra, trên người đã thay một bộ đồ khác, bộ đồ vừa mặc đã bị anh ném vào thùng rác.

Tần Nhược rời khỏi tập đoàn Mặc Thị liền đi tới tiệm áo cưới.

Những bộ váy cưới được khoác lên người ma nơ canh, dưới ánh đèn màu vàng ấm áp chiếu rọi trông giống như một thế giới huyền ảo.

Trên thế gian này có lẽ không có người con gái nào không thích váy cưới cả.

Lâm Huệ Chi nét mặt vẫn tiêu tụy, trước ngực có đeo một miếng ngọc phật rất to, do Tần Nhược xin ở chùa cho bà ta, nghe nói đã mời đạo sĩ khai quang.

Gần đây bận rộn hôn lễ của Tần Nhược khiến bà tạm thời quên đi cái chết của Tần Phi, nhưng cũng vẫn hao tâm tổn sức.

Khi xưa Tần Phi kết hôn, hầu hết mọi chuyện bà đều giao cho người giúp việc đi làm, còn hôn lễ của Tần Nhược, bà tận tâm tận lực, khi bận rộn mới biết kết hôn thật phiền phức!

Hơn nữa Tần Nhược lại là người vô cùng kén chọn.

“Mẹ, mẹ thấy bộ này thế nào?”

“Tần tiểu thư thật có mắt nhìn đồ, bộ váy cưới này là bảo vật của tiệm chúng tôi, là bộ váy cưới đẹp nhất, đắt nhất!” Nhân viên hướng dẫn lập tức nói.

“Con thích là được!”

Lâm Huệ Chi đáp một câu.

“Vậy thì lấy bộ này.”

Tần Nhược mặc thử, thấy rất hợp nên quyết định lấy bộ này.

Trên đường về, Lâm Huệ Chi không hề nói lời nào.

“Mẹ, tình thần của mẹ không được tốt cho lắm, gần đây vẫn gặp ác mộng sao?” Tần Nhược ngồi bên cạnh Lâm Huệ Chi.

“Ít gặp ác mộng rồi, thi thoảng vẫn nằm mơ thấy cô ta.”

Tần Nhược chỉ vào miếng ngọc phật trước ngực Lâm Huệ Chi, “Mẹ, buổi tối mẹ hãy niệm vài câu a di đà phật với miếng ngọc phật này là được, đừng thần hồn nát thần tính!”

Lâm Huệ Chi gật đầu.

Nói tới đây, Tần Nhược lại thở dài.

“Sao thế Nhược Nhược, thở dài gì vậy?”

“Bây giờ con cũng đang rất lo lắng.”

“Thiên Vũ đối xử với con không tốt sao?”

“Không phải không tốt, là quá tốt! Mẹ, anh ấy nói sẽ cho con một hôn lễ thể kỷ, còn nói sẽ dẫn con đi hưởng tuần trăng mật, chỉ vì anh ấy đối xử với con quá tốt nên con cứ cảm thấy không chân thực lắm!”

Lâm Huệ Chi vỗ đầu Tần Nhược.

“Con gái ngốc à, con có phúc mà không biết hưởng? Cậu ta đối xử tốt với con chẳng phải rất tốt sao?”

“Nhưng thời gian trước anh ấy vẫn còn rất thờ ơ với con, gần đây đột nhiên đối xử với con rất tốt, khiến con cứ cảm thấy... không chân thực.”

Tần Nhược vẫn chưa hoàn toàn mất hết lí trí.

“Con gái ngọc, thời gian trước là Tần Phi mới chết, dù sao thì cậu ta và Tần Phi cũng có hai năm vợ chồng, giờ cô ta đột nhiên qua đời, ít nhiều cũng có chút nhớ nhung, hiện tại các con sắp kết hôn rồi, thời gian lâu dần, cậu ta đương nhiên cũng sẽ quên đi Tần Phi, chuyển tình cảm sang con.”

“Mẹ, mẹ nói cũng đúng, có lẽ con suy nghĩ quá nhiều?”

“Con đây, mau gả vào nhà họ Mặc rồi, mau sinh cho nhà họ một đứa con trai, như vậy quan hệ giữa con và Thiên Vũ sẽ càng vững chắc.”

Tần Nhược gật đầu.

Hôn lễ thế kỷ sắp tới.

Tối nay, Lâm Huệ Chi một mình ngủ ở phòng ngủ, vì buổi tối đi xã giao nên Tần Trung uống hơi nhiều, ngủ tại khách sạn không về nhà.

“Mẹ, nước lạnh quá, con lạnh quá... Mẹ ôm con có được không?”

Lâm Huệ Chi giật mình tỉnh giấc, hoảng hốt nhìn căn phòng trống trơn.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

“Mẹ, con lạnh quá, mẹ ôm con có được không?”

“Đừng lại đây!” Lâm Huệ Chi lập tức túm lấy miếng ngọc phật trước ngực, miệng lẩm bẩm.

“Mẹ, mai Nhược Nhược kết hôn rồi, mọi người đều rất vui vẻ... Nhưng các người có biết không? Con một mình cô đơn quá, đau khổ quá...”

“Không liên quan gì tới tôi! Không liên quan gì tới tôi! Cô chết rồi còn về đây làm gì?”

“Con phải tham dự hôn lễ của Nhược Nhược, một mình con cô đơn lắm, mai là hôn lễ của Nhược Nhược, con cũng tới góp vui, có được không mẹ...”

- - Hết - -

17. Chương 17: Cô Ta Muốn Tham Dự Hôn Lễ Của Con

Ba giờ sáng, mọi người trong nhà họ Tần đều nghe thấy những tiếng kêu thét thất thanh, lũ lượt kéo tới xem.

Tần Nhược vốn đang đắp mặt nạ ban đêm, chuẩn bị ngủ thật ngon giấc nhưng cũng bị âm thanh ồn ào bên ngoài làm phiền, cô ta đành phải đứng dậy ra xem.

Người giúp việc đứng trước cửa phòng Lâm Huệ Chi chỉ trở bàn tán.

“Lẽ nào là đại tiểu thư trở về?”

“Mấy hôm nay phu nhân cứ nói cái gì mà đừng tìm tôi.”

“Mọi người nói xem, có khi nào cái chết của đại tiểu thư có liên quan tới phu nhân không?”

Người giúp việc rôm rả bàn tán.

“Có chuyện gì vậy?” Tần Nhược ngáp dài.

“Nhị tiểu thư, phu nhân cứ gào thét trong phòng, nói gì mà không phải tôi, đừng tìm tôi, là tôi có lỗi với cô, sẽ đốt thêm tiền vàng cho cô...”

Người giúp việc ai cũng sợ hãi không dám vào phòng.

“Nhị tiểu thư, có khi nào là đại tiểu thư về không?”

“Ăn nói linh tinh!” Tần Nhược quở trách, “Tôi không bao giờ tin chuyện ma quỷ! Đi ngủ hết đi! Việc này không ai được nói xằng nói bậy!”

“Vâng!”

Người giúp việc lập tức tản đi hết.

Tần Nhược đẩy cửa phòng bước vào, bật đèn lên, thấy Lâm Huệ Chi đang co rúm trên giường, run như cây sậy, miệng không ngừng lẩm bẩm.

“Mẹ!”

Lâm Huệ Chi lập tức kêu lên thất thanh!

“Không phải tôi! Không phải tôi! Không phải tôi!”

“Là con, Nhược Nhược!”

Lâm Huệ Chi ngẩng đầu nhìn Tần Nhược, túm chặt lấy cô ta.

“Nhược Nhược, cô ta về rồi, cô ta thật sự về rồi!”

“Mẹ, mẹ đừng thần hồn nát thần tính nữa, thế gian này làm gì có ma quỷ!”

“Không phải, Nhược Nhược, nghe mẹ nói, cô ta về thật rồi, cô ta nói nước sông rất lạnh, một mình cô ta rất cô đơn, còn nói sẽ tham gia hôn lễ của con! Nhược Nhược, mau hủy bỏ hôn lễ ngày mai có được không?”

Tần Nhược có chút bực bội, ngay từ đầu cứ ngỡ xin miếng ngọc phật cho Lâm Huệ Chi làm được, không ngờ tình hình của Lâm Huệ Chi lại càng nghiêm trọng.

“Mẹ, thiệp mời đã gửi đi hết rồi, sao có thể hủy bỏ được? Mẹ đừng tự hù dọa chính mình nữa được không? Đâu phải mẹ đẩy Tần Phi xuống sông, mẹ sợ gì?”

Lâm Huệ Chi liền bình tĩnh trở lại.

“Đúng vậy, không phải mẹ đẩy cô ta, cô ta nên đi tìm người đẩy mình!”

“Được rồi, mai con kết hôn, ngày vui mẹ cũng nên vui vẻ một chút, có được không? Con biết gần đây mẹ bận rộn lo việc hôn lễ, người không được khỏe, đợi hôn lễ kết thúc, mẹ hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.”

Tần Nhược đắp chăn cho Lâm Huệ Chi.

Lâm Huệ Chi vẫn giữ chặt lấy ta cô ta.

“Nhược Nhược, hôm nay con ngủ cùng mẹ có được không?”

Tần Nhược thở dài, “Được thôi, hôm nay con ngủ cùng mẹ.”

Lúc này Lâm Huệ Chi mới yên tâm.

Ngày hôm sau, hôn lễ chính thức bắt đầu.

Hôn lễ thế kỷ mà mọi người mong đợi cuối cùng cũng diễn ra trong sự kỳ vọng của mọi người.

Nhà họ Mặc đặc biệt mời các cơ quan truyền thông báo chí đưa tin về toàn bộ quá trình hôn lễ, còn có một đơn vị truyền thông dùng hình thức truyền hình trực tiếp để phát sóng hôn lễ thế kỷ này.

Ban ngày là phần đón dâu, bên nhà chú rể có người tới nhà họ Tần gây sự góp vui, bạn thân của Tần Nhược cũng không hề nể nang, ra sức làm khó dễ người nhà chú rể.

Trên dưới nhà họ Tần đều vô cùng náo nhiệt, chỉ có Lâm Huệ Chi là tinh thần không được tốt.

Tới Lâm Trung cũng nhận ra điều đó, liền kéo Lâm Huệ Chi sang một bên.

“Hôm nay em sao vậy? Khách khứa rất đông, đều là những nhân vật tầm cỡ, đừng để thất lễ.” Tần Trung dặn dò.

“Hôm qua... em mất ngủ, tinh thần không được tỉnh táo lắm.”

“Biết rõ hôm nay có việc lớn, sao không đi ngủ sớm.”

Lâm Huệ Chi không biết phải làm sao.

“Ông xã, em máy mắt liên tục, anh nói xem hôm nay có xảy ra chuyện gì không?”

“Xảy ra chuyện gì được chứ? Em đừng nói linh tinh! Hôm nay là hôn lễ của Nhược Nhược, phải vui vẻ mới đúng! Đón dâu xong, hãy đi ngủ một lát, tối mới là thời khắc quan trọng!”

“Vâng.”

Lâm Huệ Chi cúi đầu.

Mặc dù tối qua có Tần Nhược ở bên, bà ta cũng ngủ được một lát, nhưng bóng dáng Tần Phi cứ luẩn quất trong đầu không tài nào xua đi được.

Bà ta có cảm giác hễ mình nhắm mắt lại là Tần Phi sẽ tới bóp cổ mình! Vì thế, buổi chiều vốn dĩ có thể đi ngủ nhưng bà ta vẫn không dám ngủ.

Hôn lễ chính thức diễn ra vào buổi tối.

Cả lễ đường được bố trí như trong mơ, giống như bước vào thế giới cổ tích, quan khách không khỏi tấm tắc khen ngợi hôn lễ thế kỷ này.

Tám giờ tám phút, hôn lễ chuẩn bị bắt đầu.

Trong tiếng nhạc của hôn lễ, Tần Nhược mặc váy cưới trắng tinh khôi chậm rãi bước vào.

Đó là một chiếc váy cưới đuôi dài yêu kiều, thướt tha, càng làm tôn lên vóc dáng của Tần Nhược, giống như một nàng công chúa được người người sùng bái.

Mặc Thiên Vũ mặc một bộ comple màu đen với cà vạt màu đỏ cũng rất phong độ.

Người dẫn chương trình cao giọng nói.

“Chủ rể, cô dâu của anh đã đứng trước mặt anh, bây giờ anh có thể ôm bó hoa tươi trong tay đi đón cô ấy! Đi đi, đi về phía cô dâu của mình, cũng là đi về phía hạnh phúc của mình!”

Cả lễ đường vang dội tiếng vỗ tay.

Mặc Thiên Vũ tay ôm hoa đi về phía Tần Nhược.

Khoảnh khắc đó, trái tim Tần Nhược vô cùng xốn xang.

Cuối cùng giây phút này cũng đã tới, thời khắc trong mơ của cô cuối cùng đã tới!

Giấc mơ của cô cuối cùng đã trở thành hiện thực.

Mặc Thiên Vũ bước tới trước mặt Tần Nhược, đỡ bó hoa trên tay lên trước mặt cô.

“Em có đồng ý cưới anh không?”

Gương mặt Tần Nhược ửng hồng, đón nhận bó hoa.

“Em đồng ý.”

Bên dưới, mọi người vỗ tay nhưng sóng dậy.

Khoảnh khắc đó, Lâm Huệ Chi xúc động rơi lệ, con gái của bà ta cuối cùng cũng đi lấy chồng.

Tần Trung cũng vô cùng cảm khái, lần trước khi Tần Phi kết hôn không hề có cảm giác này.

Tần Nhược ôm lấy cánh tay Mặc Thiên Vũ, hai người chậm rãi bước lên sân khấu.

Phía sau lưng có hai thiên thần nhỏ giúp Tần Nhược nâng đuôi váy, phía trước có hai thiên thần nhỏ đang rắc cánh hoa tươi.

Rất nhiều người đều dùng điện thoại để ghi lại thời khắc hạnh phúc này.

Tần Nhược bước đi rất chậm, cô ta thích cảm giác được mọi người ngưỡng mộ này.

Giống như thế cô ta là trung tâm của thế giới.

Lâm Huệ Chi ngồi ở hàng ghế phía trước, đột nhiên có cảm giác màn hình lớn trên sân khấu có gì đó lướt qua, bà ta giật nảy mình, nhanh chóng nhìn kĩ lại nhưng không hề thấy gì.

Tim bà ta đập thành thịch.

“Ông xã, vừa rồi anh có thấy thứ gì đó bay ngang qua không?”

“Không, em đừng đa nghi như vậy!” Tần Trung quở trách, hôm nay Lâm Huệ Chi không bình thường cho lắm.

“Vừa nảy hình như em...”

“Đây là hôn lễ của Nhược Nhược! Em có thể bình thường được không?” Tần Trung hoàn toàn không để tâm tới Lâm Huệ Chi nữa.

Lâm Huệ Chi cầm chắc miếng ngọc phật trước mặt, ánh mắt bắt đầu đảo tới đảo lui, đột nhiên bà ta nhìn thấy phía sau sân khấu có một bóng người màu trắng bay qua!

“A di đà phật! A di đà phật!” Lâm Huệ Chi lẩm bẩm.

Lễ đường rất đông người, chắc chắn không thể xảy ra chuyện gì được.

Tần Phi đã chết rồi!

Lâm Huệ Chi tự nhắc nhở mình.

Tần Nhược và Mặc Thiên Vũ sắp bước lên sân khấu.

“A...”

- - Hết - -

18. Chương 18: Thật Ám Quẻ

Tần Nhược và Mặc Thiên Vũ tới gần sân khấu thì dừng bước!

Mọi người đều nhìn thấy rất rõ ràng! Trên màn hình lớn vốn đang phát ảnh cưới của Tần Nhược và Mặc Thiên Vũ, lúc này bỗng xuất hiện...

Tần Phi!

Đó là một tấm hình toàn thân của Tần Phi, trên hình cô mặc một bộ đồ trắng, gương mặt nhợt nhạt, tóc buông xuống, ánh mắt nhìn chăm chú về phía trước!

Tần Nhược tròn mắt nhìn màn hình, Mặc Thiên Vũ nhíu chặt mày.

Lâm Huệ Chi sợ vỡ mật, túm chặt lấy cánh tay của Tần Trung, toàn thân run rẩy.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Chuyện gì vậy? Tại sao màn hình lại là Tần Phi?”

“Đúng vậy? Chẳng phải cô ta chết rồi sao? Thật ám quẻ!”

“Lẽ nào là ma?”

“Tôi cũng nghe loáng thoáng, hình như không phải Tần Phi tự sát.”

Lâm Huệ Chi nghe người xung quanh bàn luận, trong lòng càng sợ hãi.

“Cô ta tới rồi, cô ta tới rồi...”

Lâm Huệ Chi lẩm bẩm.

“Mau đổi hình!” Tần Nhược quát lên, lập tức có nhân viên chạy vào phòng nghiệp vụ.

Mọi thứ trên sân khấu đều được điều khiển ở trong phòng nghiệp vụ.

Khi mọi người tưởng rằng đây chẳng qua là sự cố nghiệp vụ, phát nhằm hình ảnh của Tần Phi thì bất ngờ tấm hình lên tiếng!

“Lạnh quá... nước lạnh quá...”

“A...”

Trong lễ đường bỗng vang lên tiếng kêu thất thanh, tiếp theo đó Lâm Huệ Chi ngã sõng soài từ trên ghế xuống.

Mọi người đều nhìn về phía bà ta.

Hình ảnh trên màn hình cử động!

Cử động!

“Không phải tôi, không phải tôi, không phải tôi! Tần Phi, cô đừng tới tìm tôi!”

Lâm Huệ Chi kinh hãi nấp xuống dưới ghế không chui ra.

Mọi người tại lễ đường không biết đang xảy ra chuyện gì, đều râm ran bàn tán.

“Còn không mau tắt màn hình đi cho tôi!” Tần Nhược không thể tiếp tục giữ hình tượng, giận dữ quát nhân viên.

“Mẹ, con tới rồi... Con lạnh quá, mẹ ôm con đi...”

“Không, không!”

Lời nói giống hệt tối qua, Lâm Huệ Chi sợ vỡ mật.

“Tần Phi! Hãy tha cho tôi! Tôi có lỗi với cô, tôi có lỗi với cô!”

Lâm Huệ Chi bất ngờ quỳ sụp xuống, vái lạy về phía màn hình, thậm chí bắt đầu dập đầu.

“Mẹ, mẹ đang làm gì vậy? Mau đứng lên! Những thứ này đều là giả!” Tần Nhược vốn định chạy tới chỗ bà ta nhưng áo cưới quá lớn, đi lại không tiện, chỉ có thể đứng tại chỗ.

“Nhược Nhược, mẹ nói với con rồi, cô ta bảo cô ta sẽ tới tham dự hôn lễ của con, con cứ không nghe, nhìn xem, cô ta tới thật rồi! Cô ta tới rồi! Cô ta tới báo thù!”

“Mẹ, mẹ đừng nói linh tinh nữa! Ở đây đông người! Tần Phi đã chết rồi.”

Tần Nhược thực sự rất lo lắng Lâm Huệ Chi khai hết mọi chuyện.

“Mẹ...” Giọng nói lạnh lẽo lại vang lên.

“Mẹ, nước lạnh lắm, lạnh lắm, mẹ tới bầu bạn cùng con được không?”

“Đừng giết tôi! Tần Phi, tôi có lỗi với cô! Tôi không nên hại cô! Tần Phi! Xin cô hãy tha cho tôi!”

Lâm Huệ Chi một mực dập đầu xuống đất!

Nghe những điều Lâm Huệ Chi nói, Tần Trung cũng sững sờ, ông túm lấy áo của bà ta, “Em nói gì vậy?”

“Ông xã, Tần Phi là con gái của anh, anh hãy cầu xin cô ta tha cho em có được không? Em không nên hãm hại cô ta! Hãy bảo cô ta tha cho em có được không?”

“Em nói Phi Phi là do em hãm hại?”

Tần Trung giận dữ gầm lên.

“Ba! Mẹ điên rồi, lời mẹ nói không thể tin, giờ mẹ đang nói linh tinh, mau đưa mẹ tới bệnh viện!”

Tần Nhược cũng có chút hoảng sợ.

Không, cô ta nhất định phải ngăn cản mọi thứ.

“Mẹ, con của con... con của con còn nhỏ như vậy, nó cũng chết rồi, nó nói nó chết thảm quá, việc này mẹ biết không?”

Giọng nói giống như vọng tới từ địa ngục, liên tục phát ra từ trong loa.

“Tôi biết, tôi biết! Là Nhược Nhược cho cô uống thuốc tránh thai, vì thế đứa bé đó mới bị sảy! Nhưng ai bảo cô cướp chồng của Nhược Nhược! Không, không phải Nhược Nhược, là tôi, đều là do tôi làm cả!”

Lâm Huệ Chi quỳ dưới đất run lẩy bẩy.

“Làm con cướp chồng của cô ta sao? Thực sự là con sao? Mẹ có nhớ nhầm không?”

“Không, không phải là cô, là Nhược Nhược, là Nhược Nhược chuốc thuốc mê cho Thiên Vũ, cũng chuốc thuốc mê cho cô, cố ý để hai người lên giường với nhau, đều là Nhược Nhược, xin cô hãy tha cho Nhược Nhược!”

“Đừng nói nữa!” Tần Nhược thét lên.

Những lời này mọi người đều nghe thấy, ai lấy cũng sững sờ.

Thì ra là Nhược Nhược chuốc thuốc mê cho Mặc Thiên Vũ, sau đó đưa Tần Phi lên giường của anh ta!

Tần Nhược cho chị gái của mình uống thuốc tránh thai, hại chết đứa con trong bụng của chị gái mình.

Thậm chí cái chết của Tần Phi cũng là bị hại!

Một loạt chân tướng sự việc này khiến mọi người kinh ngạc không nói lên lời!

Tần Trung túm lấy áo Lâm Huệ Chi, kéo bà ta lên khỏi mặt đất.

“Là cô làm mọi việc sao? Là cô hại chết Phi Phi có phải không?”

“Ông xã, cầu xin anh hãy cứu em, người đẩy Phi Phi xuống sông không phải là em, oan có đầu nợ có chủ, hãy bảo Phi Phi đi tìm người ta, tha cho em lần này, em nhất định sẽ đốt cho cô ta rất nhiều tiền vàng!”

Lâm Huệ Chi vừa khóc vừa cầu xin.

“Sao cô có thể độc ác tới vậy?”

Tần Trung sắp bị người đàn bà trước mắt làm cho tức chết, mặc dù ông tham của nhưng cũng không để nỗi muốn lấy đi mạng sống của con gái mình!

Mặc Thiên Vũ đứng bên cạnh nhìn người nhà họ Tần giống như đang xem một màn kịch hay.

Mặc Thần và Vu Tử Lan cũng vô cùng kinh ngạc, hôn lễ đang diễn ra không ngờ lại xảy ra chuyện thế này.

Mọi người đều bắt đầu chỉ chỗ Lâm Huệ Chi và Tần Nhược.

“Không! Đây không phải sự thật! Đây là một màn kịch! Là lừa đảo! Có người đang cố tình làm vậy!”

Tần Nhược đứng trên sân khấu, do váy cưới và giày cao gót rất vướng víu, dường như cô ta không thể đi chuyển, chỉ có thể đứng trên đó, đưa mắt nhìn xuống dưới.

“Ba, mẹ bị điên rồi, mẹ đang nói linh tinh, ba đừng tin lời mẹ nói, mau đưa mẹ tới bệnh viện, hôn lễ tiếp tục!”

Tần Nhược cảm thấy mình sắp sửa không đứng vững được nữa.

Tần Trung nhìn con gái mình ở trên sân khấu, lại nhìn Lâm Huệ Chi, cứ có cảm giác hay ngày nay người đàn bà này có gì đó không ổn.

Lẽ nào đúng là cô ta đã bị điên, đang nói nói linh.

Nhưng, tại sao ông lại có cảm giác rất chân thực?

“Mẹ... Con lạnh quá... Con ôm con tới tìm mẹ đây, mẹ lại đây cùng chúng con có được không?” Giọng nói tiếp tục vang lên.

Lâm Huệ Chi kêu lên thất thanh.

“Đừng giả ma giả quỷ nữa! Cô là người hay ma, mau ra đây cho tôi!” Tần Nhược nhìn xung quanh thét lên.

“Được thôi, vậy tôi ra đây.”

Trên màn hình lớn, hình ảnh của Tần Phi dừng lại.

Tần Phi mặc một bộ đồ trắng từ từ bước ra từ hậu trường, đứng trên sân khấu.

Tần Nhược trợn tròn mắt, sửng sốt nhìn Tần Phi.

Lâm Huệ Chi nhìn thấy Tần Phi, mắt trợn lên, lập tức ngất xỉu!

Mặc Thiên Vũ nhìn thấy Tần Phi, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

- - Hết - -

19. Chương 19: Hãy Đưa Ra Bằng Chứng

Mọi người vội vàng khiêng Lâm Huệ Chi ra ngoài, đưa tới bệnh viện.

Sự việc diễn ra ở hiện trường hôn lễ vẫn tiếp diễn.

“Cô là người hay là ma?” Tần Nhược chỉ vào Tần Phi nói.

“Cô nói xem?”

Tần Phi mỉm cười.

“Cô... tất cả những điều này đều là do cô giả vờ! Cô là một ả đàn bà bỉ ổi!”

“Tôi bỉ ổi? Sao có thể bằng cô được! Em gái yêu quý của tôi!”

Tần Phi cười nhạt.

Tần Phi đột nhiên bước tới giữa sân khấu, đưa mắt nhìn xung quanh.

“Hai năm trước, mọi người đều nói nhà họ Tần phá sản, tôi không còn chỗ dựa, phải dựa vào thủ đoạn bỉ ổi để cướp chồng chưa cưới của em gái mình, mọi người đều nói tôi là ả điếm thủ đoạn, nhưng tất cả những việc này đều là âm mưu của người được tôn là thánh nữ!”

Tần Phi chỉ tay.

“Là cô ta chuốc thuốc mê cho tôi, khiến tôi và Mặc Thiên Vũ nảy sinh quan hệ, lại ép nhà họ Mặc phải cưới tôi, cũng chỉ là cô ta đã bỏ thuốc tránh thai vào thức ăn của tôi, hủy hoại cơ thể tôi, khiến hai năm tôi không thể có thai, thậm chí khiến tôi bị sảy thai, con của tôi mới chỉ sáu tuần tuổi...”

Tần Phi nói tới đây, hai mắt đầm lệ, giọng nói nghẹn ngào.

“Cũng chỉ là cô ta, khi công ty nhà họ Tần chuẩn bị tham gia sàn chứng khoán, tôi đòi cổ phần thuộc về mình, cô ta bề ngoài đồng ý nhưng ngầm ngầm ra tay giết tôi, đẩy tôi xuống sông!”

Tần Nhược lập tức lắc đầu, “Không phải, không phải như vậy!”

“Mọi người đều thấy đó! Lâm Huệ Chi ban nãy cũng nói vậy! Mọi người đều có thể làm chứng!”

Bên dưới mọi người tiếp tục bàn tán xôn xao.

“Thật độc ác!”

“Hai mẹ con đều xấu xa!”

“Chả trách Lâm Huệ Chi sợ hãi tới vậy!”

...

“Không phải! Không phải vậy! Mẹ tôi bị điên rồi, lời bà nói sao có thể tin được?”

Tần Nhược nhanh chóng đứng vững, khiến mình bình tĩnh trở lại.

“Mấy ngày nay mẹ tôi bận rộn lo liệu hôn lễ cho tôi nên đã quá mệt mỏi, hơn nữa thời gian trước cái chết của Tần Phi là một cú đả kích rất lớn đối với bà, vì thế mới bị bệnh như vậy, lời bà nói không thể tin được!”

Tần Nhược hít thở thật sâu, “Còn cô! Cô giả vờ chết!”

“Tần Nhược! Tới nước này rồi mà cô vẫn còn nói ra được những lời như thế, rốt cuộc trái tim cô độc địa tới nhường nào?”

Tần Nhược giành lấy micro từ tay người dẫn chương trình vẫn đang sửng sốt.

“Mọi người đừng tin lời người đàn bà này! Cô ta giả chết! Cô ta đã hủy hoại hôn lễ của tôi một lần, bây giờ cô ta lại muốn hủy hoại thêm lần nữa! Tôi mới là người bị hại! Cô ta làm mẹ tôi phát điên, bây giờ lại tới hại tôi! Cô ta là một người đàn bà ác độc!”

Tần Phi thầm thở dài.

“Tần Nhược, tôi ác độc?” Tần Phi gượng cười, cô ta còn định vùng vẫy tới lúc nào?

“Đúng vậy, cô ác độc! Cô ác độc tới mức kiểm tra biết được mình mang thai con gái liền đi phá thai! Bây giờ lại đổ vạ tôi cho cô uống thuốc tránh thai! Các vị, chính là cô ta, cô ta biết mình sinh con gái sẽ không thể đòi tài sản của nhà họ Mặc, vì thế đã đi phá thai! Kết quả Thiên Vũ biết được, bây giờ ngược lại lại vu khống cho tôi! Cô ta đang vu khống!”

Mọi người bên dưới đều không hiểu gì!

“Tôi có bằng chứng! Bác sỹ Trương của bệnh viện phụ sản chính là bằng chứng của tôi! Tần Phi, cô nói nhiều vậy, cô có bằng chứng không? Nhân chứng, vật chứng đâu, cô có không?”

Tần Nhược hùng hổ hăm dọa.

“Tôi...”

Tần Phi không biết nói sao.

Nếu như cô có thể tìm ra bằng chứng thì đã không phải dùng tới chiêu dọa ma này, chính vì trong tay không có chứng cứ nên cô mới phải đưa ra hạ sách này.

Mặc dù thím Trương có thể làm nhân chứng, nhưng nghĩ tới hoàn cảnh gia đình thím Trương rất khó khăn, nếu như vì việc này mà bị báo thù, cô thực sự không nhẫn tâm, vì thế cô không đi tìm thím Trương.

“Đúng thế, Tần Phi, nói có sách mách có chứng! Cô có bằng chứng khiến mọi người tin mình không?” Bên dưới bỗng có người lên tiếng chất vấn.

“Những lời Lâm Huệ Chi nói ban nãy đều là bằng chứng!” Tần Phi phản bác.

Tần Nhược mỉm cười.

“Tôi đã nói mẹ tôi bị điên mà, lời mẹ tôi nói không tính, huống hồ mẹ tôi bị cô dọa nạt!”

“Không làm việc khuất tất thì đâu phải sợ, nếu các người không làm việc gì có lỗi với tôi thì bà ta đâu thể nào sợ hãi như vậy?”

Tần Phi giận dữ chỉ trích.

Tần Nhược như thể hoàn toàn bình tĩnh.

“Những người lớn tuổi như mẹ tôi đều tin chuyện ma quỷ, gần đây vì bận rộn liên tục, tinh thần mệt mỏi, cô giả ma giả quỷ hù dọa mẹ tôi, đương nhiên mẹ tôi sẽ nói linh tinh, bây giờ mẹ tôi bị cô dọa ngất xỉu, tôi nghĩ cô cũng phải chịu trách nhiệm!”

“Cô...”

“Không có chứng cứ thì đừng ăn nói linh tinh!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Bây giờ là thời đại nào rồi mà còn giả ma giả quỷ!”

Mọi người bắt đầu ủng hộ Tần Nhược.

Ai bảo trước giờ Tần Nhược đã xây dựng hình tượng vô cùng hoàn mỹ trong mắt mọi người? Mọi người nhất thời không thể tin được Tần Nhược lại là một ác phụ lòng dạ hiểm độc.

Tần Nhược nghe thấy những lời ủng hộ của mọi người, càng thêm an tâm.

“Tần Phi, cô nói tôi chuốc thuốc mê cho cô để cô lên giường với Thiên Vũ, vậy tôi hỏi cô, tôi và Thiên Vũ là thanh mai trúc mã, tôi yêu Thiên Vũ như vậy, giữ mình vì anh ấy, thậm chí hai người kết hôn hai năm rồi tôi cũng không hề yêu ai khác, tại sao tôi lại để hai người đến với nhau chứ?”

Nghe xong câu hỏi này, Tần Phi lùi lại một bước.

“Đúng vậy, Tần Nhược tiểu thư sao có thể đẩy người đàn ông mình yêu cho cô được chứ? Cô ấy đâu có ngốc vậy?”

“Tần Phi, xin cô nếu có nói dối thì cũng nói cho bài bản một chút! Người đàn bà như cô đúng là độc ác tột độ!”

“Chưa bao giờ thấy người đàn bà nào như thế này! Nên bắt cô ta lại!”

Người bên dưới liên tục lên tiếng ủng hộ Tần Nhược.

“Còn nữa, tôi hỏi cô, tại sao cô lại giả chết? Rốt cuộc cô có mục đích gì?”

Tần Phi kinh hoàng nhìn Tần Nhược, đúng vậy, cô phải trả lời câu hỏi này ra sao?”

Cô thoát chết, tỉ mỉ lên kế hoạch toàn bộ, nhưng mọi việc không diễn ra như kế hoạch, phải làm sao đây?

Bây giờ phải làm sao đây?

“Chính là cô đã hại tôi! Năm đó chính là cô chuốc thuốc mê cho tôi! Thuốc tránh thai là cô bỏ vào thức ăn, cũng là cô muốn giết tôi! Cô dám làm mà không dám thừa nhận sao?” Tần Phi phẫn nộ chỉ tay về phía Tần Nhược.

“Những việc tôi làm tôi dám thừa nhận, những việc không phải tôi làm sao tôi phải thừa nhận?” Giọng nói của Tần Nhược vô cùng kiên định.

“Cô có dám thề độc không?”

“Việc này có gì mà không dám chứ? Nếu như tôi làm những việc này vậy thì tôi sẽ bị sét đánh, không được chết tử tế! Uống nước chết sặc, ăn cơm chết nghẹn, ra đường bị xe đâm chết! Được rồi chứ?”

Tần Nhược mỉm cười gian xảo.

Chỉ là thề mà thôi, dù sao cô cũng không tin những điều này.

“Cô...”

“Không nói được nữa rồi phải không? Được, vậy tôi xin tiếp tục nói cho mọi người hay, tại sao cô ta lại giả chết, vì Thiên Vũ ly hôn với cô ta, cô ta không lấy được một xu nào cả, thế nên mới tới nhà tôi đòi cổ phần của nhà họ Tần, bây giờ lại cố tình xuất hiện để mọi tội lên đầu tôi, chiếm hết tài sản nhà họ Tần! Người đàn bà này chỉ quan tâm tới tiền mà thôi.”

Tần Nhược vừa dứt lời, xung quanh lập tức vang lên tiếng chửi rủa Tần Phi.

Mặt Thiên Vũ từ từ bước tới, đến bên Tần Nhược.

Tần Nhược suýt chút nữa đã quên mất Mặc Thiên Vũ, cô ta e ấp đứng cạnh anh.

“Thiên Vũ, anh nhất định không được tin lời người đàn bà này! Anh phải tin em, em yêu anh.”

- - Hết - -

20. Chương 20: Tiếng Súng

Mặc Thiên Vũ bất ngờ cười nhạt một tiếng.

“Vậy sao?”

Nụ cười của Tần Nhược cứng đờ.

Tần Phi nhìn hai người, về phía Mặc Thiên Vũ cô không dám chắc chắn điều gì, cô biết Mặc Thiên Vũ sẽ không tin mình.

Tâm trạng cô trùng xuống.

Không ngờ kế hoạch mà mình tỉ mỉ sắp đặt lại không hề có tác dụng.

“Đương nhiên rồi, Thiên Vũ, em vô cùng yêu anh!”

“Vậy tôi hỏi cô, việc tôi và Tần Phi ly hôn tới bố mẹ tôi cũng không biết, sao cô lại biết?”

Tần Nhược lập tức sững người. Ngay lập tức không biết nói sao, cũng không nói lên lời.

Mặc Thiên Vũ nhìn Tần Nhược, ánh sáng trong đôi mắt dần dần tối lại.

“Tần Nhược, vừa rồi không phải cô đòi Tần Phi đưa ra bằng chứng sao? Cô ấy không có, không sao, tôi có.”

Mọi người sững sờ!

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Mặc Thiên Vũ nên giúp Tần Nhược mới đúng chứ? Họ là thanh mai trúc mã mà!

Tần Nhược sững sờ nhìn Mặc Thiên Vũ.

“Thiên Vũ, anh đang nói gì vậy? Có phải anh có chứng cứ chị em hãm hại em không?” Tần Nhược có phần ngờ vực..

Mặc Thiên Vũ khẽ mỉm cười, lấy trong túi ra một chiếc điều khiển bấm hướng về màn hình.

Hình ảnh của Tần Phi biến mất, đổi thành hình ảnh rất mờ, có điều mọi người đều nhận ra đó dường như là một đoạn video an ninh.

Trong hình có rất đông người, giống như đang tổ chức sinh nhật, bởi trên bàn có một chiếc bánh sinh nhật rất lớn.

Tiếp theo đó Tần Nhược xuất hiện, cô ta cẩn trọng đổ một gói thuốc vào cốc nước, sau đó cốc nước này được đưa tới tay Mặc Thiên Vũ.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Tuy nhiên dường như vì đây là video an ninh nên hình ảnh không được rõ ràng.

“Không! Đây không phải là tôi! Là Tần Phi!” Tần Nhược chỉ vào Tần Phi nói.

Mặc Thiên Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, ấn tiếp điều khiển từ xa.

Hình ảnh lại tiếp tục xuất hiện, có người đỡ một cô gái vào trong phòng ngủ của Mặc Thiên Vũ, việc này diễn ra đồng thời với việc bỏ thuốc mê.

Điều đó có nghĩa là, người bỏ thuốc mê không phải Tần Phi.

Vì mọi người đều biết Tần Phi lên giường cùng Mặc Thiên Vũ, người được dìu vào phòng của Mặc Thiên Vũ chỉ có thể là Tần Phi.

“Cô còn điều gì muốn nói nữa không?”

Mặc Thiên Vũ lạnh lùng nhìn Tần Nhược.

“Không, không phải vậy đâu! Những hình ảnh này không hề rõ ràng, không thể đoán định đó là em, cho dù không phải là Tần Phi thì cũng là người khác!”

Mặc Thiên Vũ không hề nổi giận.

“Vậy thì tôi sẽ mời nhân chứng ra.”

Thím Trương dẹt dẹt bước ra từ phía sau sân khấu, nhìn thấy Tần Phi vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Thiếu phu nhân, cô vẫn còn sống!”

“Thím Trương? Sao cô lại ở đây?”

“Tôi đến để làm nhân chứng cho cô! Nếu không cả đời này tôi sẽ bị cắn đứt lương tâm!”

Thím Trương chỉ vào Tần Nhược mắng nhiếc: “Chính là cô ta, cô ta đưa cho tôi rất nhiều thuốc trung y, yêu cầu sau mỗi lần thiếu gia tới nhà phải cho thiếu phu nhân uống! Sau này tôi mới biết đó là thuốc tránh thai! Cũng tại tôi quá tham tiền, chồng tôi chân bị tàn tật, cả nhà đều sống dựa vào tôi, là tôi có lỗi với thiếu phu nhân, tôi không nên hại cô ấy!”

Thím Trương hối hận bật khóc.

“Thiếu phu nhân rất tốt, không bao giờ con chúng tôi là người hầu kẻ hạ, ngược lại giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, thiếu phu nhân thực sự một người tốt!”

“Cô nói linh tinh! Cô vu oan giá họa cho tôi! Đây là bôi nhọ, là vu oan! Tôi sẽ kiện các người ra tòa!” Tần Nhược chỉ vào thím Trương lớn tiếng chửi mắng.

Lúc này tóc cô ta rối tung, đã không còn là hình ảnh của cô dâu nữa.

“Cô vội vàng gì? Vẫn còn người khác nữa, tôi khuyên cô hãy giữ giọng, lát nữa gào thét mất giọng sao có thể đối chất với phía cảnh sát?”

Mặc Thiên Vũ lạnh lùng nói.

Người thứ hai bước vào là bác sỹ Trương.

“Tôi tự nhận bệnh nhân, bị Tần Nhược tiểu thư nắm được điểm yếu, vì thế cô ta uy hiếp tôi, yêu cầu tôi nói với Mặc thiếu gia, Tần Phi tiểu thư tới tìm tôi kiểm tra giới tính thai nhi, trên thực tế tôi chưa từng gặp Tần Phi tiểu thư, cô ấy chưa từng tới tìm tôi.”

Người thứ ba xuất hiện khiến Tần Nhược sợ hãi ngồi phịch xuống đất.

Đó chính là người mà cô sai đi đẩy Tần Phi xuống sông.

“Tần Nhược tiểu thư cho tôi một khoản tiền, bảo tôi theo dõi Tần Phi tiểu thư, sau đó nhân cơ hội đẩy cô ấy xuống sông, tạo hiện trường Tần Phi tiểu thư tự sát, sau đó cô ta lại cho tôi một khoản tiền để tôi trốn ra nước ngoài, vĩnh viễn không về lại nữa.”

Người đàn ông nói.

Tần Nhược hoàn toàn không thể lên tiếng.

Mọi việc đều chỉ về phía cô ta, cô ta còn bao biện được gì nữa?

“Không, không phải sự thật! Thiên Vũ, anh không hại em đâu, có đúng không? Anh sao vậy? Sao anh lại giúp người đàn bà độc ác này chứ?”

Tần Nhược vừa khóc vừa nhìn Mặc Thiên Vũ.

Mặc Thiên Vũ lạnh lùng mỉm cười, không hề có ý thương cảm.

“Cô nhanh chóng gục ngã thế, tôi còn chưa tặng hết quà cưới cho cô mà.”

Tần Nhược hoảng sợ nhìn Mặc Thiên Vũ.

Lại có một người nữa bước ra từ sau sân khấu, là một người phụ nữ chừng sáu mươi tuổi, rõ ràng Tần Nhược không hề quen biết người này.

“Em không quen biết người này! Em không quen! Anh muốn làm gì vậy?” Tần Nhược lập tức lắc đầu.

“Đương nhiên cô không quen biết, vì khi bà ta làm việc ở nhà họ Tần cô vẫn còn chưa ra đời!”

Mặc Thiên Vũ nhìn người phụ nữ kia, “Hãy nói ra toàn bộ những chuyện cô biết!”

“Tôi là người giúp việc của nhà họ Tần, khoảng hơn hai mươi năm về trước tôi phụ trách chăm sóc Tần phu nhân, không phải Lâm Huệ Chi, là Đỗ Hân Viên, là vợ đầu của Tần lão gia, khi đó, Tần phu nhân đang có mang, phu nhân bị ghen rất dữ dội, Tần lão gia sai người tới tiệm trung y cắt thuốc an thai.”

“Khi đó, thuốc của phu nhân đều do tôi sắc, sau này, Lâm Huệ Chi tìm tới tôi, sai tôi cho thêm một vị thuốc vào trong thuốc sắc hàng ngày, tôi đương nhiên là không đồng ý, nhưng Lâm Huệ Chi bắt cóc con gái của tôi, nói nếu không đồng ý sẽ giết con gái của tôi, vì thế tôi đã đồng ý.”

“Sau này, Tần phu nhân lâm bồn khó sinh bằng huyết, đứa trẻ ra đời bà liền bệnh nặng sau đó qua đời, tôi tự trách mình nên cũng rời khỏi nhà họ Tần.”

Người bất ngờ nhất chính là Tần Phi, Tần Phi lao tới túm lấy cổ áo Tần Nhược.

“Là bà ta! Là bà ta đã hại chết mẹ tôi, có đúng không?”

Đây là điều Tần Phi không ngờ tới.

“Buông ra!”

“Tại sao các người lại độc ác tới vậy? Giết mẹ tôi rồi lại giết tôi? Tại sao vậy?” Tần Phi gào lên.

Tần Nhược đẩy mạnh Tần Phi ngã xuống đất.

Vì mới thoát chết sau khi ngã xuống sông, cơ thể Tần Phi vẫn chưa hồi phục, đương nhiên không phải đối thủ của Tần Nhược.

Mặc Thiên Vũ lập tức bước tới đỡ cô dậy, “Không sao chứ?”

Tần Phi không ngờ Mặc Thiên Vũ lại tới đỡ cô, cô vội hất tay Mặc Thiên Vũ ra.

Lúc này, cảnh sát xông vào.

“Tần Nhược, chúng tôi phát hiện cô có liên quan tới một vụ án giết người, hãy đi cùng chúng tôi một chuyến!”

Tần Nhược sợ hãi, hoảng hồn.

Tần Phi mỉm cười, sự thật đã được phơi bày, cô có thể đi khỏi đây rồi.

“Con khốn! Tao phải giết mày!” Tần Nhược gào lên, lao tới bên cảnh sát, bắt ngờ giật lấy súng của cảnh sát nhắm về phía Tần Phi!

“Cẩn thận!”

- - Hết - -

21. Chương 21: Xin Lỗi

Chỉ nghe tiếng súng nổ ‘bùm’ một tiếng.

Lẽ đường trở lên hỗn loạn.

“Ha ha..”

Tần Nhược ngẩng đầu cười lớn, cảnh sát lập tức đoạt lại khẩu súng trên tay cô ta, giữ chặt cô ta lại.

“Tiện nhân chết đi! Tiện nhân cuối cùng cũng chết rồi! Thiên Vũ là của tôi! Nhà họ Mặc cũng là của tôi! Tất cả đều là của tôi! Mọi thứ đều là của tôi! À tiện nhân đó cuối cùng cũng không thể tranh giành với tôi được! Ha ha ha...”

Tần Phi từ từ mở mắt ra, thấy Mặc Thiên Vũ đang ôm cô vào lòng.

Vòng tay của anh ấm áp và lớn lao, vòng tay cô từng vô số lần mơ tưởng, lúc này cô đang nằm trong vòng tay ấy.

Sau đó cô nhìn thấy Mặc Thiên Vũ mỉm cười.

Nụ cười trong trẻo, rạng rỡ, ấm áp giống như núi băng tan chảy, lại giống như ngọn gió xuân giữa ngày đông.

“Em không sao chứ, Phi Phi?”

Phi Phi, anh gọi cô là Phi Phi?

Tần Phi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đúng lúc cô định lên tiếng thì Mặc Thiên Vũ gục đầu vào lòng cô.

Anh đã chặn phát súng của Tần Nhược!

Bệnh viện.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, y tá hộ lý ra vào liên tục, mọi thứ đều vô cùng hỗn loạn.

Tần Phi dựa vào tường, trong đầu luôn xuất hiện hình ảnh Mặc Thiên Vũ ôm cô vào lòng, thi thoảng cô cũng thấy cảnh tượng đó không chân thực, giống như do cô tự tưởng tượng ra.

Vu Tử Lan đứng ngoài cửa khóc lóc thảm thiết, Mặc Thần cũng đi tới đi lui.

Đột nhiên, Vu Tử Lan nhìn Tần Phi.

“Đều là tại cô! Cô là sao quả tạ! Chỉ cần có cô, nhà tôi chắc chắn không được yên ổn!” Vu Tử Lan vừa nói vừa lao về phía Tần Phi.

Một bóng người cao lớn đứng chắn trước mặt Tần Phi.

“Bác gái, là Tần Nhược bắn trúng Thiên Vũ, sao bác không đi trách tội Tần Nhược mà ngược lại lại đi trách mắng Tần Phi?” Lâm Mặc Sinh cứ thế đứng chắn trước mặt Tần Phi.

“Mặc Sinh.”

Vu Tử Lan trừng mắt lườm Tần Phi.

“Hôn lễ bị cô ta làm loạn, tôi không trách cô ta thì trách ai?” Vu Tử Lan nổi giận đùng đùng.

“Tần Nhược là một ả đàn bà lòng dạ rắn độc, làm loạn không phải càng tốt sao? Bác gái, con thực sự không hiểu Tần Phi đã làm sai điều gì, cô ấy mãi không có thai, bác cũng biết nguyên nhân tại sao, là nào vẫn còn trách cô ấy sao?”

Lời Lâm Mặc Sinh nói đã nhắc nhở Vu Tử Lan, Vu Tử Lan hổ thẹn quay mặt đi chỗ khác.

Đúng lúc này, bác sỹ bước ra.

“Mặc tiên sinh đã không sao rồi, đạn không trúng chỗ hiểm, hiện đã lấy ra rồi.”

Vu Tử Lan và Mặc Thần đều thở phào.

Mặc Thiên Vũ được đưa về phòng bệnh, Vu Tử Lan và Mặc Thần cũng rời đi.

“Chúng ta đi thôi!” Tần Phi nói.

Lâm Mặc Sinh ngạc nhiên nhìn Tần Phi, “Em không đi thăm sao?”

Tần Phi lắc đầu.

“Em vẫn còn trách cậu ta sao?”

“Tần Nhược và Lâm Huệ Chi đáng cảm hận, nhưng nếu Mặc Thiên Vũ không góp phần xô đẩy, con của em có lẽ cũng không bị sảy, đi thôi.”

Tần Phi hít một hơi thật sâu, quay người bước đi.

Lâm Mặc Sinh vội vàng chạy theo.

Một tuần sau.

Biệt thự ngoại thành.

Đây là tài sản của nhà họ Lâm, Lâm Mặc Sinh sau khi cứu Tần Phi từ dưới sông lên liền bố trí cho cô ở đây.

Một chiếc ô tô dừng ở trước cửa, Lâm Mặc Sinh bước xuống khỏi xe, tay xách một số đồ dùng hằng ngày mua cho Tần Phi, anh xách thẳng lên lầu thì thấy Tần Phi đang thu dọn đồ đạc.

“Em muốn đi sao?”

Tần Phi ngẩng đầu nhìn Lâm Mặc Sinh, sau đó gật đầu.

“Tại sao vậy?” Lâm Mặc Sinh vội bỏ đồ sang một bên, bước vào phòng.

Tần Phi đóng va ly lại, đứng dậy.

“Em không đi ở đây làm gì?”

Lâm Mặc Sinh kéo chặt tay Tần Phi.

“Phi Phi, em biết tình cảm của anh dành cho em, bây giờ mọi chuyện đã kết thúc! Em đến với sanh có được không? Anh không quan tâm em đã từng kết hôn, cũng không quan tâm em từng sảy thai, chúng ta kết hôn có được không?”

Lâm Mặc Sinh không tiếc biểu lộ tình cảm của mình.

Anh giúp Tần Phi hoàn thành mọi chuyện đều là vì muốn đợi Tần Phi có một ngày sẽ buông xuôi mọi thứ, ở bên cạnh anh.

Tần Phi nhìn ánh mắt chân thành của Lâm Mặc Sinh, cô không hề nghi ngờ việc anh yêu cô.

Cô khẽ rút tay ra.

“Mặc Sinh, em xin lỗi.”

“Anh không cần lời xin lỗi của em, anh muốn em ở bên anh!”

Tần Phi lắc đầu.

“Anh đã cứu mạng em, nếu không có anh em đã chết rồi, vốn dĩ em nên gả cho anh, bất luận anh đưa ra yêu cầu gì em cũng nên đồng ý, nhưng...”

Lâm Mặc Sinh lặng lẽ nhìn Tần Phi.

“Nếu em thực sự đồng ý ở bên anh, như vậy là hại anh, Mặc Sinh, trải qua nhiều chuyện như vậy khiến em càng tỉnh táo, xin lỗi anh, em không yêu anh...”

Lâm Mặc Sinh đau khổ cúi đầu.

“Em yêu Mặc Thiên Vũ, em yêu anh ấy suốt tám năm ròng, em từng cho rằng chỉ cần chúng em ở bên nhau, chỉ cần em yêu anh ấy mọi chuyện sẽ không thành vấn đề, chỉ có điều kết hôn hai năm khiến em nhận ra rằng tình yêu phải xuất phát từ hai phía, nếu như hai người trong hôn nhân, chỉ có một người yêu đơn phương sẽ không thể hạnh phúc được.”

“...”

“Em và Mặc Thiên Vũ chính là ví dụ tốt nhất, hai năm rồi, không phải em chưa từng cố gắng lấy lòng anh ấy, cũng không phải chưa thử gần gũi anh ấy, vậy mà suốt hai năm chúng em chẳng nói chuyện được mấy câu, cuối cùng chỉ làm tổn thương nhau, cứ như vậy không bằng chia tay.”

Lâm Mặc Sinh lặng lẽ thở dài, “Vậy em có dự định gì?”

“Em muốn thay đổi môi trường sống, quên đi mọi thứ ở đây, quên Mặc Thiên Vũ, bắt đầu cuộc sống mới.”

“Nhưng em không thể cho anh một cơ hội sao?”

Tần Phi khẽ mỉm cười.

“Anh sẽ gặp được người con gái tốt hơn em. Mặc Sinh, em hi vọng anh đừng yêu đơn phương giống em, em luôn yêu Mặc Thiên Vũ nhưng anh ấy lại yêu người khác, em hi vọng tương lai anh có thể tìm được một người mà anh yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu anh.”

Lâm Mặc Sinh nghe cô nói vậy liền cúi đầu.

“Phi Phi, thực ra anh...”

“Sao vậy?”

Mặc Sinh đang đấu tranh nội tâm, anh đâm mạnh một nhát lên tường.

“Anh đã gạt em!”

“Gạt em?”

Tần Phi không hiểu.

“Thiên Vũ cậu ấy yêu em!”

Nụ cười của Tần Phi sững lại, sau đó cô mỉm cười lúng túng.

“Sao có thể vậy được?”

“Là cậu ta nói với anh! Bác Mặc giáo dục cậu ta rất khắt khe, bác ấy luôn cho rằng phụ nữ là công cụ dùng để sinh con nối dõi tông đường, không thể có tình cảm, vì thế Thiên Vũ biết rằng nếu như cậu ta ở bên em, đợi tới khi kết hôn bác Mặc chắc chắn sẽ chia rẽ hai người!”

Tần Phi nghe Lâm Mặc Sinh nói vậy lập tức sững người.

“Vì thế, cậu ấy cố tình giả vờ yêu Tần Nhược, hai nhà Tần, Mặc vốn có hôn ước, bác Mặc nhất định sẽ chia rẽ cậu ta và Tần Nhược, cuối cùng sẽ lấy em!”

“Không... điều này là không thể!”

“Là thật, Phi Phi, anh không gạt em, là chính cậu ta nói với anh như vậy, người cậu ta yêu thực sự là em, việc này chỉ có mình anh biết, anh không nói với em là muốn...”

Lâm Mặc Sinh thở dài.

“Không ngờ em vẫn yêu cậu ta, anh xin lỗi, anh không nên giấu em.”

Bên ngoài vọng lại tiếng gõ cửa.

- - Hết - -

22. Chương 22: Không Thể Sinh Con

Hai người đồng loạt nhìn ra ngoài cửa.

Là ai đây?

Nơi này ngoài Lâm Mặc Sinh ra cũng chỉ có Tống Liên biết.

Nhưng để bảo đảm an toàn, Tống Liên sẽ không tới, hai người cũng chỉ liên hệ qua điện thoại.

Lâm Mặc Sinh bước ra ngoài cửa, nhìn qua mắt mèo, giật nảy mình khi thấy người đứng ngoài cửa.

“Ai vậy?”

Tần Phi cảnh giác hỏi.

“Em tự nhìn đi.”

Lâm Mặc Sinh mở cửa ra.

Mặc Thiên Vũ đứng ngoài cửa, dáng vẻ khá tiều tụy.

“Phi Phi...”

Hai người gặp lại nhau không tránh khỏi bối rối, đặc biệt là Tần Phi vừa mới hay biết người Mặc Thiên Vũ yêu là mình, anh chưa bao giờ yêu Tần Nhược.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, không khí có phần ngột ngạt.

“Anh đi trước, hai người hãy nói chuyện đi.”

Lâm Mặc Sinh nói xong liền đi ra ngoài, còn Mặc Thiên Vũ thì đi vào trong.

Hai người vẫn lặng lẽ không nói gì.

Cuối cùng vẫn là Tần Phi lên tiếng trước.

“Anh tìm em có việc gì không?”

“Hãy về nhà cùng anh!”

“Về nhà?”

“Đúng vậy, về nhà của chúng ta.”

Mặc Thiên Vũ nhìn Tần Phi mỉm cười.

Tần Phi quay đầu sang một bên.

“Anh không tới tìm em, em cũng chuẩn bị đi tìm anh, anh hãy dành chút thời gian cùng em làm nốt thủ tục ly hôn, lúc trước em không chịu ly hôn là vì còn bức bối, không muốn Tần Nhược đạt được ý đồ, vì thế mới không ly hôn, bây giờ mọi chuyện đã kết thúc, chúng ta hãy ly hôn, tránh làm lỡ dở lẫn nhau.”

Mặc Thiên Vũ bước tới, hai tay đặt lên vai Tần Phi, quay người cô thẳng lại.

“Em nóng lòng muốn ly hôn với anh vậy sao?”

“Ly hôn lẽ nào không phải quyết định chung của chúng ta sao?” Tần Phi cúi đầu, không dám nhìn Mặc Thiên Vũ.

“Không, anh đổi ý rồi, anh không muốn ly hôn, Phi Phi, anh xin lỗi, anh nên tin em.”

Khi Mặc Thiên Vũ nói ra lời này, Tần Phi nhất thời không kiềm chế được, nước mắt tuôn trào.

Hai năm rồi!

Cô đã giải thích không biết bao nhiêu lần cũng chỉ đổi lại sự nhạo báng, sỉ nhục của người đàn ông này.

Bây giờ, cuối cùng anh cũng tin cô.

Tần Phi nghẹn ngào ngẩng đầu lên, “Trước đây khi em giải thích với anh, tại sao anh không tin? Cho tới khi khiến em đau đớn khôn nguôi, cho tới khi con của chúng ta mất rồi anh mới nói với em anh tin em, muộn rồi, tất cả đã muộn rồi!”

Suy cho cùng, Tần Phi vẫn còn oán giận Mặc Thiên Vũ.

“Anh xin lỗi, là anh không tốt, nhưng nếu em là anh, đứng ở góc đó khi đó em sẽ phải làm sao?”

“...”

“Hai năm trước, mọi người đều cho rằng anh sắp đính hôn với Tần Nhược, chỉ có anh là vui mừng, cuối cùng anh đã có thể thể hiện tình yêu cất giữ trong lòng suốt sáu năm, cuối cùng có thể ở bên em, nhưng kết quả...”

Mặc Thiên Vũ dừng lại một lát sau đó nói tiếp: “Em xuất hiện trên giường của anh, chúng ta đã có quan hệ, khi đó mọi thứ đều chỉ về em, em bảo anh phải làm sao, Tần Nhược yêu anh như vậy, sao anh có thể nghi ngờ việc này là do cô ta làm? Nếu đổi lại là em, em có nghi ngờ một người đàn ông yêu em sâu sắc sẽ đưa em lên giường một người đàn ông khác không?”

Tần Phi cúi đầu, phải rồi, chỉ trách khi đó âm mưu của Tần Nhược quá bí ối.

Ai có thể tin cô chứ?

Cô ngoài việc phản bác một cách bất lực ra cũng không biết đi điều tra chân tướng sự việc.

Mặc Thiên Vũ lấy tay lau nước mắt của Tần Phi.

“Chúng ta bắt đầu lại từ đầu có được không? Phi Phi, anh yêu em suốt tám năm rồi, anh biết em cũng yêu anh suốt tám năm, chúng ta đều yêu đối phương, tại sao lại phải chia tay?”

Tần Phi quay đầu sang một bên.

“Em không yêu anh.”

“Không, em yêu anh, anh đã đọc nhật ký của em!”

Tần Phi lập tức quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Mặc Thiên Vũ.

“Xin lỗi, anh đã đọc nhật ký của em, khi đó mọi người đều nghĩ em đã qua đời, anh về lại nhà của chúng ta, tìm thấy nhật ký của em trong thư phòng, anh hiểu được sự thất vọng, sự giằng vò, sự đau khổ của em, vì anh cũng đã từng như vậy.”

“Phi Phi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé, sẽ không có hiểu lầm, không cần giằng vò lẫn nhau, anh xin thề, sau này nhất định sẽ đối xử thật tốt với em, cho dù sau này cả thế giới không tin em, anh cũng sẽ tin em!”

Trái tim Tần Phi rung động mãnh liệt.

Cô biết, cô vẫn còn yêu Mặc Thiên Vũ.

Khi ở hôn lễ, lúc anh mỉm cười với cô, cô biết mình không thể quên được người đàn ông này.

Chắc đây chính là tình yêu đậm sâu, khắc cốt ghi tâm.

Cô cũng biết, nếu không có Mặc Thiên Vũ cô cũng không thể hạ gục Tần Nhược và Lâm Huệ Chi.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không lựa chọn đi cùng Mặc Thiên Vũ, cô nói sẽ suy nghĩ, sau đó bảo Mặc Thiên Vũ đi về.

Tần Phi cũng không rời khỏi thành phố này, vẫn tiếp tục sống tại căn biệt thự của Lâm Mặc Sinh.

Cô cũng không biết nên đi đâu về đâu.

Từ ngày hôm đó, mỗi sáng khi cô thức dậy lại có một bó hoa cúc rực rỡ đặt trước cửa, trong bó cúc còn có một tấm thiệp.

Một ngày ba bữa cơm của cô đều có người mang tới tận nơi.

Không cần hỏi cũng biết, là Mặc Thiên Vũ làm mọi việc.

Anh không tới quấy rầy Tần Phi mỗi ngày mà cho cô có đủ thời gian để suy nghĩ.

Tại bệnh viện phụ sản.

Tần Phi sốt ruột ngồi đợi trong phòng làm việc của Tống Liên, căng thẳng và lo lắng hơn lần đầu cô mang thai.

Tống Liên cuối cùng cũng bước tới, ngồi xuống đối diện Tần Phi.

“Sao rồi?”

Tống Liên lắc đầu.

Trái tim Tần Phi lập tức trùng xuống.

“Cậu uống thuốc tránh thai suốt hai năm, hơn nữa lại dùng quá liều.”

“Nhưng rất nhiều phụ nữ đều uống thuốc tránh thai mà, sau khi ngừng thuốc, điều dưỡng một thời gian vẫn có con bình thường mà?” Giọng nói của Tần Phi vô cùng gấp gáp.

“Đúng là vậy, nhưng cậu đừng quên cậu đã sảy thai một lần, cơ thể vô cùng suy nhược, lại bị ngâm trong nước sông lạnh giá, điều này dẫn tới cậu bị xuất huyết sau phẫu thuật, khó khăn lắm mới giữ được mạng sống cho cậu, sau đó cậu lại bận rộn báo thù, cơ thể cậu đâu thể kham nổi?”

Tống Liên thở dài, cô cũng không ngờ mới chỉ mấy ngày không gặp Tần Phi, cô ấy người bê bết máu xuất hiện trong phòng phẫu thuật của mình.

Khi đó máu ra nhiều tình hình nguy cấp, quả thực đã thực hiện một số thủ thuật bất lợi, nhưng giữ mạng là quan trọng hơn cả.

Tần Phi chậm rãi cúi đầu, hít một hơi thật sâu.

“Vậy sau này mình sẽ không thể có thai được nữa phải không?”

“Căn cứ theo các chỉ tiêu sức khỏe của cậu hiện tại, có thai là rất khó, cho dù có thai cũng có khả năng sảy thai.”

Nghe vậy, Tần Phi liền hiểu điều Tống Liên muốn nói.

Mặc dù Tống Liên không nói chắc chắn, nhưng cô biết đây chỉ là cách nói uyển chuyển của bác sỹ mà thôi.

Nói như vậy đồng nghĩa với không thể nào.

“Có điều cậu cũng đừng buồn, bây giờ y học phát triển, cậu hãy tĩnh dưỡng vài ba năm, nói không chừng sẽ không sao.”

Tống Liên an ủi.

“Được rồi, mình biết rồi, cậu làm việc đi, Liên Liên, mình về nhà trước đây!”

Tần Phi đứng dậy, chậm rãi bước đi.

Dọc đường đi cô đã suy nghĩ rất nhiều.

- - Hết - -

23. Chương 23: Sét Đánh

Sở cảnh sát.

Tần Nhược tuyệt vọng ngồi dựa vào tường, đại tiểu thư như cô thực sự không thích môi trường thế này, gây sự suốt mấy ngày cuối cùng cũng dừng lại.

“Tần Nhược, cô được bảo lãnh đợi xét xử, mau ra đi!”

Tần Nhược đứng bật dậy.

“Anh nói sao?”

“Cô được bảo lãnh đợi xét xử, có người tới đón cô, mau ra đi.”

Vì có hàng loạt bằng chứng chưa được điều tra rõ ràng vì thế Tần Nhược có thể được bảo lãnh chờ xét xử.

Tần Nhược được cảnh sát dẫn ra, vừa ra ngoài đã nhìn thấy Mặc Thiên Vũ, khoảnh khắc đó, cô ta rất kinh ngạc!

Cô ta lập tức chạy tới, nhào vào lòng Mặc Thiên Vũ.

“Thiên Vũ, em biết anh vẫn còn yêu em, em biết anh sẽ tới cứu em! Chúng ta có thể kết hôn rồi đứng không?”

Tần Nhược mỉm cười ngây thơ.

Mặc Thiên Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, hất tay Tần Nhược ra, cứ thế đi thẳng, Tần Nhược lập tức chạy theo sau, cuối cùng cũng có thể rời khỏi nơi này, cô rất vui mừng.

Xe chở cô ta ra ngoại thành, vừa xuống xe Tần Nhược phát hiện ra xung quanh không có gì, chỉ có một công xưởng bỏ hoang ở phía xa.

Tần Nhược lo lắng nhìn quanh.

“Thiên Vũ, anh dẫn em tới đây làm gì?”

“Thực hiện lời hứa của cô.” Mặc Thiên Vũ bước về phía công xưởng.

Người phía sau đẩy Tần Nhược một cái, “Đi nhanh lên!”

Họ tới trong công xưởng bỏ hoang, bên trong trống trơn, nói chuyện có thể nghe thấy tiếng vọng.

Mặc Thiên Vũ ngồi trên ghế, bắt chéo chân.

“Thiên Vũ, anh muốn làm gì?” Tần Nhược có phần không hiểu.

“Tôi còn nhớ ở hôn lễ, cô có thể độc, nói rằng nếu như cô làm những việc đó sẽ bị sét đánh, chết không tử tế, còn nói uống nước sặc chết, ăn cơm nghẹn chết, ra ngoài bị xe đâm chết, có đúng không?”

Tần Nhược hốt hoảng nhìn Mặc Thiên Vũ.

“Đó là vì...”

Mặc Thiên Vũ giơ tay lên ra hiệu Tần Nhược không cần phải nói gì, dù sao anh cũng không muốn nghe.

“Nào, chúng ta hãy giúp Tần tiểu thư một tay.”

Mặc Thiên Vũ vừa hạ lệnh, hai người liền khiêng một bình nước bẩn tới, trong chiếc bình trong suốt là nước đen kịt, mở nắp bình ra, mùi vô cùng khó chịu, khiến người ta buồn nôn.

“Không! Đừng!”

Tần Nhược khiếp sợ muốn bỏ chạy nhưng bị chặn lại.

Hai người lần lượt giữ chặt hai tay cô ta, một người khác bóp miệng cô ta, còn một người nữa đổ nước trong bình vào miệng!

Tần Nhược cố gắng giãy giụa nhưng đồng thời bị mấy người đàn ông giữ chặt, sao cô ta có thể vùng ra được?

Đổ xong một bình nước mọi người mới buông tay.

Tần Nhược nằm bò trên mặt đất, ho liên tục.

Mặc Thiên Vũ cúi đầu nhìn Tần Nhược, “Cô có biết nước này ở đâu không? Là nước sông đầy, khi Phi Phi bị người của cô đẩy xuống sông cũng vùng vẫy như vậy đó.”

“Tiếp tục đi!” Mặc Thiên Vũ hét lên.

Lại một bình nước nữa được đổ vào miệng Tần Nhược, Tần Nhược nằm sấp trên mặt đất ho liên tục, trong miệng toàn mùi bùn đất khiến cô mắc ói.

Tiếp theo đó có người bưng cơm tới.

“Ồ đồn cảnh sát chắc chắn không được ăn no, mấy người còn không mau hầu hạ Tần tiểu thư ăn cơm?”

Tần Nhược chưa kịp phản ứng lại bị nhồi hai bát cơm vào miệng.

Cô ta bị giày vò tới kiệt sức, người dính đầy cơm.

“Anh... anh... hành hạ thế đã đủ chưa?”

“Đủ rồi, cô đi đi.” Mặc Thiên Vũ xua tay.

Tần Nhược ngạc nhiên nhìn Mặc Thiên Vũ, kết thúc rồi sao?

Cô ta lấy bẫy đứng dậy, cho dù trong miệng vẫn sặc mùi hôi thối của bùn đất, trộn lẫn với cơm nhưng cô vẫn muốn bỏ chạy.

Ai ngờ, vừa ra khỏi cửa, một chiếc xe ô tô chạy tới, đâm trực diện vào cô ta, Tần Nhược lăn vài vòng mới dừng lại.

Mặc Thiên Vũ bước tới.

“Xem cô ta chết chưa?”

“Mặc tổng, chưa chết, chúng tôi biết chừng mực, cùng lắm chỉ bị gãy xương thôi.”

“Dẫn cô ta lại đây!”

Hai người đàn ông dẫn Tần Nhược đang thoi thóp tới.

Mặt Tần Nhược bê bết máu, cô ta đâu có thể ngờ rằng vừa bước ra khỏi cửa liền bị xe tông?

“Mặc... Mặc Thiên Vũ, anh giết tôi luôn đi, như thế sẽ nhanh gọn hơn!”

Mặc Thiên Vũ túm cổ áo Tần Nhược.

“Dựa vào đâu mà muốn tôi cho cô được nhanh gọn? Tần Nhược, khi xưa đúng là tôi không nên lợi dụng cô, nhưng tôi cũng đã nghĩ mọi cách để bù đắp cho cô rồi, cô thì sao? Hại Phi Phi, lại hại cả cốt nhục ruột thịt của tôi, nếu tôi để cô chết thế này há chẳng phải dễ chịu cho cô quá sao?”

Mặc Thiên Vũ nghiêng răng, anh chỉ muốn lập tức băm vằm Tần Nhược thành muôn ngàn mảnh!

Anh phải báo thù cho con của mình!

“Cô đúng là phúc lớn mạng lớn, uống nước sặc không chết, ăn cơm nghẹn không chết, ra ngoài bị xe tông cũng không chết, không sao, hôm nay có mưa rào sấm sét, cô từng nói bị sét đánh phải không nào?”

Tần Nhược kinh hãi nhìn Mặc Thiên Vũ.

“Không! Hãy giết tôi đi! Thiên Vũ, coi như tôi xin anh, hãy giết tôi đi!” Tần Nhược hét lên.

Chả mấy chốc, trên trời có một luồng sét đánh xuống, giống như chém đôi nền trời.

“Tần Nhược, ông trời đúng là có mắt, ông ấy biết phải trừng phạt những kẻ xấu xa như thế nào, trước đây tôi có một người bạn, cũng bị sét đánh chết, chết rất thê thảm, toàn thân cháy đen thui...”

Tần Nhược sợ hãi lập tức ngã sòng soài xuống đất.

“Không sao, nếu như cô không làm việc gì khuất tất, ông trời sẽ có mắt, không đánh trúng cô đâu.”

Mặc Thiên Vũ hất cằm ra hiệu, hai người đàn ông liền buộc Tần Nhược lên cột điện ở phía xa.

Tần Nhược kêu lên thảm thiết.

Một hồi sau sấm vang chớp giạt, Tần Nhược gần như đã hét rách cổ họng!

Sự trừng phạt tốt nhất đối với một con người đó chính là phóng đại nỗi sợ hãi trong lòng của cô ta.

Mặc Thiên Vũ nhìn Tần Nhược đang ra sức giãy giụa, gào thét ở phía xa, chỉ lạnh lùng cười nhạt.

“Không làm việc khuất tất, không sợ ma gõ cửa.”

Một hồi sau, Tần Nhược không kêu nữa bởi cô ta đã sợ hãi ngất xỉu.

Mặc Thiên Vũ sai người kéo cô ta về.

Hất lên người Tần Nhược một chậu nước bẩn, Tần Nhược rùng mình tỉnh dậy.

Cô ta nằm bò trên mặt đất không nhúc nhích, ánh mắt đờ đẫn, sợ hãi kinh hồn bạt vía.

“Thiên... Thiên Vũ, anh... giết tôi đi... giết tôi đi, đừng... đừng hành hạ tôi nữa.”

“Được thôi, mấy ngày nữa tôi sẽ cung cấp bằng chứng trong tay cho phía cảnh sát, tội danh của cô sẽ được xác thực, cô yên tâm, tôi nhất định sẽ làm hết khả năng để tạo áp lực cho phía tòa án, không để họ phán cô tử hình.”

“...”

“Hãy vào tù làm thiếu phụ nhân của cô, tôi nghe nói trong tù có chuột, có gián, những nữ tù nhân bị giam giữ lâu năm cũng rất biến thái, đặc biệt thích bắt nạt những người mới tới, càng là những người trẻ trung xinh đẹp họ càng thích.”

“Giết tôi đi... Giết tôi đi!”

“Ngoài ra, mẹ cô cũng giống như cô, để hai người có thể có bầu bạn, tôi quá nhân từ phải không?”

Đúng lúc này, Mặc Thiên Vũ nhận được tin nhắn của Tần Phi.

“Anh có thời gian không? Tới chỗ em một lát.”

“Anh tới liền.”

Mặc Thiên Vũ liếc nhìn Tần Nhược, “Trông chừng cô ta cẩn thận, đừng để cô ta chết.”

Nói xong, Mặc Thiên Vũ liền lái xe rời đi, tới thẳng biệt thự ở ngoại ô.

Vừa bước vào cửa Mặc Thiên Vũ đã vội vàng ôm Tần Nhược vào lòng.

“Em đồng ý ở lại bên anh rồi phải không?”

- - Hết - -

24. Chương 24: Không Ngủ Với Anh

Tần Phi không hề nhúc nhích.

Mặc Thiên Vũ dường như cảm nhận được sự bất thường của Tần Phi, từ từ buông cô ra, anh nhìn thấy nét mặt thờ ơ của Tần Phi.

“Sao vậy?”

Tần Phi cố gắng gượng cười với Mặc Thiên Vũ.

“Em đã nghĩ nhiều ngày, vẫn quyết định chúng ta chia tay thôi, như vậy tốt cho cả anh và cả em.”

“Không, anh không ly hôn! Không chia tay! Phi Phi, em vẫn không chịu tha thứ cho anh sao? Anh phải làm sao em mới chịu tha thứ cho anh?”

Mặc Thiên Vũ giữ lấy vai Tần Phi lắc qua lắc lại.

Tần Phi nhẹ nhàng gạt tay anh xuống, bước tới ngồi xuống sofa.

“Hai chúng ta không hợp nhau.”

“Cái gì mà không hợp! Chỉ cần anh yêu em, em vẫn yêu anh, như vậy là hợp rồi!” Mặc Thiên Vũ bước tới bên sofa.

Tần Phi lắc đầu.

“Em không yêu anh nữa rồi.”

“Em nói dối! Nếu em không yêu anh thì đã không suy nghĩ lâu vậy, hôm đó em đã trả lời anh rồi! Rốt cuộc là vì sao? Em hãy nói nguyên nhân thật sự cho anh nghe.”

Tần Phi quay đầu sang một bên.

“Không có nguyên nhân gì cả, chỉ là em không muốn ở bên anh nữa!”

“Phi Phi, anh thừa nhận anh đã sai, anh không nên đối xử với em như vậy, em cho anh một cơ hội có được không? Anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với em, nhất định sẽ bù đắp lại toàn bộ, Phi Phi, anh cầu xin em đấy, em nói cho anh biết, anh phải làm sao em mới chịu tha thứ cho anh?”

Tần Phi bịt chặt tai lại.

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa!”

“Không, anh nhất định phải nói, anh sẽ không ly hôn đâu, nếu em không chịu tha thứ cho anh anh sẽ cứ đợi mãi, đợi tới khi em tha thứ cho anh thì thôi!”

“Em không thể sinh con được!”

Tần Phi bất ngờ gào lên, sau đó người co ro lại, ôm chặt lấy mình.

Nước mắt giàn dụa tuôn rơi.

Mặc Thiên Vũ sững người.

“Em không thể sinh con được nữa, vì thế chúng ta chia tay đi...”

Tần Phi lau nước mắt trên mặt.

Mặc Thiên Vũ ngồi xuống bên cạnh Tần Phi, một tay ôm lấy vai cô.

“Sao lại như vậy?”

“Hôm đó ngã xuống sông, là ngày thứ năm em vừa làm phẫu thuật sảy thai, vốn dĩ tình hình chưa ổn định, Liên Liên dặn dò em phải nghỉ ngơi, kết quả... Sau đó bị xuất huyết, để giữ mạng, trong quá trình phẫu thuật đã phải sử dụng một số biện pháp thiết yếu.”

Giọng Tần Phi nghẹn ngào.

“Em vừa mới kiểm tra sức khỏe, ý của bác sỹ là rất khó sinh con, nói vậy thực chất đồng nghĩa là không sinh con được nữa, em không thể sinh con cho nhà họ Mặc, còn mẹ anh...”

Tần Phi không nói nữa, cô không phải không biết mẹ chồng cô rất muốn được bế cháu.

“Mẹ anh từng đánh em phải không?”

Tần Phi cúi đầu không nói gì.

“Rất nhiều lần phải không?”

“Đều đã qua rồi, em không muốn nhắc lại nữa.”

Mặc Thiên Vũ vuốt nhẹ tóc cô, “Ngốc quá, tại sao em lại nhẫn nhịn mãi vậy, sao không nói cho anh? Khi đó mặc dù anh rất hận em nhưng trước sau em vẫn là người phụ nữ trong trái tim anh, anh sao có thể để người khác động tới em được?”

Tần Phi lắc đầu.

“Chúng ta tranh thủ thời gian đi làm thủ tục đi.”

“Không làm.”

Thái độ của Mặc Thiên Vũ vô cùng kiên quyết.

Tần Phi quay đầu nhìn Mặc Thiên Vũ.

“Anh đừng ngốc vậy, nếu mẹ anh biết em không sinh con được, chắc chắn sẽ không để chúng ta tiếp tục ở bên nhau, em không muốn anh đứng giữa khó xử, chúng ta đều là người trưởng thành rồi, hãy lý trí hơn một chút có được không?”

“Nếu em thực sự không thể sinh con, vậy thì anh càng không thể ly hôn với em, tất cả những việc này đều do anh gây ra, tội nghiệt của anh anh sẽ tự gánh chịu hậu quả!”

Tần Phi ngạc nhiên nhìn Mặc Thiên Vũ.

“Không thể sinh con cũng không sao, đợi chúng ta chán với cuộc sống riêng của hai người, chúng ta sẽ tới trại trẻ mồ côi nhận nuôi một đứa, hoặc nhận nuôi mấy đứa cũng được, có được không?”

Tần Phi há hốc miệng, không nói được lời nào.

“Thiên Vũ...”

Mặc Thiên Vũ nở nụ cười dịu dàng, dường như không quan tâm tới vấn đề này.

“Không, ba mẹ anh sẽ không đồng ý đâu.”

“Em không cần lo phía ba mẹ anh, đừng suy nghĩ gì hết, chỉ cần nói em có đồng ý ở bên anh không?”

Mặc Thiên Vũ nhìn Tần Phi với ánh mắt mong đợi.

“Đương nhiên là em đồng ý, nhưng...”

Mặc Thiên Vũ lập tức hôn lên môi cô không cho cô nói tiếp: “Vậy là đủ rồi, không có nhưng gì hết, mọi chuyện còn lại hãy để anh lo, được không?”

Mặc Thiên Vũ buông tay ra.

Tần Phi sững sờ nhìn Mặc Thiên Vũ, khoảnh khắc đó cô không còn khả năng kháng cự nữa.

Cô không thể đánh lừa trái tim mình, cô vẫn yêu sâu đậm người đàn ông trước mặt.

Tám năm rồi, cuối cùng cô cũng đợi được sự dịu dàng của anh, sao cô có thể nhẫn tâm từ bỏ?

Mặc Thiên Vũ ôm Tần Phi vào lòng, hai người không nói gì, chỉ lặng lẽ cảm nhận nhịp tim của nhau.

Như vậy là đủ rồi.

Trời tối dần, bên ngoài sấm vang chớp giạt, đã bắt đầu mưa rào rích.

“Mưa rồi, đường ở đây rất khó đi, anh về sớm đi.”

Tần Phi rời khỏi vòng tay của Mặc Thiên Vũ.

“Anh... không mang ô.”

Tần Phi sững người.

Nơi này là ngoại ô, xe dừng bên ngoài cổng biệt thự, xe của Mặc Thiên Vũ cách cổng biệt thự chắc khoảng mười mét, vậy mà cũng cần ô sao?

“Vậy em giúp anh tìm một chiếc.”

Nói xong Tần Phi liền đứng dậy đi vào phòng cất đồ.

Mặc Thiên Vũ vỗ trán.

Một hồi sau, Tần Phi mang ra một chiếc ô đưa cho Mặc Thiên Vũ thật.

“VẬY... anh đi nhé.”

Mặc Thiên Vũ cầm ô bước đi, Tần Phi tiễn anh ra cửa, Mặc Thiên Vũ đang định mở ô thì bất ngờ kêu lên một tiếng.

“Ồ, ô hỏng rồi!”

Tần Phi nhìn ô, đúng là đã hỏng rồi.

“Làm sao đây?” Mặc Thiên Vũ nhìn Tần Phi, trên mặt nở nụ cười ranh mãnh.

Tần Phi nhìn trời mưa bên ngoài, thực ra đâu có mưa lớn, chạy hai bước là tới xe, nhưng cô không thể nào nói thẳng ra như vậy.

“Hay là tối nay anh đừng...”

“Ừ.”

Nói xong, Mặc Thiên Vũ liền quay người đi thẳng vào phòng.

Tần Phi đứng sững tại chỗ, cô còn chưa kịp nói xong! Anh đồng ý có dứt khoát quá chăng?

Bữa tối là do Tần Phi đích thân nấu, cô nấu hai bát mì, Mặc Thiên Vũ ăn rất ngon miệng.

Anh còn nhớ sau khi kết hôn, Tần Phi từng mời anh về nhà ăn cơm nhưng anh chưa ăn một lần nào, không ngờ cô nấu ăn ngon tới vậy.

Buổi tối, Tần Phi lấy trong tủ ra một bộ chăn mền, chuẩn bị đi dọn dẹp phòng khách

Mặc Thiên Vũ đứng ở ngoài cửa phòng khách nhìn theo cô.

“Phòng này trước đây không có người ở, sau khi em tới thì ngủ ở phòng chính, anh ngủ tạm ở đây một đêm.”

Tần Phi vừa trải ga giường, vừa nói.

Dọn dẹp xong, cô bước ra cửa, “Anh ngủ sớm đi!”

Một tay Mặc Thiên Vũ chắn ngang cửa, chặn đường đi của Tần Phi.

“Anh ngủ phòng này, em thì sao?”

“Em ở phòng bên cạnh.”

“Em không ngủ cùng anh sao?” Mặc Thiên Vũ dí dỏm hỏi lại.

Hai má Tần Phi ửng hồng, cô vẫn luôn trốn tránh vấn đề này, không ngờ Mặc Thiên Vũ lại hỏi thẳng ra như vậy.

Họ là vợ chồng mà!

- - Hết - -

25. Chương 25: Là Con Mặt Dày

“Sao cơ?” Tần Phi sững người.

Mặc Thiên Vũ bế bổng Tần Phi lên, bước về phía giường, sau đó nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

Anh nhìn chăm chú gương mặt ửng hồng thẹn thùng của cô.

Không biết bắt đầu khi nào, vết con xấu xí với da ngăm đen năm nào đã thay đổi thành một con thiên nga trắng xinh đẹp.

Nét ngượng ngập khiến má cô ửng hồng, vô cùng đáng yêu.

Mặc Thiên Vũ nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng của cô.

“Làm gì có vợ chồng nào không ngủ cùng nhau?”

Tần Phi căng thẳng cứ túm chặt lấy áo Mặc Thiên Vũ, cũng không biết nên nói gì.

Cô không nên từ chối, cô cũng không có lí do nào từ chối.

Chuyện chăn gối suốt hai năm qua của cô và Mặc Thiên Vũ cứ ẩn hiện trong đầu cô, anh mạnh bạo quan hệ khiến cô vô cùng sợ hãi.

Cơ thể không khỏi run rẩy.

Mặc Thiên Vũ dường như cảm nhận được sự thay đổi của Tần Phi, anh bình tĩnh hôn lên môi cô.

Khi môi chạm môi, Tần Phi lập tức cảm nhận được một luồng điện lan tỏa toàn thân.

Trước đây, Mặc Thiên Vũ không bao giờ hôn cô.

Ngoài Mặc Thiên Vũ ra, Tần Phi cũng không hề có tiếp xúc thân mật với bất cứ người đàn ông nào khác, đương nhiên cũng chưa từng hôn bao giờ.

Cô có phần bối rối, vẫn là Mặc Thiên Vũ từ từ dẫn dắt cô làm quen dần.

Mặc Thiên Vũ quyến luyến rời khỏi môi Tần Phi, hai mắt chứa chan tình yêu.

Tần Phi e ấp cúi đầu không dám nhìn Mặc Thiên Vũ.

“Xin lỗi, trước đây anh đã quá thô lỗ, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Tần Phi vẫn cúi đầu không nói gì.

Mặc Thiên Vũ tắt đèn, nhẹ nhàng nằm lên trên Tần Phi, hôn lên làn môi hút hồn của cô.

Đêm nay anh đã hôn lên khắp cơ thể cô.

Dưới sự dẫn dắt của Mặc Thiên Vũ, cuối cùng Tần Phi cũng đã được tận hưởng cảm giác hạnh phúc khi là một người phụ nữ.

Đêm hôm đó vô cùng ngọt ngào, hoàn mỹ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Phi tỉnh dậy khi vẫn nằm trong lòng Mặc Thiên Vũ.

Vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp đôi mắt cháy bỏng của anh, anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

“Em dậy rồi à?”

Nghĩ tới cảnh lãng mạn đêm qua, Tần Phi lại không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

“Hôm nay, em cùng anh về nhà, về nhà của chúng ta.”

Tần Phi khẽ gật đầu, “Vâng.”

Mặc Thiên Vũ giúp Tần Phi thu dọn đồ đạc, hai người cùng về lại căn biệt thự trước đây của họ.

“Thời gian em không ở đây, anh đã sửa sang lại mọi thứ trong nhà, em thấy có thích không? Nếu không thích chúng ta sẽ đổi lại.”

Mặc Thiên Vũ vừa nói vừa dắt tay Tần Phi vào nhà.

Thím Trương và Anh Hoa đứng ngay ngắn ở một bên, vừa nhìn thấy họ bước vào liền xua tay ra hiệu cho họ.

“Thím Trương và Anh Hoa anh vẫn giữ lại cho em, việc thím Trương cho em uống thuốc tránh thai, tòa án không thụ lý, vì thế anh giữ cô ta lại đây, muốn xử lý sao, tùy em.”

Mặc Thiên Vũ không chú ý tới hành động của thím Trương và Anh Hoa.

Không khí trong phòng có vẻ bất thường.

“Hai người còn không mau ra đón thiếu phu nhân!”

Anh Hoa lập tức chỉ vào sofa.

Mặc Thiên Vũ nhìn về phía sofa, Vu Tử Lan và Mặc Thần đang ngồi uống trà, sắc mặt hai người đều không được vui vẻ.

Tần Phi ngẩng đầu nhìn Mặc Thiên Vũ.

“Đừng sợ, có anh!”

Mặc Thiên Vũ nắm chặt lấy tay Tần Phi bước về phía sofa.

Ánh mắt Vu Tử Lan nhìn chăm chú lên mười ngón tay đan xen của hai người.

Tần Phi phát hiện ra Vu Tử Lan nhìn bọn họ, lập tức chuẩn bị buông tay nhưng Mặc Thiên Vũ nắm rất chắc, cô muốn buông ra cũng không buông được.

Tần Phi đành lo lắng cúi đầu, mặc cho Mặc Thiên Vũ nắm tay mình.

Vu Tử Lan đặt chén trà xuống bàn.

“Thiên Vũ, vết thương của con còn chưa lành hẳn, sao đã xuất viện rồi?”

“Không bị thương ở chỗ hiểm, bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi thay thuốc là được nên con xuất viện. Ba, mẹ, vừa hay hôm nay ba mẹ tới đây, con cũng có chuyện muốn thưa với ba mẹ, con đón Tần Phi về rồi, chúng con thực ra chưa ly hôn.” Mặc Thiên Vũ trả lời thành thật.

“Chưa ly hôn?”

Vu Tử Lan ngồi thẳng dậy.

Bà biết rõ nhất cử nhất động của Mặc Thiên Vũ mấy ngày gần đây, nếu hai người đã ly hôn bà sẽ ngăn cản hai người tái hôn nhưng bây giờ mọi chuyện trở lên phức tạp hơn hẳn, hai người họ chưa ly hôn.

“Đúng vậy, chưa ly hôn, như hiện nay cũng rất tốt.”

Nói xong Mặc Thiên Vũ liền cầm tay Tần Phi lên, hôn nhẹ lên tay cô.

Thấy hành động của hai người, Vu Tử Lai giận sôi máu.

“Thiên Vũ, vậy mẹ cũng không giấu con nữa, con có biết là người đàn bà này đã không thể có thai không? Mẹ đã hỏi bệnh viện rồi, bác sỹ nói rất rõ ràng, cô ta không thể mang thai nữa!”

Vu Tử Lan vừa nói vừa đập bàn.

Tần Phi cúi thấp đầu, chỉ muốn có thể cúi sát đất.

Cô biết không thể có thai ở nhà họ Mặc giống như tội chết, hay là chấm dứt thôi.

Đâu một lần rồi thôi!

Cũng may họ cũng mới chỉ ở bên nhau một đêm.

“Việc này con biết.” Mặc Thiên Vũ bình tĩnh lên tiếng.

Vu Tử Lan lập tức nhìn sang Mặc Thiên Vũ, “Con biết? Con biết còn dẫn cô ta về làm gì? Con nên dẫn cô ta tới thẳng phòng dân chính để làm thủ tục!”

“Con sẽ không làm vậy, việc ngu ngốc đó con đã làm một lần rồi, tuyệt đối không làm lần thứ hai!”

Thái độ của Mặc Thiên Vũ rất kiên định.

“Thiên Vũ, con...”

Ánh mắt Vu Tử Lan chuyển sang nhìn Tần Phi.

“Cô đã cho Thiên Vũ uống bùa mê thuốc lú gì vậy? Đàn bà nhà họ Tần các người không có ai là tốt đẹp cả! Được, cô nói đi, Tần Phi, cô muốn bao nhiêu tiền mới chịu rời xa Thiên Vũ nhà chúng tôi!”

Vu Tử Lan nghiêng rằng, hần học nhìn Tần Phi.

“Chi cần cô nói ra một con số, nhà họ Mặc chúng tôi sẽ chi cho cô.”

Bà coi như quyết tâm bằng mọi giá để Tần Phi rời xa Mặc Thiên Vũ.

Tần Phi đang định lên tiếng thì Mặc Thiên Vũ nói.

“Cô ấy không cần tiền, cô ấy muốn bao nhiêu tiền con có thể cho cô ấy!”

“Tần Phi, cô được lắm! Tới nước này rồi mà cô vẫn còn mặt dạn mày dày bám theo Thiên Vũ, rốt cuộc cô có còn biết xấu hổ là gì không?”

Vu Tử Lan đành phải tấn công Tần Phi yếu đuối.

“Không phải cô ấy mặt dày bám lấy con, mà là con trai của ba mẹ mặt dày bám lấy cô ấy! Mẹ, nếu như hôm nay con không có ở đây, có phải mẹ lại chuẩn bị đánh cô ấy không?”

Ánh mắt Mặc Thiên Vũ sáng quắc.

Vu Tử Lan sững người, sau đó nhìn Tần Phi.

“Được lắm, là cô mách lẻo phải không! Tần Phi ơi Tần Phi, tôi đã quá xem thường cô rồi!”

Tần Phi chỉ biết cúi đầu không nói lời nào.

“Không phải cô ấy mách con, là con tự biết! Hơn nữa, bản thân bị uất ức mách với chồng mình thì có gì sai? Mẹ, mẹ bị uất ức, không cần biết là thật hay giả, chẳng phải mẹ cũng chạy tới mách với ba, thậm chí còn tới mách với con đó sao?”

Chỉ mấy câu thôi cũng khiến Vu Tử Lan không nói lên lời.

“Mẹ, Phi Phi đã nói rồi, gia đình hòa thuận là trên hết, cô ấy không muốn so đo những việc trước đây, nhưng từ hôm nay trở đi, bất kì ai cũng không được động tới vợ con, sau này nếu Phi Phi có làm gì không đúng, đều là do người làm chồng là con đã làm sai, mẹ hãy cứ dạy dỗ con, nhưng cô ấy thì... tuyệt đối không được.”

“Con...”

“Ông xã, anh nói gì đi!”

Vu Tử Lan nói không lại Mặc Thiên Vũ đành phải gọi Mặc Thần.

- - Hết - -

26. Chương 26: Thăng Thấn Phản Kháng

Mặc Thần hắng giọng một tiếng.

Mặc Thiên Vũ không đợi Mặc Thần nói gì.

“Ba, nếu như ba vẫn muốn dạy dỗ con, nào là phụ nữ chỉ là công cụ để duy trì nòi giống, nào là hồng nhan họa thủy vậy thì không cần nữa, từ nhỏ tới lớn con đều nghe chán rồi.”

Mặc Thần còn chưa mở lời đã bị con mình ngăn lại.

Từ nhỏ tới lớn, Mặc Thiên Vũ luôn nghe lời ông, chưa bao giờ nói chuyện với ông thế này, thực sự khiến ông giật mình.

“Từ xưa tới nay, con nghĩ ba có thể lấy rất nhiều ví dụ về hồng nhan họa thủy, nhưng đường đường là đàn ông, bản thân mình thất bại lại đổ trách nhiệm lên đầu phụ nữ, con nghĩ đó không phải là việc đàn ông nên làm!”

Mặc Thiên Vũ mỉm cười.

“Ba, thực không dám giấu, khi xưa con tới nhà họ Tần, nói hai nhà Tần, Mặc có hôn ước, vợ của con nhất định phải là một trong số hai vị tiểu thư nhà họ Tần, khi đó con ưng ý Phi Phi, chỉ có điều phải đấu trí đấu dũng với ba nên con mới giả bộ thích Tần Nhược.”

Mặc Thần và Vu Tử Lan đưa mắt nhìn nhau.

“Vì thế, con yêu Phi Phi đã tám năm, tám năm nay con đã từng vì hồng nhan này mà làm điều gì bất lợi cho công ty chưa?”

Mặc Thần không biết nói sao, mấy năm nay, thành tích kinh doanh của tập đoàn Mặc Thị luôn tăng trưởng, công lao rất lớn thuộc về Mặc Thiên Vũ.

“Nếu như ba tin con, vậy thì tiếp tục giao công ty cho con, nếu không tin thì con cũng không biết nói sao.”

Nói xong, Mặc Thiên Vũ lấy từ trong túi ra một bì thư đặt lên trên bàn.

Mặc Thần cầm lên xem, bốn chữ “Đơn xin từ chức” đập vào mắt ông!

“Con muốn từ chức?”

Hành động này khiến Mặc Thần không kịp chống đỡ.

Lá đơn từ chức này anh đã viết từ lâu, vốn định tối qua về nhà giao cho Mặc Thần, nhưng không ngờ tối qua Tần Phi hẹn gặp anh, anh ở lại chỗ cô không muốn về.

Vì thế, đơn từ chức này vẫn được cất trong túi của anh.

“Đúng vậy, nếu như chủ tịch cảm thấy con có vợ sẽ làm ảnh hưởng công việc, vậy thì con chấp nhận từ chức vị trí tổng giám đốc, mong chủ tịch hãy giao cho người mà ngài thấy có thể đảm nhận được công việc này.”

Tần Phi kinh ngạc nhìn Mặc Thiên Vũ.

Ai chả biết tập đoàn Mặc Thị là doanh nghiệp gia tộc, vị trí tổng giám đốc đương nhiên là do người nhà họ Mặc đảm nhiệm, còn Mặc Thiên Vũ lại là con trai duy nhất của nhà họ Mặc!

Làm thế này là anh thẳng thắn chống đối với ba mẹ mình!

Không, là chống đối lại cả gia tộc!

Tần Phi lo lắng nhìn Mặc Thiên Vũ, Mặc Thiên Vũ ra hiệu cô cứ an tâm.

“Con đang uy hiếp ba?”

Mặc Thần đặt đơn từ chức lên bàn.

“Ba muốn nghĩ sao cũng được!”

“Mặc Thiên Vũ! Đừng tưởng rằng con là con trai duy nhất của ba là có thể uy hiếp ba!” Mặc Thần giận dữ nhìn Mặc Thiên Vũ chằm chằm.

Vu Tử Lan cũng giật mình hoang mang.

“Thiên Vũ, con điên rồi sao? Không thể làm thế được! Con vì người đàn bà này làm vậy có đáng không? Cô ta đã không thể sinh con, nhà họ Mặc chúng ta cần có người nối dõi!”

Vu Tử Lan khuyên nhủ.

“Mẹ, bây giờ là thời đại nào rồi, việc nối dõi tông đường cổ hủ đã lỗi thời rồi, người thời đại chúng con rất nhiều gia đình không sinh con, con thấy cũng rất tốt.”

“Con nói gì?”

Vu Tử Lan thậm chí nghi ngờ tai mình nghe lộn.

“Khốn kiếp!” Mặc Thiên ném chén trà trong tay xuống.

Chỉ nghe thấy ‘xoảng’ một tiếng, chén trà vỡ tan tành, nước trà bắn tứ tung.

Mặc Thiên Vũ ngay lập tức bảo vệ Tần Phi.

“Không sao chứ?”

Tần Phi lắc đầu.

“Ba, mẹ, con rất xin lỗi, ý của con ba mẹ cũng đã rõ, căn biệt thự này là tài sản cá nhân của con, ba mẹ nếu muốn ở lại làm khách con cũng không cản, chỉ có điều con hơi mệt, không ngồi chơi với ba mẹ được.”

Nói xong, Mặc Thiên Vũ liền dắt Tần Phi chuẩn bị lên lầu.

Tần Phi khá bất ngờ, Mặc Thiên Vũ cứ thế kéo cô lên lầu, hai người về phòng ngủ.

“Anh làm vậy...” Tần Phi không biết nói sao, chỉ biết thở dài.

“Sao vậy?”

“Có quá đáng quá không? Thực ra anh không cần phải vì em...”

“Sao lại không cần?”

Mặc Thiên Vũ nhéo khế má Tần Phi.

“Phi Phi, việc mẹ anh đánh em trước đây, anh rất xin lỗi, nhưng dù sao đó cũng là mẹ anh, vì thế... Em yên tâm, sau này anh đảm bảo việc như vậy sẽ tuyệt đối không xảy ra nữa.”

“Đều là việc đã qua, nhưng anh làm vậy, ba mẹ anh...”

“Không sao, anh đã nghĩ kĩ rồi, sau khi từ chức anh sẽ dẫn em đi đây đi đó, coi như là...”

Mặc Thiên Vũ ghé sát vào tai Tần Phi, “Hưởng tuần trăng mật.”

Chỉ có điều tâm trí của Tần Phi vô cùng rối bời, mặc dù cô rất yêu Mặc Thiên Vũ, nhưng khiến ách vì mình chống đối lại ba mẹ và gia tộc, cô cứ cảm thấy mình có lỗi.

Mặc Thiên Vũ nắm chặt lấy tay Tần Phi.

“Phi Phi, em còn yêu anh không?”

“Đương nhiên rồi.” Nhưng bây giờ không phải lúc nói vấn đề này.

“Vậy hãy đồng ý với anh một việc.”

Tần Phi ngẩng đầu lên: “Việc gì vậy?”

“Bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng bao giờ rời xa anh.”

Tần Phi sững sờ nhìn Mặc Thiên Vũ, không biết phải làm sao.

“Em cứ thích suy nghĩ cho người khác, anh biết em đang nghĩ gì, em đang áy náy, anh vì em chống đối lại ba mẹ, thậm chí từ chức vị trí tổng giám đốc của mình, em chắc chắn đang nghĩ, nếu như em rời xa anh, anh sẽ không phải khó xử như vậy, có đúng không?”

Tần Phi cúi đầu.

Đúng là lúc này cô đang nghĩ vậy.

“Phi Phi, anh đã phụ lòng em, vì thế anh muốn bù đắp cho em, nếu em thực sự không muốn anh phải khó xử mà lặng lẽ rời xa anh, vậy thì cả đời này anh sẽ phải đau khổ. Cho dù em rời xa anh, anh cũng vẫn không nghe lời ba mẹ, anh cũng vẫn rời công ty sau đó đi tìm em, cho tới khi tìm được em mới thôi.”

“Thiên Vũ...”

Mặc Thiên Vũ bịt miệng Tần Phi lại.

“Vì thế cho dù em rời xa anh cũng không thay đổi được việc gì, hãy ngoan ngoãn ở bên anh có được không?”

Nhìn ánh mắt chân thành của Mặc Thiên Vũ, trái tim Tần Phi trùng xuống.

Mặc dù lời nói của anh là uy hiếp, nhưng sự uy hiếp này rất có tác dụng đối với Tần Phi.

“Vâng, em sẽ ở bên anh.”

Mặc Thiên Vũ mỉm cười rạng rỡ, ôm mặt Tần Phi hôn cô thật sâu.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân!” Anh Hoa bất ngờ chạy tới.

Vừa mở cửa phòng đã nhìn thấy cảnh này, Anh Hoa lập tức quay người lại.

Tần Phi vội vàng đẩy Mặc Thiên Vũ ra, xấu hổ quay người đi.

“Có chuyện gì vậy?”

Bị người khác làm phiền, Mặc Thiên Vũ đương nhiên không vui.

“Lão gia và phu nhân đã về rồi.” Anh Hoa thành thực trả lời, “Khi về hai người vô cùng giận dữ.”

“Ừ, biết rồi.”

“Thiếu gia, vừa nãy anh thật ngầu! Tôi ủng hộ anh!” Anh Hoa giơ ngón tay cái về phía Mặc Thiên Vũ.

Thím Trương e dè xuất hiện ở ngoài cửa, ‘rầm’ một tiếng quỳ sụp xuống.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân, tội của tôi quá nặng, hai người muốn trừng phạt tôi thế nào cũng được!”

- - Hết - -

27. Chương 27

Đối với thím Trương, Mặc Thiên Vũ không có ấn tượng gì tốt đẹp, mặc dù anh biết thím Trương cũng vì gia đình quá khó khăn nên mới làm vậy, nhưng vì tiền mà hại người thì anh không thể chấp nhận được.

Anh vẫn còn giữ cô ta lại là vì muốn giao cho Tần Phi xử lý.

Tần Phi quay người lại, vội vàng đỡ thím Trương dậy.

“Thím Trương, mau đứng dậy!”

“Thiếu phu nhân, tôi có lỗi với cô, nếu không phải tại tôi cô có thể đã sớm có em bé rồi, cũng không tới mức bị phu nhân đánh đập, cũng không tới mức bây giờ không thể có thai! Tội nghiệp của tôi thực sự quá nặng nề!”

Thím Trương khóc nước mắt.

“Thím Trương, việc này cũng không thể trách cô hoàn toàn, mọi việc đã qua rồi, chúng ta đừng nhắc lại nữa, được không?”

“Thiếu phu nhân, cô không trách tôi sao?” Thím Trương ngạc nhiên nhìn Tần Phi.

“Tôi đã nói mọi chuyện đều đã qua, tôi đói rồi, hãy giúp tôi làm thứ gì đó để ăn được không?” Tần Phi mỉm cười.

“Thiếu phu nhân...”

Thím Trương tròn mắt kinh ngạc nhìn Tần Phi, “Ý của cô là... vẫn cho tôi tiếp tục ở lại đây?”

“Đương nhiên rồi, thím Trương, đồ ăn cô nấu ngon vậy, tôi không thể ngay lập tức quen với thức ăn người khác nấu, coi như cô giúp tôi việc này, hãy ở lại đây.”

“Vâng, vâng! Thiếu phu nhân, cô thực sự là người tốt! Ông trời nhất định sẽ không bạc đãi cô.”

Thím Trương lau nước mắt, lập tức xuống lầu nấu cơm cho Tần Phi.

Anh Hoa thấy vậy cũng vội chạy đi giúp đỡ.

Mặc Thiên Vũ thì nghiêm sắc mặt.

Tần Phi nhìn Mặc Thiên Vũ, cô biết anh rất hận thím Trương, dù sao thì nếu không phải tại Thím Trương, cô cũng không tới mức phải rơi vào hoàn cảnh này.

“Anh giận sao? Tần Phi huých nhẹ vào tay Mặc Thiên Vũ.

“Tại sao em lại giữ cô ta lại? Em có biết nếu như không phải cô ta, con của chúng ta...”

“Em biết, đương nhiên là em biết, nhưng thím Trương rất đáng thương, chồng cô ấy không có khả năng làm việc, hơn nữa việc này quá ồn ào, nếu như đuổi cô ta đi, chắc cô ta sẽ không tìm được việc làm khác.”

“Vậy cũng đáng đời cô ta!”

Làm việc xấu đương nhiên phải bị báo ứng.

“Vậy anh bảo gia đình họ phải sống làm sao?”

Tần Phi lặng lẽ thở dài: “Khi thím Trương còn trẻ cũng rất xinh đẹp, chồng cô ấy bị thương ở chân lúc làm việc tại công trường khi mới hơn hai mươi tuổi, sau đó thì không thể làm việc được nữa, gánh nặng gia đình dựa cả vào cô ấy, chồng cô ấy nhiều lần bảo cô ấy lấy chồng khác, ở nhà họ, thím Trương thực sự rất vất vả, nhưng thím Trương không đồng ý, vẫn kiên trì suốt bao năm qua!”

Mặc Thiên Vũ cũng có chút cảm động.

“Nếu như không phải vì kinh tế khó khăn, sắp sửa không thể duy trì tiếp, thím Trương chắc chắn sẽ không đồng ý Tần Nhược bỏ thuốc tránh thai vào đồ ăn của em, thím Trương thực ra là người rất tốt.”

Tần Phi khẽ ôm lấy Mặc Thiên Vũ.

“Coi như nể mặt em có được không?”

Mặc Thiên Vũ nhẹ nhàng vén mấy lọn tóc rối của Tần Phi ra sau.

“Em vẫn luôn lương thiện như vậy, anh thật sự lo lắng sau này em sẽ bị người khác bắt nạt.”

“Anh đã nói là có anh, sau này sẽ không có ai bắt nạt em đó sao?”

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

“Ừ, sau này sẽ không có ai bắt nạt em nữa! Nhưng...”

Mặc Thiên Vũ ghé sát tai Tần Phi, “Không bao gồm anh!”

Nói xong, Mặc Thiên Vũ liền bế Tần Phi lên giường.

“A, anh làm gì vậy! Ban ngày ban mặt!”

“Tối qua vẫn chưa thỏa mãn!” Mặc Thiên Vũ hôn nhẹ Tần Phi, “Muốn anh nể mặt em cũng được, nếu anh vui, anh sẽ tăng lương cho thím Trương!”

Nói xong, Mặc Thiên Vũ liền kéo chăn lên, đè Tần Phi xuống.

- -

Mặc Thiên Vũ từ chức thật, Mặc Thần trong lúc nóng gian liền đồng ý đơn từ chức của Mặc Thiên Vũ.

Bàn giao công việc xong, Mặc Thiên Vũ liền dẫn Tần Phi tới Maldives, sau đó hai người đi đảo Phuket, đảo Saipan, còn bay cả sang Italy.

Nói là đi hưởng tuần trăng mật nhưng chuyến đi của hai người kéo dài tới nửa năm, dọc đường đi vừa đi vừa nghỉ ngơi vô cùng vui vẻ.

Khi về nước, Mặc Thiên Vũ dùng tiền của mình mở một công ty nhỏ, lấy tên “Ái Phi”, dựa vào năng lực của Mặc Thiên Vũ, công ty nhỏ cũng phát triển không ngừng.

Mặc dù không huy hoàng như trước, nhưng cuộc sống của họ rất hạnh phúc, ngọt ngào.

Tần Phi cũng không ngồi không, dưới sự giới thiệu của Tống Liên, cô tìm được một vị bác sỹ trung y, vẫn chăm chỉ uống thuốc điều dưỡng cơ thể, còn cùng Mặc Thiên Vũ tới phòng tập để rèn luyện sức khỏe, giúp mình khỏe mạnh hơn.

Thi thoảng cô cũng tới công ty, giúp Mặc Thiên Vũ những việc mình có thể làm.

Vu Tử Lan cứ tưởng rằng nếu Mặc Thiên Vũ thực sự từ chức, người đàn bà hám của Tần Phi nhất định sẽ rời xa Mặc Thiên Vũ.

Vì thế, bà bàn bạc Mặc Thần đồng ý cho Mặc Thiên Vũ từ chức, không ngờ hai người tính toán đủ đường nhưng vẫn tính sai.

Tần Phi không những không rời xa Mặc Thiên Vũ ngược lại càng yêu thương Mặc Thiên Vũ hơn.

Vì không muốn công ty tụt dốc, Mặc Thần đành phải tự mình đảm nhiệm chức vị tổng giám đốc.

Hai năm sau.

Mười giờ năm phút, Mặc Thiên Vũ vội vã chạy vào nhà, nhìn đồng hồ vẫn chậm mất năm phút.

Anh đã đồng ý với Tần Phi, buổi tối cho dù phải tăng ca hoặc đi dự tiệc nhất định sẽ về nhà trước mười giờ, về muộn sẽ bị phạt.

Hình phạt là tối đó sẽ không được ngủ cùng Tần Phi.

“Bà xã, chỉ có năm phút thôi, tha cho anh lần này được không?”

Tần Phi khoanh tay nhìn Mặc Thiên Vũ.

Mặc Thiên Vũ hiểu ý của cô, lập tức ôm gối chuẩn bị sang ngủ ở phòng khách, lúc sắp sửa ra tới ngoài, Tần Phi đột nhiên lên tiếng.

“Tha cho anh đấy, có điều sau này không được lái xe nhanh như vậy!”

“Tuân lệnh!”

Mặc Thiên Vũ lập tức ôm gối đặt về chỗ cũ.

Buổi tối ôm Tần Phi trong lòng, Mặc Thiên Vũ lại bắt đầu không chịu nằm yên, lục đục liên hồi, tay không an phận.

Tần Phi nắm chặt tay anh.

“Không được!”

“Tại sao không được? Mấy hôm trước anh đi công tác một tuần, hai ngày nay công ty lại bận, sắp một tháng không được chạm vào em rồi, em nhần tâm sao?”

“Vô cùng nhần tâm, phạt vì anh tối nay về muộn!”

Mặc Thiên Vũ thở dài.

“Được thôi, để mai vậy!”

Sau khi làm lành, về chuyện vợ chồng, Mặc Thiên Vũ luôn vô cùng tôn trọng Tần Phi, chỉ cần Tần Phi không đồng ý là anh tuyệt đối không miễn cưỡng.

Tần Phi hạnh phúc mỉm cười.

Cô chỉ là chưa nói với anh, hôm nay cô tới bệnh viện khám sức khỏe, Tống Liên nói rằng cô đã có thai, hơn nữa là thai song sinh.

Mai là sinh nhật của Mặc Thiên Vũ, thai song sinh này chính là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất dành tặng cho anh ấy.

Hai năm qua, cô vẫn luôn điều dưỡng cơ thể, không từ bỏ một bữa thuốc nào.

Cô thực sự không cam lòng!

Mặc dù Mặc Thiên Vũ nói không có con cũng không sao, nhưng cô vẫn luôn hi vọng họ có lấy một đứa con.

Tần Phi quay người lại, nhìn Mặc Thiên Vũ đã ngủ say, cô ghé tới nhẹ nhàng hôn anh.

“Sợ rằng mai anh cũng không được làm gì! Cố nhịn mấy tháng nhé!”

Tần Phi mỉm cười ngọt ngào.

Ngày hôm sau là sinh nhật của Mặc Thiên Vũ.

Khi Mặc Thiên Vũ về tới nhà liền nhìn thấy cha mẹ mình Mặc Thần và Vu Tử Lai cũng tới, hai người ăn mặc rất nghiêm túc, khiến Mặc Thiên Vũ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hai năm rồi, anh gần như rất ít liên hệ với cha mẹ mình, chỉ thi thoảng gọi điện thoại.

“Là em mời ba mẹ tới tham dự sinh nhật anh.” Tần Phi bước tới bên Mặc Thiên Vũ.

“Chỉ là sinh nhật thôi mà, sao phải ăn mặc trọng thể vậy?”

“Đương nhiên rồi, đây là lần đầu tiên gặp mặt cháu trai hoặc cháu gái, đương nhiên phải ăn mặc nghiêm chỉnh một chút!” Vu Tử Lan cố kìm nén vui mừng trong lòng.

“Mẹ...”

“Ôi, tại mẹ, Phi Phi nói muốn đích thân nói với con, mẹ buột miệng nói ra mất rồi! Đều tại mẹ, đều tại mẹ!”

Hôm nay, khi Tần Phi tới mời Mặc Thần và Vu Tử Lan, hai ông bà đều giật mình.

Hai năm rồi, Vu Tử Lan thấy Tần Phi chăm sóc Mặc Thiên Vũ rất chu đáo, cũng luôn kề vai sát cánh bên anh, oán hận của bà đối với Tần Phi cũng dần tan đi.

Lại nghe nói cô đã có thai, nên cũng chấp nhận người con dâu này.

“Có chuyện gì vậy?” Mặc Thiên Vũ nắm lấy vai Tần Phi.

“Anh sắp được làm cha, em có thai một tháng rồi, Liên Liên nói là thai song sinh!”

“Thật vậy sao?” Mặc Thiên Vũ vui mừng khua chân múa tay, không biết nên nói gì.

Tám tháng sau, dưới sự chăm sóc của Mặc Thiên Vũ, Tần Phi sinh hạ một cặp song sinh long phụng.

Tần Phi nói: “Thiên Vũ, anh là tình kiếp kiếp này của em, e là đời này em sẽ không thể vượt qua số kiếp này!”

Mặc Thiên Vũ nói: “Phi Phi, em mới tình kiếp kiếp này của anh, chỉ có điều anh chưa bao giờ muốn vượt qua.”

==== Hết =====